Loveswept

Erica Spindler

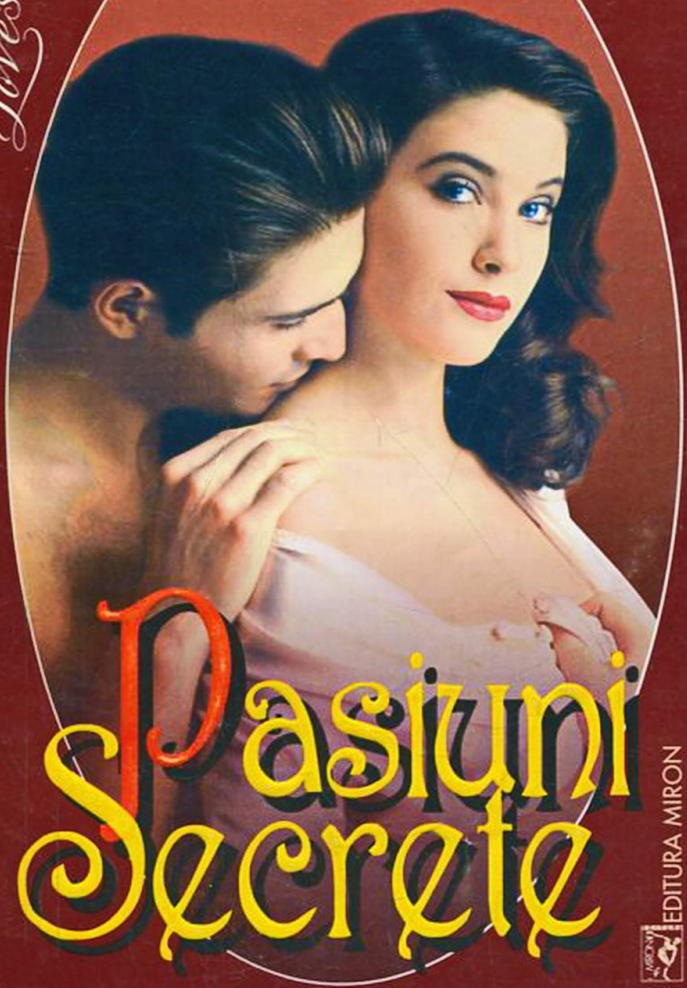

Pasiuni Secrete

EDITURA MIRON

ERICA SPINDLER
PASIUNI SECRETE

PROLOG

Elizabeth Lucille Waters s-a născut la 4 septembrie, dimineaţa la ora 3: 57. Întâmplător şi cu totul potrivit a fost Ziua Muncii şi micuţa Beth şi-a făcut marea intrare abia după douăzeci de ore. Sau ieşirea, aşa cum s-a întâmplat în realitate. Părinţii ei au fost incitaţi atât de fata lor cât şi de felul în care a sosit; ambii credeau că munca grea este esenţa existenţei şi că nimic bun nu se realizează decât prin sudoarea frunţii. În acest caz micuţa Beth a fost foarte, foarte bună. Eva, bunica ei din partea mamei, a venit cu avionul de pe Coasta de Vest, să asiste la marele eveniment deşi a sosit după două săptămâni şi jumătate. În fond, să interpretezi rolul principal în piesa *Mame* la o obscură companie teatrală putea, cu puţin noroc, să se transforme în ceva mai mare; nu renunţi la o astfel de posibilitate, chiar dacă ţi se naşte primul nepot. Spectacolul trebuia să se desfăşoare. Sosind la Kansas tocmai din ţara *Vrăjitorului din Oz* (California), fosta Eugenia McClowsky a rămas uluită când a aflat că fata ei şi contabilul cu care s-a măritat au decis să o numească pe fetiţă Beth.

Actriţa a decis imediat că aşa ceva nu va putea suporta. Beth este un nume mult prea

obişnuit, mult prea cotidian pentru nepoata ei, acest copil cu bucle de culoarea morcovului şi cu ochi mari, albaştri.

Ridicând copilul deasupra capului actriţa a decretat: „Te voi numi Liza”.

CAPITOLUL 1

Întotdeauna „altminteri” era cuvântul care-i dirija deciziile.

Beth Waters privi încruntată la scrisoarea-lanţ pe care o ţinea în mână, recitindu-i conţinutul. Scrisoarea promitea tot felul de răsplăţi - sau recompense - depinzând de răspunsul la cererea conţinută în ea. Conform acesteia, întreruperea lanţului va atrage după sine moartea. Superstiţii tâmpite, fără nicio urmă de îndoială.

Extorcare prin corespondenţă. Şi totuşi… Beth îşi muşcă buza de jos, recunoscând că se simte incomod, recunoscând că n-ar fi dorit ca sentimentul produs de cuvântul „altminteri” să se materializeze.

Ei bine, dar de aceeaşi dată, nu. Beth îşi ridică puţin bărbia. N-o să se lase terorizată. N-o să se lase ameninţată de superstiţiile unui străin sau de ideea lui de a-şi bate joc de ea. Mototolind scrisoarea, o aruncă în coş.

Aşa! îşi îndreptă umerii. Se simţea bine. Chiar foarte bine. Eva - bunica ei, actriţa excentrică - avea dreptate. Era cazul să-şi facă

puţin curaj. Era timpul să înceapă să trăiască periculos.

Zâmbindu-şi, Beth îşi concentra din nou atenţia asupra a ceea ce începuse să facă mai devreme, maldărul de scrisori de luni sosit pentru *Art One*. Ca secretară, îi revenea sarcina de a tria şi împărţi scrisorile.

În momentul în care îşi începu activitatea, privirea îi rătăci spre plicul în care a sosit scrisoarea-lanţ. Îl luă în mână. Judecând după timbrul ce reprezenta Laguna Beach, a fost trimisă de cineva din oraş. Şi, deoarece a sosit la magazinul de obiecte de artă, însemna, mai mult ca sigur, că era vorba de o persoană care a cunoscut-o în relaţiile de serviciu. Unul dintre artişti? Un client? Un coleg?

Când şi-a dat seama ce face, Beth a scos o exclamaţie de autodispreţ. Nu-i păsa cine i-a trimis această tâmpenie. Nici nu se mai gândea la ea. Aruncă şi plicul în acelaşi loc cu scrisoarea. Următorul ceas a trecut pe nesimţite; a terminat cu corespondenţa, a preluat vreo douăsprezece mesaje telefonice şi a făcut cafea proaspătă. Şi de milioane de ori s-a trezit că se uită în direcţia coşului de hârtii, aşezat chiar sub biroul ei. De fiecare dată când făcea acest lucru îşi reproşa că este o laşă şi cu vârful pantofului ei Mary Jane împinse coşul mai departe, sub biroul ei. Până la urmă cedă. Foarte bine, îşi spuse. Se lăsa dusă. Dar nu era singura; în fond cineva i-a trimis scrisoarea. Cineva care, fără îndoială, o detesta la

fel ca ea.

În plus, de ce să rişte?

Se aplecă şi se întinse să ia din coş scrisoarea mototolită, dându-şi seama în acelaşi timp că a împins coşul mai departe decât putea să-l ajungă cu mâna.

Simţindu-se de-a dreptul ca o idioată, se băgă sub birou să-l tragă mai aproape.

— Beth!

Speriată, Beth îşi ridică brusc capul, lovindu-se de partea de jos a biroului. Ochii i s-au umplut de lacrimi şi, frecându-şi locul lovit, trase încet o înjurătură. Vocea îi aparţinea lui Chance Michaels, proprietarul firmei *Art One*. Faptul că era şeful ei şi un patron pretenţios, cu temperament imprevizibil, care cerea o muncă de calitate şi lucra mai mult decât angajaţii lui nu o impresiona. Dar că era un bărbat foarte chipeş şi cu totul excepţional - da.

Îşi închise ochii şi după pleoape i se contura faţa lui cu trăsături bine definite: bărbie pătrată cu o gropiţă adâncă în mijloc, un nas roman, dar nu chiar atât de drept, o gură plină, generoasă, dar energică. Avea o faţă puternică, masculină, poznaşă şi plină de haz. De parcă o parte din personalitatea lui Chance Michaels ar fi refuzat să se maturizeze.

Aceasta era trăsătura lui de caracter la care, îşi dădea ea seama, nu putea rezista, partea care o lăsa oarecum dezechilibrată. Îndrăzneţ, curajos

dar şi adolescentin.

Chance îmbrăţişa viaţa de parcă ar fi fost o sfidare plină de emoţii; ştia cum să se distreze. Femeile roiau în jurul lui ca albinele când simţeau nectarul. Femei superbe. Femei sigure pe ele, puternice. Femei care ştiau ce doresc de la viaţă şi o luau cu ambele mâini. Atrăgea până şi secretarele care înţelegeau că un bărbat ca Chance Michaels nu se va uita niciodată la ele.

Beth respiră profund. Se va întări pentru a rezista efectului produs asupra ei.

Chance Michaels era numai un bărbat. La fel ca tatăl ei. Sau ca fratele ei. Sau ca tipul care-i aducea apa minerală. Nimic special în ceea ce îl priveşte. Cu certitudine. Ridicându-şi capul care o mai durea, Beth îl privi peste birou. Inima ei o porni la galop. Atât în ceea ce priveşte planul A.

Ochii lui căprui catifelaţi s-au încreţit la colţuri când începu să-i zâmbească.

— Eşti în regulă? Eram gata-gata să chem cavaleria.

Zâmbetul lui era aproape impertinent. Îi simţea mişcarea buzelor până la degetele de la picioare. Căldura i-a cuprins imediat obrajii şi-şi blestemă tenul translucid de roşcată.

— Sunt bine. Zâmbetul lui se lărgi. Eşti sigură? Beth îşi frecă din nou capul.

— Da, da.

— Bine. Se sprijini de cadrul uşii şi-şi încrucişa mâinile la piept. Ea îi întâlni privirea,

decisă să nu se lase impresionată. După o secundă îşi ridică sprâncenele calmă, întrebătoare, felicitându-se pentru propria-i performanţă.

— Ai nevoie de mine pentru ceva?

— Hmmm. O privi dintr-o parte, amuzat. Mai întâi aş vrea să ştiu dacă acolo dedesubt este ceva care mă priveşte? Ceva foarte important? O trecere în revistă a situaţiei gândacilor? Cocoloaşe de praf?

Lăsă neterminate întrebările tachinatoare şi căldura din obrajii lui Beth se transformă în foc. Mai era în genunchi şi pe jumătate sub masă. *Waters, te-ai comportat excelent,* se gândi ea.

Rece ca un castravete, într-adevăr imperturbabilă.

— Bineînţeles că nu. Se îndreptă şi se aşeză din nou pe scaunul ei, netezindu-şi demonstrativ fusta. Pur şi simplu voiam să scot asta - şi-i arătă hârtia mototolită din mână. Chance dădu din cap şi veni lângă ea.

— Apropie-ţi coşul de hârtie lângă birou ca să nu trebuiască să te bagi sub masă.

Se lăsă pe vine, trase coşul, apoi îşi îndreptă capul să se uite la ea. Din nou colţurile ochilor i s-au încreţit.

— Roşcato, frumoase picioare. Ea se uită la el uluită.

— Poftim?

— Picioarele, repetă el. Cu adevărat atrăgătoare.

— O, murmură ea, dorind să-i vină pe limbă vreun răspuns ironic sau spiritual.

Râzând încet, Chance se îndepărtă.

— Beth, n-am vrut să te pun într-o situaţie jenantă. Problema mea este că spun întotdeauna ce gândesc.

— Nu, nu. Adică nu m-ai pus într-o situaţie jenantă. Trase aer în piept pentru a se linişti. Ştiu ce mult îţi place să tachinezi lumea.

— Într-adevăr? Se uită la ea o clipă şi apoi îşi drese vocea. Ai vreo veste de la asistenta mea?

— Laura? întrebă Beth surprinsă. Şi-a dat demisia. Vineri. Văzând privirea lui întrebătoare, Beth îşi dădu ochii peste cap. V-aţi certat, ţi-a spus că eşti un tip arogant, pretenţios…

— De această parte îmi amintesc. El îşi scutură capul. Oare nu te-am rugat să o suni şi să o implori să revină? Nu i-am trimis flori?

— Da.

— Şi? Beth îşi încrucişa mâinile în poală.

— Vrei adevărul adevărat?

El se uită la ea, solemnitatea expresiei lui fiind anihilată de veselia din ochi.

— Sunt în stare să suport.

— A spus că poţi să-ţi iei scuzele şi florile şi să le duci acolo unde soarele…

— Îmi dau seama. Chance privi în jur la lăzile din care nu fuseseră încă despachetate lucrările de artă, la grămada care trebuia reîmpachetată şi expediată artiştilor. Un moment foarte prost ales.

Îi întâlni din nou privirea. Câte au fost până acum?

— Asistente? Trei în trei luni.

Expresia lui se schimbă şi deveni foarte intensă, aproape supărată.

— Ai vreo idee? în afara anunţului la mica publicitate din *Los Angeles Times* şi de pilule ca să am răbdare?

Beth se uită la el serioasă. Gânditoare. Această intensitate şi această schimbare bruscă de temperament făceau dificilă colaborarea cu Chance. Munca unui asistent al lui Chance era foarte pretenţioasă. Şi provocatoare. Păcat că Laura nu a considerat-o în acest fel. Îşi ridică mâinile cu palmele în sus.

— Îmi pare rău. Dar am să dau anunţul imediat.

— Mulţumesc. Porni către biroul lui şi apoi se întoarse. Este atât de rău să lucrezi cu mine?

— Nu, răspunse ea cu blândeţe, îngrozită de felul în care gâtlejul ei s-a strâns când a rostit aceste cuvinte. Nu, nu este. El zâmbi.

— Şi, roşcato…

— Da?

— Nu te-am tachinat. Ai picioare superbe. Şi apoi plecă. Beth se uită la uşa închisă timp de zece secunde înainte să-şi fi dat seama că a încetat să mai respire.

Picioare. Chance zâmbi în timp ce trase după el uşa biroului. Într-adevăr, le are frumoase.

Subţiri, puternice şi frumos formate. De necrezut cum de nu le-a observat până acum. Îşi scutură capul. La naiba, este ruşinos. Picioare de acest gen tind să creeze unui bărbat buna dispoziţie. Şi în ultima perioadă s-a comportat ca un urs. Nu este de mirare că Laura a plecat. Şi încă două asistente înaintea ei.

Chance se apropie de birou, un obiect nu foarte mare, confecţionat din sticlă. În toată încăperea predominau nuanţe neutre ca să nu se interfereze cu obiectele de artă plasate peste tot - unele piese cu culori strălucitoare, chiar şocante, altele în nuanţe subtile, sugestive. Se aşează în spatele biroului şi se uită în jur. Toate obiectele de artă din această cameră proveneau din colecţia sa personală, fiecare aparţinând unui artist pe care nu numai că-l reprezenta, dar îl şi descoperise.

Îşi mută privirea de la o pictură la alta, zâmbind, cuprins de satisfacţie. Îi plăcea să descopere şi să lanseze noi talente. A început să se gândească la ele; aceste succese l-au ajutat să-şi câştige o reputaţie în lumea artelor, ceea ce valora mult mai mult decât banii. Dar recunoştea că satisfacţia pe care o resimţea însemna mai mult decât cele două aspecte. Plăcerea lui de a lansa un talent nou era mai mult personală, de moment. Chance îşi scutură capul. Poate se datora faptului că părinţii lui au luptat atât de mult să se impună artistic, poate că îi plăcea deoarece l-a făcut… Ce?

Să simtă. Cuvântul i-a venit în minte şi el ricana. Este ridicol.

Iritat de propria-i persoană şi de şirul gândurilor, se ridică şi începu să se plimbe neliniştit prin cameră. Îşi concentra atenţia asupra Expoziţiei de vară ce se apropia şi a necesităţii de a găsi un nou talent excepţional, dar nedescoperit. În fiecare an Expoziţia de vară de la galeria lui din San Francisco servea drept mijloc de lansare a unui anonim în imperiul artelor. Numai că acum el nu găsise talentul potrivit, în acest an totul a părut... mediocru.

Încruntându-se, Chance se opri şi privi la un fascicul roşu, îndrăzneţ, într-una din picturile sale preferate, fiind conştient de neliniştea care părea că nu-l părăsea niciodată. Sentimentul că un aspect important îi lipseşte.

Ce ridicol, se gândi el din nou. Nimic nu-i lipseşte.

Ducea o viaţă nemaipomenită, aproape perfectă. Era liber să facă tot ce-i plăcea, nu avea niciun fel de încurcături sentimentale. Avea şi succesul financiar care-i permitea să facă numai ce-i trecea prin cap, fie legat de o femeie, fie să călătorească, fie să-şi cumpere jucării de înaltă tehnologie.

O viaţă aproape perfectă, se gândi din nou, apoi scoase un sunet plin de dezgust.

Poate ar trebui să iasă. Se apropie din nou de biroul lui şi de peretele din sticlă din spate în lumina strălucitoare. Să sune pe una dintre prietenele lui şi să plece la San Francisco pentru weekend. Şi-ar putea vizita galeria, să mai ia

legătura cu unul, cu altul. N-a mai ieşit cu o femeie de când a rupt-o cu Gizelle. Sau era Monique care a cerut să-şi aprofundeze legătura… sau altcineva?

Alese varianta altcineva. Aşa făcea întotdeauna.

Când s-a întâmplat? Chance îşi puse această întrebare apropiindu-se de fereastră şi de lumina soarelui din sudul Californiei care năvălea din plin prin ea. Acum opt săptămâni? Sau douăsprezece? Ce naiba se întâmplă cu el?

O mişcare de-afară îi atrase atenţia. Un copil, râzând, fugi de lângă mama lui, după o minge mare, roşie, care sărea în faţa lui.

Roşu. Beth.

Chance îşi scutură capul, gândindu-se cât de uşor roşeşte secretara lui. Şi cât de drăguţ. Zâmbi. Păr roşu, ochi albaştri şi un ten ca frişca proaspătă. Cu pistrui. O mulţime. Se întrebă dacă are pistrui şi în altă parte, nu numai pe faţă, aşa cum s-a întrebat de mai multe ori dacă roşeşte peste tot la fel de delicios ca în obraji.

Bineînţeles nu va afla niciodată. Îl intriga deoarece era diferită faţă de femeile cu care se înconjura de obicei. Şi deoarece simţea nevoia unei schimbări.

Recunoştea că asta-i lipsea. Era într-o stare proastă.

Îşi frecă partea laterală a nasului cu degetul arătător şi simţi cum gura lui formă un început de

zâmbet. După Monique sau Gizelle, nu mai ţinea minte care dintre ele, s-a gândit să o invite pe Beth. Ideea i-a venit într-o vineri după-amiază când ea îşi băgă capul pe uşa biroului lui să-i ureze noapte bună. Dorinţa s-a iscat atât de brusc şi atât de puternic, încât a rămas uluit.

S-a debarasat cu greu de această dorinţă şi i-a părut bine. O combinaţie cu o angajată era o mare greşeală, iar Beth Waters nu părea tipul de femeie pe care un bărbat să o invite fiindcă simţea nevoia unei schimbări de ritm. Femei de genul lui Beth Waters căutau altceva, o relaţie mai durabilă decât ceea ce el i-ar fi putut oferi. Afară, mama a ajuns copilul din urmă. Când l-a prins în braţe, mingea a alunecat din mâinile copilului şi a fost luată şi dusă de vânt.

— Chance?

Uluit, Chance se întoarse. Beth îşi băgase capul pe uşa biroului. Îi întâlni privirea şi jenat, în mod straniu, i se păru că i-a ghicit gândurile.

— Da?

— Am bătut la uşă, dar nu mi-ai răspuns.

— Nu mă îndoiesc. Chance zâmbi. Ai dat anunţul?

— Da. Beth trase aer în piept. Şi după aceea am dat un telefon la facultatea de artă a universităţii şi am aranjat ca câţiva studenţi din cursul superior să vină şi să ajute la împachetat şi despachetat obiectele de artă din camera din faţă. Vor veni după prânz.

— Eşti angajata cea mai minunată.

— Nu fi atât de repezit. Le-am oferit doisprezece dolari pe oră.

— Credeam că minunile sunt gratuite.

— Nu în sudul Californiei. Ea râse şi făcu câţiva paşi spre ieşire. Voi supraveghea munca lor şi voi avea grijă personal ca picturile să ajungă în stare bună la *Benton and Brothers Advertising*.

— Ce m-aş face fără tine? Beth roşi brusc, iar el zâmbi. Roşcato, vorbesc serios.

Încântată, ea murmură.

— Mulţumesc. Chance simţi cuvântul ca pe o lovitură de pumn în stomac, iar buzele ei care începeau să surâdă - ceva mai jos. Îşi zise că trebuie să se stăpânească.

— Am să te anunţ când studenţii vor sosi.

— În regulă.

— Mai ai nevoie de ceva înainte ca…

— Nu.

— Foarte bine. Atunci eu…

— Beth? Ea se opri.

— Da?

Dorinţa de a o invita la cină îi stătea pe vârful limbii. Amintindu-şi însă ce fel de femeie este Beth Waters îşi înghiţi cuvintele şi murmură în schimb:

— Îţi mulţumesc din nou. Şi apoi ea plecă.

Chance reveni la fereastră. Mingea roşie dispăruse demult în marea albăstrime a cerului, dar, dintr-un motiv sau altul, Chance se trezi că, oricum, o caută.

— În atelierul tău, unde ştiam că te voi găsi.

Oprindu-se din lucru, Beth îşi ridică privirea de pe desenul din faţă. Bunica ei stătea în uşă, cu o expresie amuzată.

Beth îşi mută privirea de la bunica ei la ceas şi rămase şocată văzând că este aproape nouă. Ultima dată când s-a uitat, ceasul indica şase şi un sfert şi încercă să dea uitării scena jenantă cu Chance. Dar nu cu prea mare succes. Chiar şi-acum, când se gândea la ea, îşi imagină cum arăta în genunchi, căutând ceva în coşul de gunoi. Beth încercă să scape de această imagine, amintindu-şi de bunica ei. Se încruntă plină de confuzie. Abia ieri Eva zburase la New York la o audiere pentru un rol într-un serial sentimental.

— Când te-ai întors?

Femeia mai în vârstă îşi făcu o intrare dramatică în cameră.

— În această după-amiază. Beth puse culorile înapoi în cutie, apoi se întoarse către bunica ei.

— Şi cum a mers?

— Foarte bine. De fapt splendid. Eva se aplecă adânc, de parcă ar fi avut în faţă un public care o adora. Competiţia este între mine şi o altă actriţă şi cu toate că impresarul meu m-a avertizat că producătorii vor decide, eu am fost mult mai bună.

— O, Eva! Beth sări în sus şi-şi îmbrăţişa bunica. Sunt atât de bucuroasă. Meriţi să primeşti

acest rol, ai muncit atât de greu. Eva o îmbrăţişa şi ea râzând.

— N-aş fi putut s-o fac fără tine. Cu un gest de bunică ce nu-i era caracteristic, şterse o pată de vopsea de pe obrazul lui Beth. Dacă nu mi-ai fi împrumutat banii de drum… Beth o opri.

— Nu face nimic.

— Nimic a reprezentat toate economiile tale. Vocea adâncă a Evei deveni şi mai profundă. Banii tăi pentru zile negre. Beth râse.

— Mai am optsprezece dolari şi cincizeci şi trei de cenţi. În plus, nu-mi spuneai tu întotdeauna că banii pentru zilele negre sunt numai pentru cei care-şi ţin socoteala banilor?

— De exemplu, tatăl tău. Eva fu cuprinsă de un fior de dezaprobare dramatică, dispărându-i orice urmă de sentimentalism. Beth îşi scuturã capul.

— Tata este contabil. Şi acum vom schimba subiectul.

— Întotdeauna faci asta.

— Tu n-ai face-o?

Eva fornăi, apoi se apropie de şevaletul lui Beth şi se uită la ceea ce lucra.

— O schiţă nouă?

— Ai văzut-o? întrebă Beth, aproape cu timiditate.

— Este extraordinară!

Beth zâmbi, obişnuită cu exagerările Evei, mai ales când era vorba de lucrările ei de artă.

— Şi eu cred că este ceva mai special. Nu ştiu cum, dar întreaga serie m-a prins.

Sunt aproape emoţionată. Ştiu că pare o prostie, dar parcă ar fi o vrajă. De parcă am reuşit să o invoc de undeva, din afară.

— Tu ştii, murmură bunica ei, netezindu-şi o buclă căruntă. Mă gândesc, de ce nu-l rogi pe şeful tău să vină şi să arunce o privire la lucrările tale? A lansat atâţia artişti. Am auzit că instinctul nu l-a înşelat până acum niciodată şi, dacă el crede că ai talent, are dreptate.

— Nu, răspunse Beth repede, speriată la ideea că trebuie să-şi împartă cu cineva arta. Este prea devreme. Nu sunt încă pregătită. Bunica ei scoase imediat o exclamaţie de nerăbdare.

— N-ai să fii niciodată descoperită dacă-ţi ţii lucrările ascunse aici!

— Nu vreau să fiu descoperită, răspunse Beth. Vreau numai…

— Să-ţi petreci viaţa pictând tablouri pe care nu le va vedea niciodată nimeni, adăugă Eva. Obrajii lui Beth s-au colorat şi-şi ridică hotărâtă bărbia.

— Mă ocup de pictură fiindcă simt nevoia. Este aici în mine, spuse ea cu blândeţe, apăsându-şi pieptul cu mâinile. Aşa sunt eu. N-o fac fiindcă am un talent deosebit sau o viziune măreaţă pe care să o prezint lumii.

— Dar dacă o ai? o contrazise bunica ei. Ce-ar fi dacă…

— Eşti bunica mea. Trebuie să ai încredere în mine.

Ea şi bunica ei nu se înţelegeau niciodată când venea vorba despre acest lucru. Ironia sorţii. Părinţii ei nu au crezut niciodată că ar avea talent şi nu au înţeles nevoia ei de a crea; bunica ei credea în ea, dar nu înţelegea teama ei de a împărţi cu lumea acest lucru care-i aparţinea.

Mult timp după ce bunica ei a plecat, Beth a stat să reflecteze asupra a ceea ce i-a spus femeia mai în vârstă. Oare bunica ei are dreptate? îşi va petrece viaţa pictând tablouri pe care nu le va vedea nimeni? Oare asta-şi dorea?

Nu. Dar alternativa – să arate şi să-şi împartă lucrările - o îngrozea, l-au revenit toate amintirile încercărilor ei de a ieşi în faţă şi toate momentele când a fost respinsă.

Să-i arate lucrările lui Chance? Să-l roage să-şi spună părerea?

Beth îşi scutură capul, sufocată. Nu. În niciun caz. Era cine era. Desigur, uneori visa să fie curajoasă, mai asemănătoare cu bunica ei atât de libertină. Uneori chiar îşi imagina că este descoperită. Dar acestea erau visuri. Ea era Beth cea sfioasă, cea timidă. Liniştită, rezervată, precaută. Numai un prost ar putea pretinde să fie ceea ce nu este.

CAPITOLUL 2

A doua zi de dimineaţă, Chance urmărea

căscând cum cafeaua din filtru picura în ibric. Cu o seară înainte a lucrat până târziu şi acum, când era abia opt, venise de o oră la *Art One.*

Nici vorbă să poată pleca din oraş în weekend, se gândi frecându-şi obrajii proaspăt bărbieriţi. Nu putea ajunge acasă la timp să doarmă ca lumea. Găsirea unei noi asistente devenea o prioritate. Dacă nu, urma să-şi mute un pat în birou.

Chance căscă din nou, îşi turnă o ceaşcă din cafeaua neagră, tare, şi se întoarse în biroul lui. Trebuia să sune societatea de asigurări pentru obiectul care s-a deteriorat ieri, în timpul transportului. Ţinând cont de seriozitatea accidentului, puteau să se considere norocoşi că nu s-au stricat decât sticla de la tablou şi cadrul din stejar lustruit. După aceea, va trebui să ia legătura cu artistul care…

Chance s-a întrerupt din meditaţie, observând deodată că nu mai era singur. Beth stătea la biroul ei la recepţie şi se apleca să se privească într-o oglinjoară în timp ce-şi împletea părul într-o coadă. Degetele i se mişcau repede, prinzând cu putere şuviţele rebele. Părul său, ondulat, chiar creţ, părea moale şi fin ca al unui înger neascultător. Se întreba oare ce-ar simţi dacă ar mângâia aceste şuviţe.

Uitând de oboseală, îşi plimbă privirea peste restul corpului ei. Beth Waters era… drăgălaşă. Îşi scutură capul zâmbind. O grămadă de femei ar fi detestat acest epitet – la naiba, poate şi Beth. Dar

cu faţa ei băieţoasă, în formă de inimă, cu năsucul cârn şi cu grămada de pistrui, epitetul i se potrivea.

Cu excepţia gurii. Blândă şi plină, având culoarea vinului roşu, dulce, buzele sale îţi aminteau o mulţime de alte epitete, dar cuvântul „drăgălaş” nu figura printre ele. Promiţătoare. Senzuală. Care te zăpăceşte.

Privirea îi rămase aţintită asupra ei şi stomacul i se încorda. Oare aceste buze erau tot atât de excitante pe cât arătau?

Dându-şi seama de direcţia gândurilor lui, Chance se încruntă şi-şi mută privirea de la buzele ei. Îmbrăcămintea ei era sobră, o bluză albă cu mâneci scurte cu un guleraş încreţit, o jachetă bleumarin aşezată pe spătarul scaunului şi, după cât putea ghici, o fustă bleumarin, bineînţeles lungă. Fardul şi bijuteriile erau tot atât de simple ca şi îmbrăcămintea ei.

Simplă. Obişnuită. Timidă. Adjectivele se potriveau imaginii ei; nimic din comportamentul ei nu sugera o altă femeie decât cea pe care o avea în faţa ochilor. Dar… ceva nu se potrivea. Poate părul, mai închis la culoare decât morcovul, dar nu chiar castaniu-roşcat, sau graba cu care obrajii ei se roşeau.

Foc. Exista în ea; era sigur de acest lucru. Apele liniştite sapă adânc.

Chance râse în sinea lui, atât din cauza clişeului, cât şi a proverbului. Şi a imaginaţiei lui. Beth Waters era exact femeia care părea să fie.

Într-adevăr, avea nevoie de o asistentă nouă. Făcu un pas în direcţia ei.

— Bună dimineaţa. Beth îşi ridică brusc capul, uluită. Chance se uită în spate, apoi la persoana lui.

— Mi-au crescut coarne sau ceva în genul ăsta? Ea clipi.

— Nu, dar nu m-am aşteptat să te văd atât de devreme. El râse.

— Până nu-mi găsesc o nouă asistentă, mi-e teamă că pentru mine va fi dimineaţa devreme şi seara târziu. Se apropie de biroul ei, apoi se sprijini de un colţ. Voi fi un băiat foarte plictisitor. Beth înghiţi cu greu. Nişte mătuşi nemăritate erau plictisitoare. Chance Michaels nu putea fi plictisitor chiar dacă viaţa lui ar fi depins de acest lucru. Simţind cum sângele îi pulsează nebuneşte prin vene, îl întrebă, aparent calmă:

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu. Se aplecă spre ea, întrebându-se dacă pielea ei era tot atât de mătăsoasă pe cât părea. Ce părere ai despre mine, domnişoară Waters? o tachina, ridicându-şi sprâncenele. Ai vrea s-o împărtăşeşti?

— Cred că renunţ. Îşi încrucişa mâinile peste scrisoarea-lanţ, sperând că n-o va observa. Pot să-ţi fac o cafea?

Chance îşi luă ceaşca, apoi bău o înghiţitură, studiind-o peste marginea cănii.

Părea ca un copil prins asupra unui fapt

nepermis.

— Ce te aduce aici atât de devreme?

— Nimic special. În clipa în care cuvintele i-au ieşit din gură îşi blestemă răspunsul vinovat. Doar să ajung din urmă nişte… probleme.

Îşi lăsă privirea în jos spre biroul din faţa ei apoi, de parcă şi-ar fi dat seama ce face, îşi ridică repede ochii spre el. Chance se abţinu să nu scoată vreun sunet de apreciere. Îşi dă seama oare cât de nevinovaţi îi sunt ochii? Şi cât de atrăgătoare este lipsa ei de sofisticare? Indică hârtia din faţa ei.

— Ce-i asta?

— Ce anume?

— Asta. Prinse colţul hârtiei şi o trase de sub mâinile ei încrucişate, apoi trecu în revistă cu privirea conţinutul. O scrisoare-lanţ? Beth i-o smulse din mână.

— Exact.

— Şi te preocupă, nu-i aşa? Ea se uită furioasă la el.

— Nu cred că ţi-am cerut părerea.

— Hei! Chance îşi ridică mâinile. Nici eu nu vreau să fiu călcat de un autobuz. Este un lucru care te poate speria. Beth dădu drumul la respiraţia pe care şi-a ţinut-o.

— N-ai nimic de lucru?

— Foarte mult. Dar mă distrez mult mai bine dacă stau aici de vorbă cu tine.

Ea încercă să se uite din nou furioasă la el,

dar Chance indică doar cu degetul maldărul de hârtii de pe biroul ei.

— N-a venit încă poşta? Ştia foarte bine că nu.

— Nici măcar nu mă voi obosi să-ţi răspund, spuse Beth.

— Nicio scrisoare. El zâmbi. Foarte bine, dar vreun telefon? Văzând expresia ei începu să râdă. Bine, bine, te las. Făcu un pas, apoi se opri văzând marginea unei hârtii cu culori strălucitoare ieşind de sub teancul de foi albe de pe biroul lui Beth. Ce-i asta?

Schiţele ei. Beth le privi îngrozită. Împreună cu scrisoarea-lanţ înghesuite într-un dosar pe care-l luase de dimineaţă cu ea. Nu avea de gând să le scoată, voia să le pună înapoi în sacoşă după ce termina cu cititul scrisorii.

Acum Chance le-a văzut. Cu gura uscată şi sângele zvâcnindu-i în cap, Beth urmări cum Chance scoate schiţele şi le studiază. I-a trebuit întreaga ei stăpânire de sine să nu i le smulgă din mâini.

O secundă se transformă în două, apoi au devenit minute. Lui Beth i se păreau ani, chiar secole. Tăcerea care s-a lăsat între ei devenise asurzitoare, ea dorea ca el să spună ceva, orice.

— Ale cui sunt? întrebă el până la urmă.

Beth îşi umezi buzele. Niciun cuvânt de apreciere, nicio opinie. Simţi o durere în piept; fiecare respiraţie o tăia.

— Acestea?

— Da. Chance zâmbi şi ridică desenele. Acestea. Se opri, zâmbetul începând să-i dispară. Beth? S-a întâmplat ceva?

— Nu. Sunt schiţele surorii mele, răspunse repede, cuvintele ieşindu-i din gură înainte de a le putea opri. Sora mea… Liza.

— Liza, repetă Chance de parcă încerca rezonanţa numelui.

— Da. Le-am luat cu mine din greşeală. Beth întinse mâna după desene. Se va supăra dacă va afla că sunt la mine. Ignorând mâna întinsă, Chance continuă să studieze desenele. Îşi încruntă sprâncenele.

— N-am ştiut că ai o soră şi care mai este şi artistă.

— N-am avut niciodată prilejul să vorbesc despre ea.

Dumnezeule, în ce bucluc s-a băgat? Şi cum o să iasă din el?

— Până acum, murmură el, lăsându-şi din nou privirea în jos la desene.

Oare ce crede despre ele? se întrebă Beth, dorind fie să le lase din mână, fie să spună ceva. Orice. Dar el continua să studieze schiţele în tăcere.

Beth îşi încrucişa braţele pe piept.

— Nu ne asemănăm deloc, spuse ea nervoasă, simţind nevoia să întrerupă tăcerea.

Ea… vreau să spun Liza, este curajoasă şi

extravertită. Un caracter puternic.

— Ca bunica ta. Beth se încruntă, uitând pentru o clipă că el a întâlnit-o pe Eva, că bunica ei se vedea uneori cu unul dintre artiştii descoperiţi de el, ale cărui opere se vindeau cel mai bine.

— Da, spuse până la urmă. Dar eu mă asemăn mai mult cu mama mea… adică a noastră. Se străduia să se abţină să nu-i smulgă schiţele şi să le înghesuie înapoi în dosar. Ce stupizenie. De ce nu a controlat dimineaţa, înainte de a pleca, ce era în el?

— Sunt schiţe?

— Da. Pentru picturi.

— Hmm. Îşi aplecă într-o parte capul şi ea îşi ţinu respiraţia. Ştii în general cu ce lucrează?

— Cu de toate. Mai ales culori acrilice, uneori şi xerografie şi grafit. Depinde de dispoziţie. Acum a început să picteze şi în ulei. El dădu din cap fără să comenteze.

— Dimensiunile?

— Mari. Un metru douăzeci pe un metru optzeci. Uneori mai mari, uneori mai mici.

Chance lăsă schiţele pe birou.

— Au o adâncime reuşită. Adâncime. Inima lui Beth făcu un salt. Crede că au adâncime. Dacă Chance Michaels crede că au adâncime, înseamnă că nu este o ratată; părinţii ei au greşit. Răsuflă uşurată cu o grabă plină de emoţie.

— Încearcă să prezinte, prin intermediu!

culorilor, formei şi transparenţei, ceva din condiţia umană. Cu mâinile tremurătoare, Beth indică o zonă a uneia din schiţe.

Juxtapunând acest element greu, întunecos cu cel luminos, colorat, îşi imaginează prin pictură marele act de echilibrare a lumii. Ştii - dragoste şi ură, înstrăinare şi apropiere. Suntem cu toţii umani şi aparţinem cu toţii aceleiaşi familii, dar atât de des trăim într-o stare de separare. Beth îşi ridică privirea spre el şi observă că o privea mirat.

— Voi două trebuie să fiţi foarte apropiate, murmură el.

— De ce spui asta?

— Îi cunoşti atât de bine lucrările. Puţine persoane înrudite sunt atât de implicate în expresia creatoare a celeilalte. Beth se uită o clipă la el, dându-şi seama îngrozită cât de încurcată a devenit situaţia.

— Sunt… foarte apropiată de Liza. Cel puţin aceasta nu era o invenţie totală. Nu putea fi mai apropiată decât era.

— Şi-ţi plac lucrările ei?

— Da, îmi plac. Chance îşi aplecă într-o parte capul şi părul lui închis îi căzu pe frunte.

— Mă întrebam întotdeauna cum e să ai un frate sau o soră. Părea că aşteaptă un răspuns, aşa că ea îi zâmbi larg.

— E bine. Chance se pregăti să plece.

— Poate într-o zi mă voi întâlni cu Liza. Mi-ar face plăcere să stau de vorbă cu ea despre

picturile ei.

— Nu! Văzându-i expresia, Beth şi-a dres vocea. Vreau să spun că nu prea este posibil. Este foarte mult timp plecată. Chiar şi-acum… se află într-o excursie cu bicicleta în munţi.

— Într-adevăr? Şi care? Beth îl privi întrebătoare.

— Cum care? El îi zâmbi şi-şi scutură capul.

— Munţi, Beth.

— O! Beth se opri, încercând să-şi aducă aminte care sunt munţii unde oamenii se duc să facă excursii cu bicicleta. Luă o hotărâre. Munţii Stâncoşi. El îşi ridică sprâncenele.

— Este îndrăzneaţă. După ce plecă, Beth se uită în jos, furioasă, la scrisoarea-lanţ. De groază. Acum şeful ei crede că are o soră. O soră pe care vrea să o întâlnească.

Dacă ieri ar fi lăsat scrisoarea la gunoi, nu s-ar afla în această încurcătură.

Fără îndoială Eva ar găsi întreaga situaţie amuzantă. Mormăind o înjurătură, Beth rupse scrisoarea în două şi o aruncă în coş. De această dată va rămâne acolo.

În plus, nu credea că putea fi mai ghinionistă, decât acum.

Trei zile mai târziu şi-a dat seama că a greşit; Putea fi mai ghinionistă. Mult mai ghinionistă. Aproape plângând, îşi sprijini capul pe volan, încercând să ignore vacarmul provocat de

claxoanele maşinilor blocate în spatele ei.

Până în această dimineaţă, valul de ghinioane ar fi putut fi considerat doar o undă de neplăceri iritante. Apoi, domnul Willy, peştişorul ei de aur a murit, curentul şi apa i-au fost oprite deoarece bătrâna doamnă Beaver de la etajul de jos, cam nebună, i-a luat din nou corespondenţa în care se găseau facturile. Iar acum maşina ei veche s-a stricat şi era imobilizată pe autostrada Santa Ana, într-un trafic dens. Până la urmă a reuşit să ajungă la un service. Acolo a aflat de la mecanic că repararea maşinii ei vechi ar costa-o mai mult decât preţul maşinii.

Lăsată să decidă să trăiască în sudul Californiei fără maşină sau să ia un împrumut şi să cumpere una într-o stare mai proastă decât cea care tocmai şi-a dat duhul, Beth a ales sărăcia financiară şi roţile.

Epuizată de chinul prin care a trecut, ajunse la parcarea de lângă clădirea din stuc roz în care se găsea apartamentul ei. Doamna Beaver, încă în capotul ei înflorat şi în papuci, era în faţa casei, udând muşcatele. Femeia se opri şi o privi uluită de parcă ar fi fost o necunoscută.

— Maşină nouă, strigă Beth, ieşind din ea. Cea veche şi-a dat duhul azi-dimineaţă pe autostradă. Vecina ei o privea în continuare. Beth îşi drese vocea în timp ce traversa drumul spre ea.

— Doamnă Beaver, s-a întâmplat ceva?

— Credeam că te-ai mutat.

— Să mă mut? Beth îşi scutură capul şi-şi puse geanta pe umăr. Nu. M-am dus numai la lucru.

— Atunci cine s-a mutat?

Neînţelegând această nouă invenţie a lui Gretchen Beaver, Beth începu să se apropie de scările din faţă.

— Îmi pare rău, nu ştiu. Ajunse la scări şi apucă bara de parcă ar fi fost un colac de salvare.

— Ne vedem mai târziu, doamnă Beaver. Făcând un ultim semn cu mâna, Beth intră în clădire. Cu cheile în mână fugi pe scări. Se opri brusc sus, inima bătându-i neplăcut în piept. Uşa apartamentului ei era întredeschisă şi lumina se strecura din deschizătură în holul destul de întunecos. Ştia că de dimineaţă a închis uşa.

Strângând cheile între degete, Beth făcu un pas precaut spre uşă. Apoi încă unul.

Când ajunse, o împinse încet. Inima ei se opri, apoi începu să bată într-un ritm rapid. A fost jefuită. Încrucişându-şi braţele pe piept, Beth intră în apartamentul ei acum gol, oprindu-se chiar în mijlocul camerei de zi fără mobile.

— Ţi-am spus că te-ai mutat.

Uluită, Beth trase aer în piept şi se întoarse. Vecina ei stătea în prag, ţinând în mâna dreaptă stropitoarea udă. Beth încercă să se calmeze.

— Doamnă Beaver, unde ai fost când acest lucru s-a întâmplat? I-ai văzut pe hoţi?

Doamna Beaver se încruntă.

— N-am văzut hoţi. Erau cărăuşi. Au venit azi-dimineaţă.

— Azi-dimineaţă, repetă Beth ameţită. Când?

— Nu ştiu. Devreme. Vecina ei se uită în jur. Mi-au lăsat o carte de vizită.

Femeia mai bătrână căută în buzunar şi i-o înmână. Pe cartea de vizită scria:

„Serviciul de mutat mobilier al lui Trusty. Ne mişcăm repede!" Într-adevăr.

— Doamnă Beaver… Gretchen, trebuie să pleci. Beth o luă pe femeie de braţ şi o conduse la uşă. Acum nu este momentul potrivit. De fapt este momentul cel mai nepotrivit. Vom vorbi… mai târziu. Mult, mult mai târziu.

După ce o asigură din nou că nu intenţionează să se mute, Beth închise uşa şi, cu degete tremurătoare, trase yala şi puse lanţul.

Întorcându-se, se sprijinire uşă şi câteva clipe îşi privi apartamentul gol. Începu să tremure de frig şi se strânse cu braţele. Ce se va face? Nu trebuia să controleze poliţa de asigurare ca să ştie că a dat de dracu'. Ultima dată când poliţa ei a expirat a renunţat la întreaga asigurare cu excepţia… atelierului.

Fu cuprinsă de panică şi alerga prin camera de zi până în fundul apartamentului.

Dumnezeule, ce se va face dacă i-au luat picturile? Deschise larg uşa atelierului, apoi se opri, cuprinsă de zeci de emoţii, printre care uşurarea n-a fost cea mai importantă. Hoţii nu s-

au atins de atelier, i-au luat canapeaua de mâna a treia şi televizorul ei alb-negru vechi de zece ani, dar nu au vrut creaţiile ei. Chiar şi hoţii de rând sunt critici de artă, se gândi Beth, începând să râdă isteric.

Cedând râsului, râse până când acesta s-a transformat în plâns. Numai după ce plânse de nu mai putu, îşi dădu seama ce s-a întâmplat - scrisoarea, a rupt lanţul.

Trebuie să se întoarcă. Etichetându-se drept o idioată superstiţioasă, îşi apucă poşeta şi cheile şi se îndreptă către *Art One*.

Chance ajunse în micul parcaj păzit aparţinând în exclusivitate personalului firmei *Art One* şi îşi parcă maşina alături de una ce părea destul de veche. Se uită la ea şi se încruntă. În afară de el parcajul era utilizat de cele două angajate:

Virginia, administratoarea şi contabila, biroului care avea un *Volvo sedan* şi Beth, cu un autoturism de un tip mai vechi. Această maşină îi era complet necunoscută.

La naiba. Chance strânse puternic volanul. A mai fost jefuit de două ori şi prima dată, hoţii – nişte morfinomani, au căutat droguri. Au confundat *Art One* cu farmacia veterinară de alături. De ambele dăţi hoţii au produs daune inestimabile operelor de artă în căutările lor frenetice după valori pe care le puteau înţelege.

Distrugerea fără sens i-a făcut rău.

Îşi îngustă ochii, uitându-se la geamurile biroului. Era întunecoase, în afara unei lumini blânde care se strecura de undeva de dinăuntru.

De această dată nu se va lăsa, se gândi el, devenind brusc furios. De această dată îi va prinde pe nemernici asupra faptului împlinit. Luându-şi telefonul celular, sună la 911 şi informă poliţia despre hoţi. Apoi, în loc să aştepte aşa cum i s-a ordonat, coborî din maşină. N-o să stea liniştit în timp ce hoţii îi caută prin birou şi distrug opere de artă de neînlocuit. În niciun caz.

Închise încet portiera şi se strecură spre intrarea din spate a biroului, mormăind o înjurătură când văzu lumina verde a alarmei. Hoţii au reuşit să intre în pofida instalaţiei antifurt. Din nou. Care este utilitatea acestui sistem blestemat dacă nu ajuta la îndepărtarea criminalilor?

Păşi încet înăuntru şi căută prima armă la îndemână. Strânse printre degete o sculptură mică, cilindrică, ce purta denumirea de Pasăre postmodernă în zbor, simţind răceala şi netezimea bronzului şlefuit.

Chance prinse mai bine obiectul. De la obiect de artă la instrument brutal - spera ca artistul să aibă simţul umorului. Zâmbi acru. Şi din negustor de obiecte de artă în spărgător de capete. Foarte drăguţ.

Înainte de a-l vedea pe intrus, Chance îl auzi „Nenorocitul era în zona de recepţie, umblând la biroul lui Beth. Fără să se facă văzut şi cu o voce

care, spera el, suna mai feroce decât o simţea, Chance strigă:

— Aşază-te în genunchi şi pune-ţi mâinile la ceafă. Şi înainte de a te gândi că poţi face ceva, te avertizez că sunt înarmat şi gata să-mi folosesc arma. Chance auzi o răsuflare. Am chemat poliţia. Vor fi aici din clipă-n clipă. Pungaşul scânci, apoi spuse ceva care părea să fie:

— Nu trage. Chance se încruntă. Intrusul era… o femeie? Merse tiptil până după colţ, încercând să vadă în întunericul camerei. Făcu încă un pas către intrus, cu sculptura pregătită. Scâncetul se auzi din nou, urmat de o şoaptă pe care n-o înţelegea. Dar vocea părea cunoscută. De fapt părea a fi…

— Beth? întrebă, lăsând în jos braţul. Beth, tu eşti?

Considera şoapta drept un răspuns afirmativ, ajunse imediat lângă ea. Beth tocmai îşi ridică privirea spre el, stând în genunchi şi cu mâinile la ceafă. El înjură, o ajută să se ridice, apoi înjură din nou. Palidă şi tremurând, era evident speriată de moarte. Simţindu-se în acelaşi timp monstru şi idiot, o strânse la piept.

— Beth, îmi pare rău, murmură el, mângâindu-i părul şi dându-şi seama că era atât de moale pe cât îşi imaginase. Ţi-am văzut maşina şi n-am recunoscut-o. Am mai fost jefuiţi şi nu m-am putut gândi decât… Ea tot nu scotea niciun sunet şi vocea lui se pierdu. Beth, mă simt ca un tâmpit. Te rog, spune ceva. Cel puţin dă-mi de

înţeles că eşti bi…

— Nenorocitule, dă-i drumul femeii. Şi mâinile sus!

CAPITOLUL 3

A durat cinci minute până când au reuşit să convingă poliţia că Chance nu era hoţul. Apoi încă cinci să o asigure că nu s-a comis nicio crimă. În tot acest timp Chance o ţinu îmbrăţişată. Desprinde-te din braţele lui, îşi spuse ea. Dar chiar dacă creierul ei îi dădu comanda, Beth îşi ascunse capul în scobitura dintre umărul şi gâtul lui, ţinându-şi mâinile pe pieptul lui. Răsuflă profund. Simţea mirosul lui de săpun şi transpiraţie şi de piele de la haina pe care o purta; sub palma ei inima lui bătea puternic şi sigur. Combinaţia a ameţit-o şi pentru o fracţiune de secundă se strânse mai mult în el, simţindu-i din nou mirosul şi permiţându-şi această plăcere, deoarece îşi dădea seama că, mai mult ca sigur, niciodată nu va mai fi atât de aproape de el.

— Beth… scumpa mea, te simţi bine? Scumpa mea. Neîndoielnic, ar folosi aceste cuvinte de mângâiere pentru orice persoană de sex feminin care i s-ar prăbuşi în braţe, dar, cu toate acestea, o făcea să se simtă mai specială, să aibă impresia că pentru el ea însemna ceva deosebit. Etichetându-se idioată, Beth zâmbi slab.

— Acum sunt bine. Mulţumesc.

— Eşti sigură? O strânse mai puternic în

braţe, încă tremuri.

Dându-i drumul, Beth se dădu cu regret înapoi.

— A fost o zi lungă.

— Şi o noapte plină de emoţii. Chance râse cu blândeţe şi-i aranja câteva bucle.

Cum putem s-o mai repetăm? Şi-a uitat degetele în părul ei; Beth observă că pulsul îi devine neregulat. Îşi lăsă ochii în jos.

— Nu-mi pot… imagina, spuse ea, încercând să pară indiferentă, dar reuşind numai să rămână cu respiraţia tăiată.

— Chiar nu poţi? întrebă Chance, părând aproape că vorbeşte cu sine şi urmărind cu degetul conturul pometţilor ei.

La atingerea lui, Beth se cutremură, numindu-se în sinea ei o mincinoasă.

Îşi putea imagina destul de viu şi până la cele mai mici detalii. Deşi el nu va fi interesat de o femeie ca ea, imaginaţia îi putea descrie exact ce s-ar fi putut întâmpla între ei. Chance îşi lăsă mâna în jos şi se îndepărtă.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm. Arătă spre uşa biroului. Să-mi iau servieta, apoi te conduc. Beth şi-a dat seama că nu s-a mişcat, că se mai uita la el, aşa că se întoarse repede către propriul birou, manifestând un mare interes pentru a face ordine. Cum a putut să se comporte aşa? se întrebă, gata-gata să plângă. El era preocupat de starea ei, iar ea, practic, i s-a

aruncat în braţe. Ar fi chiar nostim dacă nu ar durea-o atât de tare - mica secretară modestă îl cucereşte pe şeful ei splendid. Nu putea fi mai banal chiar dacă s-ar fi apucat să scrie un scenariu.

Şi toate acestea din cauza acelei stupide scrisori-lanţ.

Beth suspină când se uită la biroul ei haotic. Scrisoarea nu mai exista demult.

Partea ei raţională ştiuse chiar înainte de a fi alergat aici. Din nefericire, nu era în situaţia de a da ascultare raţiunii. Auzind-o suspinând, Chance se opri în uşa biroului lui şi se întoarse la ea. Lampa de masă crease un fundal luminos profilului ei, transformându-i părul într-o aureolă de foc, îmblânzindu-i şi mai mult trăsăturile delicate. O privi dintr-o parte. Părea mică, pierdută şi… tristă. Simţi că i se răsuceşte ceva în apropierea inimii. Deodată ar fi dorit să o ia din nou în braţe. Ar fi dorit să o ţină, să o mângâie până când ea va uita totul în afară de el.

Ar fi dorit să facă dragoste cu ea. Chance trase profund aer în piept. Cum naiba s-au îndepărtat atât de mult gândurile lui de realitate? Beth Waters era o femeie care avea nevoie de un angajament afectiv din partea unui bărbat. Şi ăsta era lucrul pe care nu i-l va putea oferi niciodată. Nici ei, nici unei alte femei.

Oboseala probabil că îi juca feste bunului său simţ. Nu poate fi altceva.

Cu siguranţă. El şi Beth au trecut împreună

tocmai acum printr-o experienţă extraordinară, chiar cumplită. Aceasta a adus la suprafaţă trăsăturile lor de Tarzan şi Jane. Peste o oră totul va reveni la normal şi el se va întreba de ce a ajuns într-o astfel de stare.

— Beth? Ea îl privi, cu ochi mari şi vulnerabili. Simţi o durere în acelaşi loc ca mai înainte şi înjura în sinea lui. Tarzan şi Jane, îşi aminti.

— Ai găsit lucrul pentru care ai venit? o întrebă, încercând să aibă o voce indiferentă. Ea îşi scutură capul.

— Nu, dar mă voi descurca.

— Poate aş reuşi să te ajut? Hai să vedem ce puteai să cauţi? Hmmm… Îşi sprijini capul cu mâna, apoi îşi închise ochii. Suntem în sudul Californiei, aşa că… puterile mele psihice îmi spun că-ţi cauţi globul de cristal. Nu, nu… cauţi cartea de bucate macrobiotică. Stai… O privi şi observă satisfăcut că i-au dispărut toate urmele de vulnerabilitate - găsi că rezista cu greu vulnerabilităţii ei.

— Îţi cauţi puiul de gecko? Se pare că în acelaşi timp este şi mascota ta aducătoare de noroc. Beth începu să râdă, simţind prin toate fibrele ei că mai rău decât atât nu va putea fi.

— Ar trebui să-ţi faci din asta un mijloc de a-ţi câştiga existenţa.

— Din ce? Chance veni lângă ea, A bucurându-se de sunetul cristalin al râsului ei. Îi

amintea de clopotele instalate pe terasa vilei lui de pe plajă. Comicăria sau ghicitul gândurilor?

— Amândouă. Îşi scutură capul zâmbind. Şi fii atent pe unde calci. N-aş vrea să-l striveşti pe Alfred.

— Alfred. Îmi place numele. Foarte demn. Se opri lângă ea. Eşti gata?

Beth dădu din cap şi amândoi s-au îndreptat spre uşă. Ea se uită la el cu coada ochiului. Îi datora o explicaţie pentru prezenţa ei în seara asta la birou. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era ca el să se întrebe mai târziu dacă nu cumva a venit aici pentru ceva necurat. Dar nu voia să-i spună că întregul circ isteric s-a datorat scrisorii-lanţ pentru care a tachinat-o cu o zi înainte. I-a mai rămas ceva demnitate. Şi dacă trebuia să mintă, măcar să aleagă o minciună deja rostită.

— Am venit după schiţele Lizei, murmură ea, evitându-i privirea. A început să lucreze… şi avea nevoie de ele.

— Schiţele? Chance se opri şi se întoarse către ea cu o expresie de scuză întipărită pe faţă. Sunt vinovat. Beth îl privi cu gura căscată.

— Poftim?

— Sunt la mine. Zâmbi şi o bătu uşor pe bărbie cu degetul arătător. Vezi că-ţi intră muşte-n gură. Stai că sunt pe masa mea. Beth îşi închise gura şi îl urmări cum se întorcea înapoi în biroul lui. Schiţele sunt la Chance?

Credea că sunt la ea, le ştia în dosarul ei.

Oare ieri nu le pusese înapoi? Nu putea să-şi amintească. Chance reveni cu schiţele şi i le dădu.

— Te rog transmite-i Lizei scuzele mele. Am uitat că sunt la mine.

Beth se uită la plic, apoi din nou la el. Ar fi vrut să-l întrebe de ce au fost la el, ar fi vrut atât de mult, întrebarea o ardea pe vârful limbii. Precis că el îşi dădea seama că era curioasă, precis putea citi întrebarea în ochii ei.

Dar nu i-a dat niciun fel de explicaţii. Chance îşi înclină capul.

— Hai să plecăm. Înghiţind întrebarea şi recunoscându-şi laşitatea, Beth îl urmă, cu plicul în care se găseau schiţele ei. Fără să scoată vreun cuvânt, traversară parcajul unde se găseau parcate maşinile lor, una lângă alta.

— Împrumutată sau nouă? întrebă Chance când s-au oprit lângă maşina ei. Ea îşi căută cheile.

— Este a mea pe de-a-ntregul. El o privi, studiindu-i trăsăturile feţei. Ea îşi ridică privirea; ochii lor s-au întâlnit şi au rămas aşa, Simţi un fior prin şira spinării. Îşi spuse că este o proastă.

— Ei bine… murmură ea, dregându-şi vocea…

— Ei bine, repetă Chance, băgându-şi mâinile în buzunare. A fost nostim.

— Nostim, repetă ea, ştiind că vorbele lui nu însemnau nimic, dar simţindu-le ca o lovitură în stomac. Oare cum face? se întrebă ea. Oare cum face ca ea să se simtă stângace şi conştientă de

farmecul lui şi cuprinsă de emoţie, şi toate în acelaşi timp, numai uitându-se la ea?

Chance îi luă cheile din mână şi deschise portiera. Ea se strecură la volan, dorind să se îndepărteze de el. El se aplecă şi-i dădu cheile.

— Cred că urmează să ne spunem noapte bună.

— Cred că da, murmură ea cu vocea gâtuită.

— Să conduci cu grijă.

— Da. Dar Chance nu plecă. Beth înghiţi, simţindu-şi deodată gura uscată ca într-un deşert. Doamne Dumnezeule, n-ar trebui să se gândească la ceea ce se gândea acum. De exemplu, cum i-ar simţi buzele pe buzele ei, ce-ar simţi dacă mâinile lui i-ar mângâia trupul. Dar se gândea. Gânduri destul de îndrăzneţe pentru ultima virgină supravieţuitoare din America de Nord.

A venit timpul să se întoarcă acasă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Weekend plăcut, îi spuse în grabă întorcând cheia în contact.

Nimic.

Nu se poate, îşi spuse şi mâinile au început să-i tremure. Nici măcar ghinionul nu poate dura chiar atât de mult. Trăgând aer în piept, încercă din nou. Tot nimic.

După ce încercă de mai multe ori fără noroc, Beth îşi sprijini fruntea pe volan. Ei bine, trebuia să recunoască, era o femeie blestemată. Şi dacă se îndeplineşte „altminteri” din scrisoare, va fi în

orice clipă călcată de un autobuz.

Se uită la Chance.

— Mai bine pleacă de-aici, n-aş vrea să fii rănit de resturi.

— Resturi?

— De la accident. O să mă calce un autobuz. Stai, parcă aud unul venind.

Chance începu să râdă şi deschise uşa maşinii.

— Lasă-mă să încerc eu. Beth suspină.

— Dacă ai şti prin ce-am trecut toată ziua, ţi-ai da seama că este inutil. Această maşină n-o să pornească.

— Nu se ştie niciodată.

— Foarte bine, fii optimist. Dădu din umeri şi coborî ca el să se poată aşeza în locul ei. Chance încercă să pornească maşina, dar fără succes. După vreo două minute ieşi din maşină.

— Ei bine, cheamă un mecanic, apoi te voi duce acasă.

Beth scoase un sunet plin de dezgust şi frustrare şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Credeam că în această noapte nu mi se va mai putea întâmpla nimic mai rău. Se uită la el printre degete. Am greşit. Şi acum, sunt atât de supărată, încât îmi vine să urlu.

— Ţi-aş spune s-o faci, dar, ţinând cont de seara prin care am trecut, mi-e teamă că m-ar putea aresta. Chance zâmbi. Dar ajunge să tragi un picior în cauciuc. Poţi scăpa de frustrare prin

manifestarea unui temperament imatur.

Beth se uită la el, apoi la roata din faţă. Ar fi vrut s-o facă, ar fi vrut să se întoarcă şi să dea în roată cu tot ce-i venea la îndemână.

— Est convins că ajută?

— O, da, manifestă-ţi ostilitatea. Ai să fii surprinsă cât de bine te vei simţi după aceea. Chance îşi încrucişa braţele pe piept şi se sprijini de maşină. Poate în timp ce faci acest lucru vrei să şi înjuri, dar este opţional.

— Cred că o voi face. Încleştându-şi fălcile, Beth trase un picior în roată cu atâta forţă, încât degetele de la picioare au început s-o doară şi ochii i s-au umplut de lacrimi. Oricum, se simţea de o sută de ori mai bine. Apoi auzi un fâsâit.

— Ooo! Se uită la Chance, apoi îi urmări privirea. Fâsâitul era aerul care ieşea din cauciuc şi într-un ritm deosebit de rapid. În timp ce se uitau, cauciucul a ajuns plat ca o clătită. Beth chicoti. Chicotitul ei se transformă în râs; a râs până când a început să plângă. Apoi se trezi pentru a doua oară în acea noapte în braţele lui Chance, plângând lângă umărul lui, udându-i cămaşa şi simţindu-se de-a dreptul ca o idioată. El o ţinu în timp ce ea suspină, neavând nici cea mai vagă idee ce să facă. Femeile care plângeau nu erau specialitatea lui.

— Nu plânge, îi zise el cu stângăcie, mângâindu-i părul. Totul se va rezolva.

Cu faţa lipită încă de pieptul lui, Beth îşi

scutură capul.

— Nu înţelegi… a fost cu adevărat o zi proastă. Trase aer în piept. Peştişorul meu de aur a murit şi maşina mea a murit şi apartamentul meu a fost jefuit. Şi acum şi maşina mea cea nouă şi-a dat duhul. Chance respira parfumul părului ei. Era dulce şi mirosea a fructe, ca o bomboană de pepene.

— Este cu adevărat o zi proastă, murmură el, trecându-şi uşor buzele prin şuviţele ei moi.

— Şi acum m-am făcut şi de râs, spuse ea sughiţând.

— Nu. Chance îşi strecură degetele în şuviţele ei rebele. De ce se simţea atât de bine cu această femeie în braţe? se întrebă el. De ce i se potriveşte atât de mult?

Îi ridică bărbia şi îi şterse cu blândeţe lacrimile de pe obraji.

— Pierderea unui peştişor de aur poate fi un lucru traumatic.

Buzele ei s-au mişcat. Simţi mişcarea ca o lovitură în plex.

— Ah, roşcato… Chance îşi îngropa mai adânc degetele în părul ei, prinzându-i ceafa. E o nebunie.

— Da, murmură ea, aplecându-se spre el, cu ochii închişi.

Buzele ei erau umede şi sărate de la lacrimi.0 sărută uşor, mângâindu-i blând gura cu a lui. Buzele ei tremurau, apoi au devenit moi şi s-au

despărţit. Sorbindu-i lacrimile, Chance luă ceea ce ea îi oferi cu timiditate.

Beth îşi lipi palmele de pieptul lui Chance. Prin bumbacul subţire al puloverului lui îi simţea fierbinţeala cărnii şi bătăile inimii. Tot ghinionul din lume merita această clipă, se gândi ea ameţită. Niciodată nu a fost sărutată în acest fel, niciodată nu reacţionase aşa. Ardea, o durea peste tot. Simţea cum i se trezeşte dorinţa. Mâinile ei i-au cuprins umerii. N-o interesa ce simţea el sau de ce o săruta. Nu putea face altceva decât să se lase pradă acestuia şi să simtă senzaţiile trecându-i prin tot corpul de parcă ar fi fost atinsă de un fulger.

Strângându-i umerii cu degetele, îl sărută mai profund.

Chance scoase un geamăt când limba ei a atins-o cu timiditate pe a lui. El a reacţionat şi a răspuns, chiar dacă îşi dădea seama cât de lipsită de experienţă este. Îşi încorda braţele în jurul ei, aplecând-o spre spate sub forţa sărutului lui.

Noaptea îi învăluia, briza sufla cu blândeţe. Zgomotul îndepărtat al traficului a fost înlocuit de sunetul sângelui care îi pulsa în urechi. Şi cu micile scâncete care se auzeau din profunzimile gâtului ei. O dorea. Ea îl dorea. Nu trebuia decât să pronunţe cuvântul şi ea ar fi fost în patul lui. Mai bine şi-ar salva viaţa.

Gândurile i s-au învălmăşit şi Chance îşi ridică brusc capul. Ochii ei erau deschişi şi îl priveau cu o combinaţie de şoc şi dorinţă şi…

încredere.

Chance deveni rigid, îndepărtându-se cu un pas de ea. Încercă să zâmbească. Dar nu reuşi.

— Ţi-am spus că este o nebunie, îi zise cu voce răguşită. Beth se uită în jos. S-a amăgit – îi păsa de ceea ce simţea el. Îi păsa de ce a sărutat-o. Chance înjura în sinea lui. A jignit-o. Şi-a dat seama din felul rigid în care stăea, din felul în care căuta să-i evite privirea. Simţi regret şi mustrări de conştiinţă şi ridică o mână să-i prindă obrazul, apoi o lăsă în jos. Ar fi foarte bine dacă ar fi furioasă, dacă l-ar urî. Nu era o femeie cu care să ai o aventură. Nu era o femeie care nu dădea doi bani pe un sărut sub un cer întunecos, presărat cu stele.

Iar el era bărbatul care făcea şi gândea tocmai asta.

— Beth… Îmi pare rău. Eu am vrut numai… Căută cuvintele potrivite, căci cele oneste nu ar fi rezolvat nimic. Plângeai, spuse până la urmă, neştiind ce explicaţie să-i dea, şi nu ştiam ce să fac. Ea simţi o durere. Dar şi furie. Pământul s-a mişcat şi el nu ştia ce altceva să facă. Tipic. Simţi cum se roşeşte şi-şi ridică bărbia.

— Îmi pare rău că te-am pus într-o situaţie atât de jenantă. Crede-mă, nu se va mai întâmpla. El înjură din nou. Ochii ei erau două lacuri albastre de durere. Nu avea experienţa – sau şiretenia – să mascheze ceea ce simte.

— La naiba, Beth, n-am vrut…

— Chance, dar n-a fost decât un sărut. Îşi ridică fruntea. Pentru Dumnezeu, sunt o persoană matură. Am mai fost sărutată şi înainte. El îşi băgă mâinile în buzunare, îngrijorat în mod iraţional de cuvintele ei, chiar dacă-şi spunea că ar trebui să se simtă uşurat.

— A fost o noapte neobişnuită.

— Tocmai. Beth se strădui să-şi păstreze vocea egală şi aproape convenţională. Şi deoarece mă îndoiesc că vom mai fi vreodată într-o asemenea situaţie…

— Nu se va mai întâmpla niciodată, o completă el, luptându-se cu imboldul de a o lua din nou în braţe şi de a o săruta prosteşte. Se întoarse în direcţia maşinii lui. Am să chem depanarea şi apoi te voi duce acasă.

O săptămână mai târziu, Beth stătea în faţa uşii biroului lui Chance, inima bătându-i în piept ca o locomotivă. Avea probleme financiare serioase; n-avea îmbrăcăminte, n-avea mobilă, nici economii, doar o maşină veche.

Îşi şterse palmele umede de coapse. Vedea o singură soluţie viabilă – să devină asistenta personală a lui Chance. Dorea acest post de multă vreme. Ar putea face faţă, ştia că putea. Trebuia doar să-l convingă pe Chance de acest lucru.

Chance. Beth îşi ţinu ochii închişi, amintindu-şi de sărutul lor, retrăind toate nuanţele momentului, toate senzaţiile. Încă îi simţea gustul,

simţea apăsarea gurii lui pe a ei, simţea cum i se zbătea pulsul când s-a lipit de el. Şi mai avea în faţa ochilor expresia lui când s-a îndepărtat de ea. Neîncredere. Regret. Anxietate.

La naiba. Trebuia să dea uitării ceea ce s-a petrecut; evident el aşa a făcut. În decursul săptămânii trecute el a glumit şi a tachinat-o ca întotdeauna pe mica lui secretară nostimă.

Şi de ce să nu fi făcut-o? în fond n-a fost decât un sărut. Dacă el poate face faţă, şi ea poate. Inspirând profund, îşi băgă capul pe uşa biroului lui. Stătea aplecat citind nişte hârtii; părul lui des, închis, îi cădea în faţă în aşa fel, încât ea ar fi dorit să-l mângâie cu degete blânde şi să-i elibereze fruntea. Îşi încleşta mâinile. Asemenea gânduri nu-i vor linişti nervii. Şi nici amintirea buzelor lui mângâindu-le pe ale ei sau bătăile inimii lui pe care le-a simţit sub palme. Beth îşi strânse pleoapele, îşi scutură capul şi inspiră din nou profund. Era o femeie matură, nu o naivă îndrăgostită. Poate să facă tot ce şi-a propus.

Îndrăzneşte, îşi spuse, ridicându-şi bărbia voluntar. Cu încredere în tine şi decisă.

Cu aceste gânduri în minte, Beth ajunsese în uşa biroului lui Chance.

— Chance, îmi acorzi câteva clipe?

El îşi ridică privirea şi-i zâmbi. Mişcarea buzelor era lentă, plină de sexualitate şi dură. Încrederea ei a mai scăzut puţin, dar îşi porunci să fie tare.

— Pentru tine? Bineînţeles. Îi făcu semn să intre. Te rog ia loc.

Beth se apropie mai mult şi, alegând unul din cele două scaune din piele şi crom din faţa biroului lui, se aşeză. Tot mai încerca să-şi amintească toate cuvintele, toate gesturile şi expresia feţei pe care le-a repetat cu Eva, când Chance începu să vorbească.

— Ai petrecut bine în weekend?

— Foarte bine. Şi tu?

— Bine. Excelent. Îşi închise stiloul şi-l aşeză peste hârtiile care-i umpleau biroul.

Cum îţi merge maşina?

Simţi că obrajii i se roşesc amintindu-şi de acea noapte. Blestemă culoarea atât de trădătoare şi încercă un zâmbet de convenienţă.

— S-a reparat. Aproape. Tăcerea se lăsă între ei. Dregându-şi vocea, ea încercă din nou:

— Au trecut două săptămâni şi nimeni nu s-a prezentat la anunţul nostru.

— Este o minimalizare a situaţiei. Chance arătă spre teancul de rezumate din faţa lui. Candidatul cel mai bun de până acum are specializare secundară în arte, dar niciun fel de experienţă de afaceri sau de administrare a unui magazin de artă.

Şi, sincer să-ţi spun, mi-a lăsat impresia unui superficial.

Beth înghiţi. Cu greu. Nici ea nu avea diplomă în artă şi nici de administraţie în

domeniul artei. Abia a reuşit să-şi obţină diploma de economist. Dar nu era superficială. Se gândi cum a ajuns în seara aceea în braţele lui şi făcu o grimasă, nesigură, gândindu-se dacă Chance va fi de acord cu autoevaluarea ei.

Chance îşi îndepărtă părul de pe frunte.

— Hai să mai lăsăm anunţul încă o săptămână, continuă el. Nu poţi şti niciodată când va intra pe uşă persoana perfectă. I-a dat o şansă – ar putea pleca şi el nu va afla niciodată de ce a bătut la uşă. Dar i-a oferit şi şansa perfectă de a spune ce vrea. Adunându-şi curajul, Beth izbucni:

— Acest lucru s-a întâmplat deja. Chance îşi ridică sprâncenele.

— Ce vrei să spui?

— Persoana perfectă… pe uşă. Eu. Când el a părut că nu înţelege, ea adăugă: Aş vrea să fiu eu asistenta ta. Aş vrea să capăt acest post.

Îşi dădea seama că l-a luat prin surprindere şi lucrul nu i s-a părut de bun augur.

— Mi l-am dorit întotdeauna, se grăbi să-i explice. De fiecare dată când una dintre asistentele tale pleca, speram că te vei gândi la mine.

— Da. Chance se lăsă în spate pe scaun. Şi acum te-ai decis să acţionezi.

— Da.

— Beth, eşti o angajată foarte valoroasă şi vreau să înţelegi acest lucru. Dar nu sunt convins că propunerea ta este bună. Aşa cum ţi-ai dat

seama după marea fluctuaţie a asistenţilor, sunt o persoană cu care este dificil să colaborezi.

— Ştiu.

— Oare? Luă din nou stiloul şi bătu cu el gânditor pe suprafaţa mesei. Sunt pretenţios până la punctul de a deveni tiran, onest până la brutalitate. Spun tot ceea ce gândesc şi nu sunt amabil. Şi tu pari… sensibilă.

Beth ştia foarte bine la ce se referea el, la noaptea respectivă şi la lacrimile ei. Îşi încleşta mâinile mai strâns în poală şi refuză să cedeze.

— Felul tău certăreţ nu mă înspăimântă. În ultimele şase luni am avut parte de el şi nu am fugit acasă plângând. Circumstanţele din noaptea aceea au fost… mai speciale…

— Da, murmură Chance plimbându-şi lent ochii pe faţa ei. Au fost.

Privirea lui o întâlni pe a ei; ea nu o evită. Chance a rupt mai întâi tăcerea.

— A găsit poliţia vreun indiciu?

— Nu. Vocea ei a devenit răguşită chiar şi pentru urechile ei şi se rugă ca Chance să nu observe. Mi-au spus că probabil nici nu vor găsi.

— Îmi pare rău.

— E-n regulă. Mă voi descurca. Beth se uită în jos la mâinile sale, apoi din nou la el. Chance, cred că voi putea face faţă acestui post. Ştiu că vreau să încerc…

Se întrerupse, văzând reticenţa în privirea lui, hotărârea ei evaporându-se. El nu credea că

ea ar fi în stare. Era evident. Poate ea era cea care nu gândea realist.

Poate ar trebui să dea înapoi, să recunoască…

Nu. Îşi strânse pumnii. Pentru prima dată în viaţă nu se va lăsa copleşită de nesiguranţă, de teamă sau de alte „dacă”-uri. Pentru prima dată în viaţă îşi va manifesta deschis ce simte şi ce doreşte. Beth îşi îndreptă spatele.

— Lasă-mă să mai adaug ceva. Ştiu că pot ocupa acest post. Sunt isteaţă şi muncesc mult. Cunosc deja toate procedeele ce se folosesc la *Art One*. Îi cunosc pe artişti, pe clienţi şi pe directorii galeriilor de artă. Toţi mă simpatizează.

Beth se minună de claritatea şi încrederea din vocea ei. Ameţită de sentimentul puterii, se ridică şi îl înfruntă.

— Chance, vreau acest post. Dă-mi posibilitatea să-ţi dovedesc că pot face faţă.

Chance îşi frecă gânditor bărbia ca să câştige timp. Tot ceea ce a spus ea era adevărat. A primit multe complimente legate de performanţele ei de când a început să lucreze la *Art One*. Era eficientă şi punctuală şi lucra din greu. Avea iniţiativă şi făcea mai mult decât îi cerea postul.

Şi totuşi… Chance îşi întoarse scaunul spre geam şi privi afară la ziua însorită. Se gândea cum a arătat ea azi-dimineaţă, stând nesigură în uşă, părând în acelaşi timp hotărâtă, dar şi ca o persoană care vrea să supravieţuiască. Valul de căldură pe care l-a simţit pentru ea în acel

moment l-a uluit. Ca, de altfel, şi plăcerea pe care o simţea numai când se uita la ea.

S-a străduit să scape de ele aşa cum s-a străduit să scape de amintirea sărutului lor. Efectul pe care-l producea asupra lui era al unui detonator asupra unui exploziv; nu-şi putea aminti când o simplă atingere a buzelor cuiva i-ar fi trezit sentimente atât de puternice. Dacă vreodată a avut astfel de sentimente.

Exploziile distrug lumi şi-i forţează pe bărbaţii raţionali să acţioneze neraţional.

Să întreprindă acţiuni pe care mai târziu să le regrete amarnic, acţiuni care să rănească partenere nevinovate. Chance înţelegea aceste lucruri. Exemplul i-a fost furnizat de propriii părinţi. Se încruntă. Nimic din toate acestea nu avea nicio legătură cu decizia pe care urma să oia în ceea ce o privea pe Beth.

A costat-o mult să-l înfrunte, să-i ceară postul. O cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama. Îl voia foarte mult, mult mai mult decât oricare dintre asistentele pe care le-a avut şi cu certitudine mai mult decât nenorocitele pe care le-a intervievat în ultimele săptămâni. Chance îşi aminti de expresia din ochii şi vocea ei când a vorbit despre lucrările de artă ale surorii ei. Este pasionată de artă. O înţelegea. O iubea.

Raze de soare au năvălit prin geamuri, formând pete vesele de lumină pe jos şi pe pereţi, chiar pe el. Îşi aşează mâna peste unul dintre dreptunghiurile luminoase.

Privi lung la forma luminii, căldura ei pătrunzându-i prin piele. Ochii lui Beth Waters erau atât de nevinovaţi ca o zi însorită; mirosea a rază de soare. Când se uita la ea îşi amintea de primăvară. Chance se întoarse cu scaunul. Stătea nemişcată ca o piatră, privirea ei – o combinaţie de speranţă, decizie şi aprehensiune. Nu-i plăcea că această combinaţie îl afecta. Emoţiile n-au ce căuta în afaceri, în relaţiile lui cu asistenţii săi. Sau în oricare alt gen de relaţii pe care le avea.

— Şi cine te va înlocui ca secretară? întrebă cu voce severă.

— Voi suna la o agenţie, răspunse Beth repede. Până la prânz vom găsi pe cineva.

Tot nu s-a pronunţat. Cu inima bubuind în coşul pieptului, Beth îşi aşează palmele pe biroul lui şi se aplecă spre el.

— Oferă-mi două luni. O perioadă de probă. Dacă nu fac faţă, mă întorc la munca de secretară. Nu mă voi plânge. Nu voi fi îmbufnată sau isterică. Vreau acest post.

Am nevoie de el. Dă-mi posibilitatea să-ţi dovedesc că pot face faţă.

Chance zâmbi; nu se putea stăpâni. Şoricelul lui s-a transformat în leu. Cunoştea multe femei puternice, ferme, dar în această clipă, niciuna nu se putea compara cu Beth Waters. Şi, de altfel, avea dreptate. O perioadă de probă îi oferea şi lui o posibilitate decentă. Îi dădea o soluţie pentru o problemă urgentă şi îi oferea ei posibilitatea de a-şi testa capacitatea. Şi pentru amândoi o soluţie

paşnică în cazul în care lucrurile nu vor merge bine.

— Tot mai sunt sceptic, murmură el.

— Am căpătat postul?

— Pentru două luni. Începi mâine dimineaţă. Ea râse încântată. Se simţea curajoasă şi puternică, în stare să cucerească lumea. Pentru prima dată în viaţă a luptat să capete ceea ce a vrut şi a reuşit.

— N-o să-ţi pară rău, îi răspunse ea, îndreptându-se spre uşă. Chance o urmări amuzat şi fermecat de încântarea ei. Nu-şi amintea dacă a făcut vreodată pe cineva atât de fericit. Era un sentiment plăcut.

— Nu, răspunse blând. Nu cred că-mi va părea rău. Beth se opri la uşă.

— Dau imediat telefon la o agenţie.

— Da, fă-o. Chance zâmbi. Şi mâine dimineaţă fii pregătită pentru începutul meciului. Ştii că eu voi fi pregătit.

CAPITOLUL 4

— Cum de nu o găseşti? întrebă Chance, strângând receptorul între bărbie şi umăr şi făcându-i semn lui Beth să intre în birou. La naiba, Cody, doar nu vrei să-mi spui că o clădire se scoală şi pleacă din loc.

Beth simţi cum se pierde. Era pentru prima dată când întârziase la birou în cele două săptămâni de când ea şi Chance începuseră

perioada de probă - şi părea că întârzierea va avea efecte nefaste din mai multe puncte de vedere.

Chance acoperi receptorul cu mâna…

— Unde naiba ai fost? Este al şaselea telefon în legătură cu… îşi concentra atenţia la ceea ce-i spunea cel de la capătul firului. Da, la naiba. Cred că o hartă ar fi o idee foarte bună. Beth îşi ascunse mâinile pătate de vopsea în buzunar. S-a sculat la ora patru dimineaţa, simţind nevoia să lucreze la o pictură care-i dădea bătaie de cap şi nici măcar ceasul deşteptător nu a putut să o determine să se desprindă de tablou, îşi impusese să nu lucreze înainte de serviciu tocmai din acest motiv.

— Cheamă-mă din nou. În clipa în care Chance puse receptorul la loc, telefonul sună. Neaşteptând secretara, Beth apucă receptorul.

— *Art One*. În timp ce îi răspundea celui care chemase, îi făcu semn lui Chance că trebuie să-i vorbească şi să aştepte. El se uită la ea furios.

— Da, Joe? Beth ascultă spusele bărbatului de la celălalt capăt al liniei, înţelegând imediat despre ce a vorbit Chance adineauri. Astăzi trebuia făcută o instalaţie importantă la *World Life*. Şi-a petrecut ultimele două săptămâni coordonând toate detaliile evenimentului, inclusiv dând fiecărui şofer câte o hartă. Din nefericire, indicaţiile primite de la custodele centrului *World Life* nu au dus la noile birouri elegante ale societăţii de asigurări, ci la o cârciumă mexicană în partea de est a oraşului Los Angeles.

— Eşti sigur că n-ai greşit vreo ieşire de pe şosea sau... Bine, bine. Beth smulse stiloul de pe biroul lui Chance. Ce număr ai acolo? Stai să-mi notez, am să te sun.

Hărţile sunt greşite, spuse ea calm, punând receptorul la loc şi sunând la *World Life*. Nu-i mare lucru. Chance se opri din plimbare.

— Douăzeci de tehnicieni plătiţi cu ora, ca să instaleze lucrările şi care numai Dumnezeu ştie unde sunt şi ea – mi spune că nu-i mare lucru.

— Calmează-te. Ştim unde sunt sau încotro se îndreaptă – la cârciuma Mariei celei grase. El n-a râs şi ea-şi dădu ochii peste cap şi formă numărul de la *World*. Dacă mai sună şi alţi şoferi, notează numărul lor de telefon şi spune-le să aştepte.

Chance se întoarse şi o privi supărat. Beth îi zâmbi şi ceru centralei să-i facă legătura cu biroul custodelui de la *World.*

În câteva minute a primit scuzele, direcţiile revizuite şi promisiunea că lucrurile vor fi aranjate. Unul câte unul, şoferii au sunat, li s-a indicat noua direcţie şi s-au întors.

— Aşa, spuse Beth calmă, întorcându-se spre Chance. Criza s-a soluţionat. Şi am pierdut doar câteva ore.

— Vrăjitoarea de la *Art One* a intervenit din nou. Zâmbind, îşi scutură capul. Mă uimeşti. Ea respinse lauda.

— Am dat doar un telefon.

— Şi ai reuşit să îmblânzeşti animalul

sălbatic. Ca pe toţi, de fapt.

Beth zâmbi cu timiditate, roşindu-se de plăcere.

— N-a fost mare lucru.

— A fost ceva. De fapt, proprietarul animalului sălbatic îşi cere scuze pentru că a fost atât de…

— Sălbatic, completă ea, apoi râse. Nu te preocupa, în fond, trebuie să te gândeşti şi la reputaţia ta.

— Bastard iraţional. Beth îi aruncă o privire amuzată.

— Aşa-i. Chance îşi ridică sprâncenele de parcă ar fi fost jignit.

— Domnişoară Waters, devii cam impertinentă. Poate ar fi mai bine să-ţi ofer o cafea. Devenind brusc tăcută, Beth dădu din cap şi împreună s-au îndreptat spre bucătărie. Munca alături de Chance în ultimele două săptămâni îi trezea sentimente contradictorii. Pe de-o parte, îi plăcea. O provoca, o tulbura. Era amuzant. Dar, pe de altă parte, să fie lângă Chance în fiecare zi, mâinile lor să se atingă întâmplător, ca şi privirile, într-o comunicare tăcută, să râdă şi să discute cu el, era o agonie. Voia ca relaţia lor să fie mai mult decât între patron şi angajat.

Voia ca ei doi să devină nu numai prieteni. Voia imposibilul.

— Iar ai avut probleme cu maşina? întrebă Chance, referindu-se, şi ea îşi dădea seama, la

întârzierea ei. Umplu două ceşti şi-i dădu una. Beth luă ceaşca, perfect conştientă de petele de vopsea de pe degete. Nu, murmură cam vag. Doar că…

m-am apucat să fac ceva. Chance se sprijini de bufet şi o studie peste marginea ceştii de cafea. Au trecut câteva secunde şi Beth îşi schimbă nervoasă poziţia.

— Ce este? întrebă până la urmă, netezindu-şi fusta de culoare oliv.

Chance dădu din umeri şi bău o înghiţitură.

— Te comporţi ciudat.

— Ciudat? şopti ea. El zâmbi.

— Poate ciudat nu este tocmai cuvântul potrivit. Mai bine neobişnuit.

— Mult mai bine, zise Beth. Ea îl compară cu David al lui Michelangelo şi el se gândeşte la ea ca la ceva neobişnuit. Poate mă poţi considera neobişnuit de ciudată.

— Acum eşti în regulă, spuse el râzând. Obrajii au culoarea focului, dar mintea ta reacţionează imediat şi acerb. Când eşti timidă, când eşti îndrăzneaţă. Eşti timidă şi te simţi jenată foarte repede, dar eşti calmă într-un moment de criză şi cu capul pe umeri, chiar şi cu clienţii cei mai iraţionali.

— Sau şefi.

— Ai dreptate. Chance se aplecă spre ea şi-i ţopţi: De fapt, câte persoane sunt în tine? Beth îşi aminti de Liza şi îi veni să ţipe. Dacă ar şti.

— Este suficient să-mi spui Sybil. El îşi scutură capul amuzat.

— Mă faci să râd. *Putea fi mai rău*, se gândi ea. *Putea să o şi deteste*.

— De unde vii, Beth Waters? întrebă el. Nu ştiu aproape nimic despre tine, exceptând faptul că ai o bunică excentrică şi o soră la fel de excentrică. Cum este restul familiei? Complet nebuni?

Beth îi întoarse spatele prefăcându-se că-şi mai pune frişca în cafea.

— De fapt, spuse cu blândeţe după o clipă de gândire, restul familiei mele este destul de normală. Plictisitor aproape. Se mândresc că sunt la fel cu vecinii. Valori şi stil de viaţă de clasă mijlocie - casă stil ranch din cărămidă într-un cartier suburban, un câine lăţos şi o caravană. Tatăl meu este contabil, iar mama-casnică.

— Foarte curios, o tachina Chance, sprijinindu-se de bufet şi proptindu-şi bărbia de pumn. Mai povesteşte-mi. Beth dădu din umeri.

— Nu prea mai am ce să-ţi spun. Părinţii mei recompensează normalitatea. De fapt ei asta aşteaptă. Crizele de furie nu erau permise. Izbucnirile de orice fel erau descurajate. Îşi amesteca încet cafeaua, evitându-i în continuare privirea.

Normalitatea era încurajată. Ca şi moderaţia în toate. În sfârşit se întoarse către el.

— Probabil că de aceea nu mă deranjează

vecina mea nebună - n-aş putea fi mai departe de Kansas decât doamna Beaver. Faţa i-a fost cuprinsă de tristeţe şi Chance se încruntă. Se aplecă şi cu degetul arătător îi urmări conturul obrajilor.

Pielea ei era moale ca mătasea, caldă şi suplă. Pulsul i s-a accelerat.

— La ce te gândeşti? Ea îi evită privirea.

— La tot ceea ce părinţii mei puteau spune fără să rostească vreun cuvânt.

Chance cedă imboldului şi-i cuprinse faţa în palme.

— Şi ce ţi-au spus fără cuvinte?

Beth suferi, aducându-şi aminte de lucrurile pe care părinţii ei nu le-au spus în legătură cu dorinţa ei de a picta. În legătură cu ea.

— Cât de mult i-am dezamăgit. Chance îi resimţi cuvintele ca pe o lovitură în stomac şi se lupta cu impulsul de a o lua în braţe. În loc de asta, urmări cu degetul mare, încet şi ritmic, conturul Pometilor ei. Ea îşi reţinu respiraţia în timp ce-şi oferi faţa mângâierilor lui. Acest gest simplu şi plin de încredere l-a impresionat mai mult decât toate senzaţiile lui fizice şi adevărul acestui sentiment l-a uluit. Lăsă mâna în jos.

— Eu cred, spuse el cu vocea răguşită, că mi-ar fi plăcut mica voastră casă stil ranch. Amândoi părinţii mei au fost artişti. Am învăţat de timpuriu că tot ce este necesar pentru practicarea artei lor prevalează faţă de laptele sau pantofii noi de

şcoala sau petrecerile aniversare. În casa părinţilor mei, ceea ce era atârnat pe pereţi era mai important decât pereţii înşişi, o pânză sau un desen prevala în faţa unei canapele sau a unui scaun. Şi ambii aveau temperament.

— Deci de acolo ai moştenit, şopti Beth, simţindu-se părăsită fără apropierea lui, dorind ca el să o atingă din nou. Chance zâmbi cu blândeţe, dar fără să fie amuzat.

— Ţipete, izbucniri nervoase şi sentimente jignite se aflau la ordinea zilei.

De fapt, viaţa noastră se compunea dintr-un şir de bătălii sângeroase.

Au divorţat când aveam eu treisprezece ani.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. A fost mai bine pentru ei, deşi n-aş putea afirma că viaţa noastră a devenit mai puţin tumultuoasă; doar centrul emoţional s-a deplasat.

Surprins de propriile-i cuvinte, Chance încercă să scape de amintiri şi de emoţiile care le însoţeau. Nu a împărtăşit niciodată cu nimeni această parte a personalităţii lui, nu a simţit niciodată nevoia să o facă. Dar, în aceste momente, el voia ca ea să-l înţeleagă. I se părea atât de firesc, atât de potrivit să-i povestească gândurile lui ascunse. Speriat, se forţă să zâmbească.

— Până la urmă, lucrurile s-au aranjat. Am moştenit de la ei dragostea pentru artă.

— Dar tu n-ai vrut niciodată să devii artist? întrebă ea, cu voce emoţionată.

— N-am avut talentul sau imboldul. Luă o înghiţitură din cafeaua rece şi se strâmbă. Apropiindu-se de chiuvetă, vărsă restul şi spălă ceaşca.

Când se întoarse, toate trăsăturile melancolice dispăruseră de pe faţa lui.

— Ei bine, povesteşte-mi cum a reuşit sora ta să ajungă unde a ajuns când a trăit într-un cămin atât de normal.

— Sora mea?

— Ai mai multe?

— Nu. Beth îşi lăsă ochii în jos. *Acum este momentul să-i spui*, se gândi ea. *Scapă de aceste invenţii înainte de a fi prea târziu. Explică-i că eşti jenată, nesigură când este vorba de arta ta şi…*

Dar dacă el nu va înţelege? Dar dacă o va concedia?

Gândul că ar putea să-şi piardă postul îi produse suferinţă; gândul că Chance o va dispreţui o speria. Cu toate că detesta faptul că trebuie să-l mintă, nu putea face faţă consecinţelor adevărului. Chiar dacă nu poate să lămurească problema „Liza”, măcar poate vorbi din tot sufletul.

— A reuşit să facă tot ceea ce am făcut şi eu-cel puţin cât a putut. Părinţii mei nu au înţeles niciodată nevoia ei de a crea, nu au crezut niciodată că ar avea talent, i-au dat de înţeles fără

niciun dubiu că va eşua lamentabil.

— Şi a eşuat? Beth simţi cum se albeşte la faţă. Încercă să-i răspundă, dar nu mai avu timp căci Jody, noua secretară, îşi strecură capul pe uşa de la bucătărie.

— Sunt probleme cu instalarea. Ceva în legătură cu o piesă care nu se potriveşte în spaţiul prevăzut.

— Mă voi ocupa, răspunse Beth repede, vărsând restul cafelei în chiuvetă şi pornind spre birou.

— Beth? Ea se opri şi-l privi.

— Transmite-i din partea mea că nu cred că a eşuat. Inima lui Beth se opri, apoi începu să bată din nou cu furie.

— Mulţumesc, şopti ea, cuvintele abia ieşindu-l din gură. Îi voi spune. Şi ca să nu mai zică nimic; se grăbi la telefon.

Abia la prânz Beth avu câteva clipe libere. În sfârşit, lucrările de instalare au fost puse la punct; chiar şi custodele părea fericit.

Beth îşi aminti atunci că trebuie să ia masa de prânz cu Eva. Se uită la ceas şi înjură în sinea ei. Astăzi nu era oportun să plece de la birou pentru un prânz luat în tihnă. Ridică receptorul să o mai prindă pe bunica ei înainte ca ea să plece.

Apoi înjură din nou când auzi doar maşina de înregistrat.

— S-a întâmplat ceva? Beth puse receptorul la loc şi se întoarse. Chance stătea în prag.

— Mi-am amintit că i-am promis Evei că luăm prânzul împreună. El a ajuns în faţa biroului ei.

— Atunci pleacă.

— Dar instalarea?

— Nu este totul aranjat?

— Da, dar… Beth îşi sprijini bărbia de arătător. Dar detest să plec când…

Chance îi prinse mâna, cercetându-i petele de vopsea. Le şterse cu blândeţe, apoi îi ridică mâna la nas. Îi întâlni privirea.

— Domnişoară Waters, te-ai jucat de-a pictatul. Cu ulei. Inima lui Beth începu să bată ca un ciocan pneumatic. Îşi retrase mâna dintr-a lui, lăsând-o în poală.

— În drum spre serviciu m-am oprit la atelierul Lizei… ea s-a întors… şi am început să vorbim şi… am ajutat-o să facă ordine. Beth îşi drese vocea. Lasă-mă să încerc să o mai sun pe Eva. Chance îi luă receptorul din mână şi îl puse înapoi în furcă.

— Meriţi să iei prânzul în oraş. Vreau să te duci.

— Dar…

— Niciun „dar”. Te vei duce. Se aşeză pe marginea biroului ei, ridică o fotografie înrămată cu ea şi cu Eva, o studie pentru o clipă, apoi o puse la loc. Apropo, ai fost vreodată la Balul amatorilor de artă nebuni?

— Amatori de artă nebuni? repetă ea. O extravaganţă, organizată în favoarea Fundaţiei şi

Centrului cultural al districtului South Orange, balul se ţinea în ziua de 1 aprilie şi era considerat evenimentul cel mai nostim al anului. Eva a fost de vreo două ori şi deşi Beth ar fi dorit să meargă, nu şi-a putut permite niciodată.

Ca răspuns, îşi scutură capul a negaţie.

— De ce?

— Deoarece am două bilete şi mă întreb dacă ţi-ar plăcea să vii.

— Cu tine?

— Bineînţeles.

— Oh… El îşi întinse mâna şi-i ridică bărbia cu blândeţe.

— Sper că asta înseamnă da.

— Da. Adică vreau să spun că mi-ar plăcea să merg.

— Foarte bine. Se sculă de pe birou. Vor fi acolo mulţi colecţionari şi mulţi dintre artiştii noştri. Va fi de faţă şi presa de fapt toţi care înseamnă ceva în comunitatea artistică din Los Angeles. Va fi o posibilitate extraordinară să întâlneşti o serie de oameni. O străbătu o undă de decepţie şi căută să o ascundă.

Pentru o clipă şi-a permis să spere că a invitat-o nu din motive de afaceri.

— Pare nemaipomenit. Chance începu să râdă.

— Roşcato, nu-ţi face griji, nu te voi arunca pradă lupilor. Ajunse la uşă, apoi se opri şi se întoarse. Sâmbătă. Ţinută de seară obligatorie.

Vin să te iau la şapte.

— Ţinută de seară? repetă ea. Azi era joi. Unde naiba va găsi o rochie de seară până sâmbătă? Şi din ce o va plăti?

— Este cumva vreo problemă? Beth îl privi pe Chance şi îşi scutură capul.

— Nicio problemă. Dacă trebuie, voi împrumuta de undeva.

— De la Liza? Beth îşi ridică bărbia. Iritată fără motiv că el crede că Liza ar avea o rochie, pe când ea, evident, nu are.

— Probabil de la Eva.

— Foarte bine. După ce-i zâmbi, Chance ieşi din birou.

Chance se opri în faţa uşii apartamentului lui Beth. Îşi spuse că nu este nervos. Cu certitudine nu era emoţionat. În seara asta era vorba pur şi simplu de afaceri.

Desigur. Gândurile pe care le-a avut toată ziua - unele în care-şi imagina că o ia pe Beth în braţe şi ea este blândă şi dornică să îl sărute - erau rezultatul…

Se încruntă, căutând un motiv plauzibil. Înjură încet când nu găsi nicio explicaţie. Trebuia să înceteze. Beth Waters nu era pentru el. Era o femeie serioasă, o femeie care aştepta angajamente - căsătorie şi copii. Iar el reprezenta genul de bărbat care fugea de angajamente.

Iritat de propriile-i gânduri, Chance bătu la

uşa ei. O persoană îşi doreşte întotdeauna ceea ce nu poate avea. Aşa era natura umană; şi nici el nu făcea excepţie. Beth Waters părea de neatins, de aceea era mai atrăgătoare, mai îmbietoare, mai… Gândurile lui Chance s-au întrerupt brusc în momentul în care ea a deschis uşa. Uluit, îşi plimbă privirea încet asupra ei. Rochia ei nu dezvăluia nimic, dar sugera totul. De un negru monoton, îi scotea în evidenţă formele, tachinând, îndemnând pe un bărbat să o atingă, să o exploreze, să o descopere pentru sine. Lăsă să-i scape o exclamaţie răguşită. Ea încercă să zâmbească, dar nu reuşi. Căldura din obraji se transformă în foc şi-şi plimbă o mână peste şolduri.

— Arăt destul de bine?

— Destul de bine nici măcar nu reprezintă începutul. Arăţi senzaţional.

— Vorbeşti serios? zâmbi încântată, ridicând mâna şi netezindu-şi nervoasă părul pe care îl adunase în vârful capului. Mă duc să-mi iau eşarfa.

Se întoarse cu spatele şi Chance scoase un sunet înfundat de uimire. Rochia n-avea spate. Nimic. De la nasturele mare din stras până la mijloc – şi dincolo - rochia a fost decupată ca să dezvăluie şi să tenteze. Pielea ei albă strălucea într-un contrast şocant cu abanosul rochiei. Simţi cum îi creşte dorinţa şi binecuvântă, dar în acelaşi timp îl şi înjură pe creatorul sadic care l-a creat rochia.

Beth se întoarse către el cu faţa alarmată.

— Am împrumutat-o de la Eva… era cea mai sobră dintre toate. Beth se privi. Nu-i aşa că este prea îndrăzneaţă? Chance tuşi.

— Este, reuşi să răspundă, cu voce răguşită, dar asta o face… atât de… nemaipomenită. Beth nu ştia exact cum să o ia şi-şi muşcă buza de jos.

— Eşti convins? El începu să râdă, fermecat şi încântat de sinceritatea ei. Femeile cu care se întâlnea de obicei nu se îndoiau niciodată de înfăţişarea lor. Şi chiar dacă o făceau, nu recunoşteau niciodată. Dar bineînţeles, îşi aminti el, aici nu era vorba de vreo întâlnire.

— De fapt, sunt sigur că vei fi senzaţia petrecerii. Va trebui să mă lupt cu o armată de curtezani. Probabil că va trebui să omor un balaur sau pe King Kong sau…

Râzând, Beth îl întrerupse:

— E-n regulă. Mă duc să-mi iau eşarfa. Eşarfa era de fapt un şal kilometric din mătase alb cu negru. Chance a ajutat-o să şi-l înfăşoare în jurul umerilor şi apoi au ieşit în noapte. Drumul de la apartamentul ei până la Centrul cultural a durat aproape o oră. Chance a condus comod, fiind mai interesat să o studieze pe Beth decât să ajungă la petrecere. Continua să-i provoace nedumeriri. Era o femeie plină de contradicţii, acum dureros de sfioasă, acum spirituală; putea fi rezervată şi timidă, dar când râdea nu se abţinea. Când era vorba de înfăţişarea ei era plină de complexe, dar se descurca uşor cu colecţionarii cei mai aroganţi

şi mai pretenţioşi cu o dezinvoltură care-l uluia. Cine era această femeie?

Cel puţin pentru a douăzecea oară de când plecaseră din apartamentul ei o privi pe furiş. Ea se uita drept în faţă, cu mâinile încleştate strâns în poală, cu spatele drept. Părea că se pregăteşte pentru scaunul electric. El îşi întinse mâna şi le acoperi pe ale ei.

— Nu trebuie să fii nervoasă.

— De unde ştii?

— Chiar şi în întuneric pot vedea cum degetele ţi s-au albit din cauza lipsei circulaţiei sângelui. Sunt reci. Îşi freca degetele de ale ei, încălzindu-le.

Relaxează-te Beth. Nu voi permite nimănui să te muşte.

— Ei bine, în cazul ăsta nu va mai fi atât de amuzant. El râse, apoi mormăi blând:

— Vreau să spun că nu voi lăsa pe altcineva să te muşte. Beth roşi şi-şi lăsă ochii în jos. El râse din nou. Nu te teme, chiar şi în această rochie vei fi în siguranţă.

Era tocmai ceea ce o îngrijora. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie în siguranţă. Simţi cum o cuprinde dezamăgirea, dar îl privi direct în ochi.

— Ştii, nu sunt chiar atât de inocentă. Chance îşi aminti de noaptea aceea din parcare, la felul în care ea se topise în braţele lui. Sărutul lor nu avea nimic inocent, nici felul în care reacţionase ea.

— Nu, şopti el. Ştiu. Îi strânse mâna, apoi o lăsă ca să-şi poată face loc în parcarea de la Centru.

— Cred că ar fi bine să-ţi spun câteva lucruri despre această petrecere… este puţin mai ciudată.

— Ciudată? repetă ea, devenind din nou nervoasă. Vrei să spui că se petrec lucruri ilegale sau…

— Imorale? râse el. Nu, nimic de genul ăsta. Dar dacă cineva vine la tine şi începe să vorbească în latina vulgară, răspunde-i la fel.

Într-adevăr cineva a venit să-i vorbească în acest fel. Dar, spre norocul ei, latina vulgară fusese limba străină în care excelase la şcoală. Amuzat, Chance o ascultă cum stătea de vorbă cu domnul respectiv - unul din membrii comitetului fundaţiei şi gazda balului. Clădirea în care se afla Centrul cultural aparţinuse unuia dintre cetăţenii cei mai bogaţi ai Californiei. Patron al artelor, el a donat Fundaţiei clădirea şi proprietatea, cu peste doisprezece ani în urmă. Clădirea, care se întindea pe o suprafaţă de peste trei mii de metri pătraţi, proiectată şi construită de arhitectul Frank Lloyd Wrigh, era aşezată pe marginea unei stânci care se întindea deasupra oceanului şi era considerată o bijuterie arhitectonică.

Beth a dorit întotdeauna să vadă cum este în interior, dar a trebuit să mai aştepte până a văzut-o în starea sa normală. Deoarece în această noapte, Centrul cultural a fost transformat într-o lume fantastică de culori, forme, material şi

sunete magice, o lume în care arta, interiorul şi locuitorii ei deveneau un tot unitar.

Uluită, Beth îşi mută privirea de la viziunea ireală din faţa ei la Chance.

Văzându-i expresia, el începu să râdă.

— Nu ţi se pare că este cam departe de Kansas?

— Dar nu prea departe de ţara Vrăjitorului din Oz. Chance zâmbi şi o luă de braţ.

— Hai să ne pierdem în mulţime. Şi-au făcut loc prin marea de oameni, mulţi dintre ei costumaţi, unii chiar purtând măşti. Costumele erau de la cele mai civilizate până la unele atât de stranii, încât nici nu puteai să le descrii. Beth descoperi câteva personaje tradiţionale: Maria Antoaneta, Napoleon Bonaparte, Vincent van Gogh; şi unele mai puţin tradiţionale: Strugurii din California, un zeu maya, personaje din prima capodoperă cubistă a lui Picasso, Domnişoarele din Avignon. Îi zâmbi lui Chance.

— Ai venit vreodată costumat? El îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Anul trecut am venit costumat în Zoro. Imaginându-şi-l ca bărbatul cu mască.

Beth începu să râdă şi îl lăsă să o conducă prin sală. O prezentă unui şir de persoane, ţinându-se de cuvânt şi rămânând tot timpul lângă ea.

Au râs, au dansat şi au băut şampanie. Vinul era bun şi sec: balonaşele au ameţit-o. Chiar şi

aşa, le permise chelnerilor care se plimbau între oaspeţi cu tăvile să-i înlocuiască paharele goale cu unele pline.

Beth şi Chance au stat de vorbă cu Eva şi cu prietenul ei, un artist mai tânăr ca ea, cu vreo douăzeci şi cinci de ani. Toată lumea îl cunoştea pe Chance şi el o prezentă drept noua lui asistentă de neînlocuit. Chiar dacă a fost introdusă ca parteneră de afaceri, Beth a fost privită cu suspiciune, mai ales de femei. Nu că ar fi fost atât de sigură de ea, dar privirile care o cântăreau o făceau să se simtă proprietară. Chiar posesivă. În această seară, Chance îi aparţinea.

Odată cu trecerea timpului, Beth devenea tot mai conştientă de prezenţa lui Chance alături de ea, de căldura şi forţa lui, îi simţea degetele pe spatele ei gol când voia să o îndrepte în tăcere spre un grup nou, răsuflarea lui la urechea ei când voia să-i spună ceva, profunzimea vocii lui când începea să-i relateze ceva amuzant.

— Ţi-e foame? o întrebă el.

— Sunt de-a dreptul moartă de foame. Îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă spre el. Am fost prea emoţionată şi n-am mâncat nimic toată ziua. El îşi plimbă privirea pe obrajii ei roşii.

— Cred că ai băut prea multă şampanie. Beth râse din nou. Dorea să dea vina pe băutură pentru că-şi simţea capul uşor, dar ştia că explicaţia este alta.

— Nu ştii că poţi bea cât de multă şampanie doreşti? Este o lege a naturii.

Amuzat, Chance îşi ridică sprâncenele.

— Cunosc o altă lege a naturii, şi anume, dacă cineva bea prea multă şampanie pe stomacul gol. Haide. Îi înlănţui degetele şi o conduse spre bufet. Restul musafirilor se saturaseră deja de mâncare şi plecaseră după alte distracţii, lăsându-i pe Beth şi pe Chance singuri cu trataţia.

— Ce sunt felurile de pe această farfurie? întrebă Beth, inspirând profund. Au un miros extraordinar.

— Extraordinar, murmură Chance, cu ochii fixaţi mai degrabă pe ea decât pe expoziţia de antreuri exotice. Pielea ei era albă ca frişca şi părea moale ca mătasea. Lăsă ca privirea să i se plimbe pe carnea ei expusă vederii de rochia de-a dreptul revoltătoare, observându-i oasele delicate de la umeri şi spate.

Îşi scutură capul şi-şi întoarse privirea în altă parte. Îi alese de pe un platou un sandviş şi i-l ridică la gură. Ea muşcă şi scoase un sunet care exprima plăcere.

Trupul lui se încordă şi înjură încet. Pretinzând că se duce să-i caute o farfurie, se îndepărtă de ea.

Ce naiba încearcă să facă? se întrebă, alegând o varietate de antreuri mici pentru a-i oferi să guste. De ce când este vorba de această femeie nu poate face tot ceea ce ştie că ar trebui să facă? De ce nu poate să se ţină la distanţă?

Se întoarse la ea şi observă că se dusese

lângă peretele din sticlă prin care se vedea oceanul. La treizeci de metri sub ei oceanul se lovea de ţărm.

Chance puse farfuria deoparte şi veni în spatele ei, recunoscând că nu ştia de ce. Şi că în această seară nici nu va încerca să analizeze, nici nu va încerca să pună întrebări.

— Pur şi simplu te ameţeşte, şopti ea, neputând să-şi ia ochii de la priveliştea din faţa ei. Atingându-i uşor umerii, Chance se aplecă spre ea, inhalând mirosul proaspăt şi discret al părului ei.

— Ai vrea să ieşim? Ea îşi dădu capul pe spate, ochii ei lucind ca două safire în lumina blândă.

— Am putea?

— Haide. O luă de mână şi o conduse la o uşă laterală şi în jos pe o scară în spirală.

Treptele duceau pe o terasă mică, tăiată în stâncă. Jos o întâmpină vântul, umflându-i rochia, desfăcându-i părul din agrafele cu care îl prinsese în vârful capului. Mirosul oceanului era atât de puternic, încât ea simţea că se îmbată; zgomotul valurilor bubuia în urechile ei, întrecându-se numai cu sângele care-i pulsa puternic în vene. Beth îşi desfăcu braţele, îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă spre cerul presărat cu stele.

— Îmi place. Se învârti cu braţele încă desfăcute, cu faţa încă îndreptată spre ceruri. E minunat, îmbătător. Delicios. Chance râse împreună cu ea, uimit de îndrăzneala ei, captivat

de frumuseţea ei nesofisticată.

— Prima oară când am venit aici m-am simţit de parcă aş fi fost beat, deşi nu băusem nicio picătură. M-am văzut în acelaşi timp mare şi mic, cuceritor şi cucerit.

— Da. Aşa mă simt şi eu. Beth râse din nou şi merse până la parapet. Se aplecă, inspiră aerul oceanului, absorbindu-i forţa. În acea clipă se simţea mai vie, mai liberă decât în întreaga ei viaţă. Vântul îi răvăşi părul, desfăcându-i-l mai multe şuviţe. Le îndepărtă şi se aplecă mai mult. Chance o prinse din spate, fixând-o cu braţele în jurul mijlocului.

— Ai să cazi. Râzând, ea îşi întoarse privirea către el.

— Dar va merita. El îşi încorda braţele şi simţi că inima-i bate ca un răpăit de tobă.

— Nu mi-aş ierta-o niciodată. În braţele lui, ea se întoarse.

— Chance Michaels, ţi-aş lipsi? El îi admiră culoarea strălucitoare a obrajilor, scânteile din ochi, trandafiriul buzelor, i-ar lipsi mai mult decât ar trebui, într-un fel care acum câteva săptămâni i s-ar fi părut imposibil. Simţi un nod în gât şi înghiţi!

— Da, murmură el. Ţi-aş simţi lipsa. Ea se ridică pe vârfuri şi-şi lipi buzele de ale lui, apoi se trase înapoi.

— Am visat mereu să dansez sub un cer ca acesta.

— Oare? întrebă el, micşorând din nou distanţa dintre ei şi strângând-o la piept.

Până şi în întuneric a putut observa cum s-a înroşit.

— Nu obişnuiesc să ies prea mult. Îşi lipi palma de pieptul lui. Bănuiesc că ţi-ai dat seama.

— Nu prea-mi vine să cred. Chance luă o şuviţă din părul ei rebel, strălucitor, şi o răsuci pe un deget, apoi o duse la nas. Oceanul nu reuşise să-i fure parfumul caracteristic, dulce, dar, în combinaţie cu briza sărată, crease ceva feminin şi în acelaşi timp sălbatic.

— Eşti atât de frumoasă în seara asta! îi urmări gura cu privirea. Atât de frumoasă!

Beth îşi reveni, în acelaşi timp râsul dispărându-i de pe buze.

— Niciodată n-am fost frumoasă. Niciodată n-am fost… seducătoare.

— Nu? Mâna lui îi alunecă de pe umeri în josul spatelui, apoi mai departe, până în apropierea locului unde începeau curbele moi sau gropiţele mici, până unde rochia ei dezamăgea, acoperind-o din nou.

— Eşti atât de seducătoare, murmură el, prinzându-i buza de jos cu dinţii şi muşcând-o. Atât de excitantă. O strânse mai tare, lipindu-se de ea, lăsând-o să înţeleagă, fără cuvinte, cât de excitantă era.

— Tu… îşi mută buzele la urechea ei, simţindu-i mica venă care pulsa în apropiere, îmi

provoci o dorinţă nebună. Beth suspină şi se sprijini de el, strecurându-şi mâna sub jacheta smochingului lui ca să poată mângâia batistul alb şi apretat al cămăşii care-i îmbrăca pieptul larg, dorind să mângâie pielea lui, nu materialul.

Îşi dădea seama că a băut prea multă şampanie, îşi dădea seama că mâine va fi copleşită de regrete şi jenă. Dar în această clipă nimic din toate acestea nu conta.

Contau doar braţele lui Chance, atingerea lui, faptul că el o dorea. Se lipi de el.

— Atunci sărută-mă, Chance. Fă-mă să simt şi eu ceea ce te-am făcut să simţi.

Cu un geamăt, Chance făcu tot ceea ce ea îi cerea. Buzele ei erau umede şi deja în aşteptare; avea gustul vinului dulce, al apetitivelor cu arome delicate, al dorinţei.

Cine era această femeie? se întrebă, îngemănând limba lui cu a ei, încercând toate secretele gurii ei. O virgină timidă sau o ispititoare exotică? Nu mai ştia deloc. O considerase pe Beth Waters anostă, acum o vedea seducătoare. O credea conservatoare, acum o considera subtilă. O credea timidă, acum îşi dădea seama că este în stare de mari pasiuni, o fântână de foc, tot atât de fierbinte precum culoarea părului ei. Ea scoase un geamăt profund şi el se lipi mai tare de ea, cuprins într-o clipă de o dorinţă dureroasă. Îi mângâie în cercuri concentrice spatele, apoi îşi lăsă mâinile să-i alunece sub ţesătura rochiei, să atingă o piele mai

albă, pielea care nu fusese niciodată sărutată de soare.

Îşi dezlipi buzele de ale ei, pentru a-i gusta urechea, gâtul, umărul.

— Beth… Beth… Ca răspuns la cuvintele lui ea se arcui ca el să o poată atinge mai bine. O făcea să se simtă frumoasă. O făcea să se simtă dorită, să se simtă pentru prima dată o femeie adevărată. Locuri despre care crezuse că nu au niciun fel de dorinţe plângeau după atingerea lui, locuri care nu fuseseră niciodată atinse se încălzeau, apoi deveneau umede. Şi aceste sentimente o făceau suficient de curajoasă să acţioneze aşa cum simţea. Şi să spere. Şoptindu-i numele îşi lipi din nou buzele de-ale lui. Deodată Chance îşi dădu seama că o femeie ca Beth nu era o jucărie şi că întotdeauna îl va trezi la realitate. Acest gând îl lovi cu tot atâta putere ca valurile care loveau ţărmul. Şi ca nisipul de la mal, el se va scufunda şi va fi acoperit. Întrerupse sărutul. Ea scânci şi el îşi înfipse degetele în părul ei, dorind să facă dragoste cu ea, dorind-o atât de mult, încât îl durea. Ştia că ea ar accepta. Îi spunea cu ochii ei înfometaţi, cu felul în care se lipea de el. Dar ea nu era o uşuratică; era o femeie fără subtilităţi. Ar răni-o. Nu-i era destinată.

— Trebuie să intrăm, murmură el, cu vocea răguşită de dorinţă.

— Chiar trebuie? întrebă ea. Tremura; manifestarea involuntară de durere îl copleşi.

— Da. Cu o delicateţe care îl surprinse, îi

dădu părul deoparte.

— Lumea se va întreba unde suntem. Beth îşi lăsă ochii în jos. Voia să-i spună: şi ce dacă? Voia să-i dea de înţeles să facă dragoste. Dar citi în ochii lui hotărârea şi regretul. Era mai bine să termine acum, înainte ca regretele unuia sau ale celuilalt să facă imposibilă colaborarea lor. Îşi forţă un zâmbet.

— Am băut prea multă şampanie.

Chance îi urmări expresia şi văzu că ochii i-au rămas trişti. Îi oferea o cale de ieşire. Un om cu caracter ar fi refuzat-o şi ar fi luat-o din nou în braţe. Dar el era altfel; cu mult timp în urmă îşi făcuse nişte planuri şi promisiuni. Îi atinse uşor buzele, apoi îi prinse degetele. Fără să scoată un cuvânt, s-au urcat pe scări şi s-au despărţit în căutare de oglinzi ca să repare ceea ce vântul şi pasiunea lor stricaseră. S-au întâlnit din nou în sala goală a bufetului. Chance îi oferi o ceaşcă de cafea şi ea o luă cu un zâmbet slab de mulţumire. Calitatea vulnerabilă a zâmbetului îi sfâşia inima. Îi privi faţa, dorind să-i murmure cuvinte frumoase despre ceea ce li s-a întâmplat tocmai acum, dar ştia că era mai bine ca unele lucruri să nu fie spuse. Se simţea laş şi ipocrit.

— N-am putut să-mi refac părul, zise ea, simţind nevoia să umple tăcerea dintre ei. Vântul… mi-a risipit prea multe agrafe.

Nu vântul, se gândi Chance. Ci degetele lui. Şi dorinţa lui. Simţi în piept un asemenea sentiment de frustrare, împreună cu ceva în plus,

încât îl durea. Chance întinse mâna şi-l atinse coama rebelă, doar o dată şi uşor, şi apoi îşi lăsă mâna în jos.

— Îmi place aşa. Este de parcă…

— Dragii mei, unde-aţi fost? Eva intră în sală şi se îndreptă spre ei. Se opri şi-i examină gânditoare. Ei, ei… Chance făcu un pas şi-şi drese vocea. Beth se uită furioasă la Eva, apoi se întoarse spre însoţitorul bunicii ei.

— Vă distraţi bine? Eva răspunse în locul lui.

— Minunat, într-adevăr formidabil.

Femeia mai în vârstă clipi des cu genele-i false către Chance şi Beth scrâşni din dinţi. Chiar aşa, să cocheteze cu un bărbat care are jumătatea vârstei ei. Eva se concentra acum asupra lui Beth, cuprinzând-o cu privirea. Femeia mai în vârstă îşi îngustă ochii şi Beth mormăi o înjurătură. Nimic nu-i scăpa atenţiei bunicii ei şi în clipa în care Eva o va prinde singură, va fi supusă torturilor celor mai groaznice. *Dacă ar aştepta măcar să fie singure,* se gândi Beth simţind că-i vine rău. Scânteia din ochii bunicii ei era vizibilă. Şi periculoasă.

— Bunico, murmură Beth, ştiind că femeia mai în vârstă detesta să-i spună asta, n-ar trebui ca tu şi Raphael să vă duceţi la licitaţia de artă? Cred că începe acum.

Eva o ignoră şi se întoarse către Chance.

— Ce păcat că Liza n-a putut veni. Atunci am fi fost cu toţii împreună.

Beth îi povestise Evei despre întâmplarea nefericită cu schiţele şi cum mica ei invenţie s-a transformat într-un monstru. Îi aruncă bunicii o privire de avertisment, nu că ar fi fost vreo speranţă să o poată opri. Chance se întoarse către Beth.

— Şi cum a fost în sudul Franţei? l-a plăcut Lizei excursia?

Beth îşi muşcă buza de jos.

— Da… cred că da. N-am vorbit prea mult. Vreau să spun despre excursie.

— A fost minunată, o întrerupse Eva. Liza este atât de inspirată. Atât de creativă… atât de liberă. Îşi urmează întotdeauna impulsurile.

— Raphael, în seara asta nu se licitează unul dintre tablourile tale?

— Trebuie să o întâlneşti, continuă femeia mai vârstnică, de parcă Beth n-ar fi spus nimic. Şi cât mai curând. Este de-a dreptul încântătoare. Ştiai că este artistă? întrebă Eva cu o inocenţă exagerată. Opera ei este fabuloasă.

— Aş fi vrut să o întâlnesc, răspunse Chance. Am văzut câteva schiţe şi păreau interesante. Ascultând-o pe bunica ei cum o elogiază pe Liza şi urmărindu-l pe Chance care sorbea fiecare cuvânt, Beth simţi o împunsătură de gelozie, apoi gemu în sinea ei. Dumnezeule, acum trebuie să concureze cu o soră care nici măcar nu există.

— Beth, draga mea, îi spuse bunica ei, întorcându-se spre ea, când ai să organizezi o

întâlnire între cei doi? Liza este în oraş. Parcă mi-ai spus că ar fi bine ca Chance să arunce o privire asupra lucrărilor ei. Beth ar fi vrut să o înghită podeaua; de asemenea ar fi vrut să o strângă de gât pe bunica ei. Dar, în loc de acestea, îşi îngustă ochii.

— Bunico, ai uitat că pleacă în…

— Marrakesh, o întrerupse Eva. Tocmai am vorbit cu ea, excursia s-a contramandat.

Va fi aici în următoarele trei luni. Chance o privi pe Beth. Eva o privi pe Beth.

Beth se hotărî că podeaua nu era suficient de adâncă să se scufunde. Încercă să se calmeze. A fost încolţită. Şi încă bine. Promiţându-şi că nu va mai sta de vorbă niciodată cu bunica ei, îşi impuse un zâmbet.

— Ei bine, dacă asta-i situaţia, voi încerca să aranjez ceva.

— Abia aştept. Chance trase cu urechea. Beth, ai dreptate. Licitaţia a început.

— De ce nu vă duceţi voi înainte, le propuse Beth celor doi bărbaţi. Eva şi cu mine avem de vorbit ceva. Ne întâlnim acolo. În clipa în care Chance nu le mai putea auzi, Beth se întoarse rapid către bunica ei.

— Cum ai putut? Cum… ai putut?

— Am făcut-o spre binele tău, spuse Eva mândră, aranjându-şi ornamentul din pene de pe şolduri. Tu nu vrei să-i arăţi lui Chance lucrările tale, aşa că i le va arăta Liza. Beth îşi acoperi faţa

cu mâinile, atât de furioasă, încât începu să tremure.

Peste o clipă se uită la femeia mai în vârstă.

— Bunico, spuse cu o voce blândă, pronunţând fiecare cuvânt cu atenţie, nu am nicio soră. Liza nu există şi asta o ştim amândouă.

— Vorbeşti prostii. Eva îşi scoase pudriera şi-şi inspecta nasul în oglinjoară. De când te ştiu ţi-am spus Liza. Beth oftă.

— Bunica mea a devenit senilă şi şeful meu vrea s-o întâlnească pe sora mea care nu există. Este cât se poate de bine. Beth oftă din nou şi-şi închise ochii. Şi cum mă voi descurca?

— Cum poţi să-mi spui că sunt senilă? Mă supără această observaţie. Eva închise capacul pudrierei. Iar răspunsul la întrebarea ta este cât se poate de simplu. Şi sare în ochi. Beth îşi îndreptă spatele.

— Chiar aşa? Ei bine, de ce nu-mi explicit şi mie, deoarece în această clipă nimic nu mi se pare simplu sau care să-mi-sară în ochi. Bunica ei se întoarse maiestuoasă spre ea.

— Draga mea, pur şi simplu vei deveni… Liza.

CAPITOLUL 5

Pentru Beth restul nopţii s-a desfăşurat ca într-o ceaţă tulbure. Acum, în întunericul maşinii lui Chance, având-l pe el alături, tăcut şi gânditor, nu putea decât să se gândească la orele care au trecut şi la ceea ce s-a întâmplat între ei.

Şi să se întrebe ce va face. Se întoarse şi se uită afară pe geamul maşinii. Noaptea începuse atât de minunat - amândoi s-au simţit relaxaţi, au râs şi au vorbit şi s-au bucurat că sunt împreună. Îmbrăţişarea a schimbat totul. Din momentul în care s-au întors de pe terasă, între ei s-a instalat o atmosferă de jenă.

Beth nu putea să uite pasiunea pe care ambii au resimţit-o şi ştia că nici el nu putea. Pentru motive cu totul diferite.

Îşi strânse pumnii în poală. O durea gândul că el regretă, gândul că, dacă ar fi în stare, el ar schimba ceea ce s-a întâmplat. Deoarece, chiar dacă ea se simţea prost din cauza situaţiei jenante, a jignirii, n-ar fi schimbat nimic din ceea ce li s-a întâmplat pe terasă. Aceste clipe au devenit cele mai speciale din viaţa ei.

Beth se uită pe furiş la Chance, inima strângându-i-se când observă că el o studiază. Fără să-i arate că-şi dă seama de acest lucru, ea începu să privească din nou pe geamul maşinii în noaptea neagră de afară. Oftă. Cum a putut Eva să aleagă acest moment şi să-i complice viaţa şi mai mult?

Să devină Liza? se gândi Beth neîncrezătoare. Ideea era ridicolă şi totuşi…

Îşi scutură capul sentimentul de panică strângându-i stomacul. O auzea încă pe bunica ei spunând: *„Liza dragă, ce altceva ai putea face? Vrei să fii concediată? Să te întorci în Kansas?”*

Să-şi recunoască eşecul. Beth îşi ţinu

pleoapele strânse şi oftă din nou. Oare cum se va descurca?

Chance o auzi pe Beth oftând şi strânse şi mai mult volanul. Se simţea un laş, un trădător. Chiar dacă ştia că Beth nu este femeia destinată lui, chiar ştiind că era lipsită de experienţă, a sărutat-o. Chance se încruntă. Ceea ce s-a petrecut între ei a fost mult mai mult decât un sărut.

Încă o mai dorea. Atât de mult, încât simţea dorinţa ca o gheară înfiptă în el. Dar ştia că nu ar fi fost bine. N-ar putea să-i ofere niciodată mai mult decât o relaţie sexuală. Şi să o rănească. Era acest gen de bărbat.

Se uită la ea pe furiş. Oare la ce se gândea? De când au plecat de pe terasă, ea a devenit tăcută, uşurinţa cu care de obicei comunicau fiind înlocuită cu un fel de oboseală stângace. Ar fi vrut înapoi uşurinţa. Ar fi vrut să o vadă zâmbind şi râzând. Ar fi vrut ca ea să-l placă din nou. Nu ştia de ce aceste lucruri sunt importante pentru el, dar erau. Voia să îndrepte lucrurile. Trebuia.

— Beth? îi şopti. Ea se întoarse spre el.

— Hmmm?

— Vreau să-ţi arăt ceva.

— Ce anume?

— La mine acasă.

— Poate gravurile tale? îşi ridică sprâncenele. Chance, este un truc vechi.

Buzele ei au început să schiţeze primul zâmbet din ultimele ore. L-a încălzit mai mult

decât ar fi dorit să recunoască.

— Sună cam stângaci. El râse. Da, este adevărat, dar ai încredere, nu este ceea ce crezi.

— I-a spus păianjenul gândacului.

— Deci să înţeleg că eşti de acord?

— Da.

— Bine. Aproape că am ajuns.

Chance n-a exagerat şi în zece minute au oprit în faţa casei lui. Beth coborî din maşină şi studie împrejurimile. Exteriorul locuinţei lui arăta aşa cum se aştepta, cu totul modern, multă sticlă, dar când au intrat, a rămas surprinsă. Bazându-se pe decoraţiunea interioară a biroului lui, se aştepta la metal şi sticlă, culori şi linii minime, o eleganţă rece. Ar fi putut descrie interiorul în toate felurile, dar nu rece şi departe de a fi elegant. Surprinsă, Beth se uită în toată camera. Căminul lui era plin de căldură, chiar plăcut. Îl umpluse cu un amestec de antichităţi, mobilă contemporană şi franţuzească rurală, toate puse una lângă alta cam dezorganizat, dar se potriveau. Beth îl urmă pe Chance care aprindea luminile în casă, din ce în ce mai surprinsă. Arta de-aici nu semăna deloc cu lucrurile sofisticate pe care le avea la *Art One*. Era o artă naivă, forme nostime confecţionate din cutii de conserve, din bucăţi de lemn aruncate, tăieturi din reviste, piese lipite cu gumă arabică şi presărate cu un praf strălucitor. Încântată, Beth se opri în faţa unei picturi în tempera, deosebit de încântătoare care semăna cu un purcel zburător. Se întoarse şi îi întâlni

privirea.

— Nu m-am aşteptat la aşa ceva. Chance îşi băgă mâinile în buzunare, simţindu-se deodată nesigur şi expus. În sinea lui îşi blestemă prostia.

— Îţi place? Beth râse.

— Cum să nu-mi placă? Luă în mână o figurină din argilă lucrată destul de naiv şi-şi plimbă degetele pe marginile neşlefuite. Îi întâlni din nou privirea. De ce artă făcută de copii?

— Fiindcă este onestă. Dădu din umeri. Directă şi fără complicaţii. Veni lângă ea şi-i luă figurina din mână. Mai simţea căldura ei şi strânse grijuliu piesa, mângâind-o pe suprafaţa poroasă. Copiii mici nu au capacitatea de a minţi în ceea ce priveşte sentimentele lor, iar arta este o manifestare directă a acestor emoţii. Chiar dacă aceste sentimente sunt triste, ele mă fac să mă simt bine. Îţi spune ceva? Ea dădu din cap, apoi îşi plimbă privirea prin cameră înainte de a se uita din nou la el.

— Asta ai vrut să-mi arăţi?

— Da.

— De ce? El inspiră profund.

— Nu ştiu. Atunci mi s-a părut că trebuie.

— Şi acum?

— Acum nu mai ştiu. Puse sculptura jos, apoi imediat regretă. Acţiunea i-a lăsat mâinile libere şi dornice să o atingă. În loc de asta îşi puse din nou mâinile în buzunare.

— Beth, îmi place de tine.

— Dar? El se încruntă.

— Vreau să fiu onest cu tine. Vreau să limpezim lucrurile.

Beth observă expresia lui hotărâtă, aproape posomorâtă, şi se încorda. Nu era sigură dacă voia să audă ceea ce el intenţiona să-i spună, nu credea că, tocmai acum, onestitatea ar fi cea mai bună idee. Întorcându-i spatele, se duse la marele geam care dădea în grădina din spatele casei. El o urmă, oprindu-se atât de aproape, încât îi simţea respiraţia. Chance îi privi spatele drept şi umerii rigizi.

Ridică mâna să o atingă, apoi o lăsă jos.

— Ţi-am mai povestit câte ceva despre părinţii mei; câte ceva despre căsătoria lor dezastruoasă. Râse, dar fără umor. Amândoi erau persoane neechilibrate, pasionate. Se iubeau prea mult, chiar sălbatic.

Erau geloşi şi posesivi în ce priveşte persoana lor şi cariera lor. Şi în ce priveşte afecţiunea mea. Până la urmă au divorţat, continuă el. Dar întreaga lor gelozie şi posesiune s-a abătut asupra mea. Se opri, cedând dorinţei şi mângâindu-i părul.

Am devenit un pion în jocul lor emoţional. Mă foloseau, pe mine şi dragostea mea, pentru a se jigni reciproc.

Beth simţi milă pentru băieţelul care fusese cândva. Se întoarse spre el. Cuvintele lui o dureau, o făceau să dorească să-l ţină strâns în

braţe şi să-l mângâie.

— Bietul Chance. El îi acoperi mâna cu a lui, savurând atingerea ei pentru o clipă înainte de a se despărţi de ea. Se înapoie lângă figurina caraghioasă de ceramică şi se uită mult timp la ea.

— Ştii ce îmi mai place la arta copiilor? Este o muncă făcută din dragoste, dar nu este exagerată. Nu este foarte… elaborată. Se uită la ea peste umăr. Înţelegi ce vreau să spun?

Ştiind ceea ce i-a povestit despre trecutul şi părinţii lui, Beth înţelegea.

— Da, şopti ea, apropiindu-se de el cu rochia foşnind în timp ce se mişca. Se opri în faţa lui şi-i întâlni privirea. Dar ceea ce nu înţeleg este de ce-mi povesteşti toate acestea?

Chance a fost cuprins de panică. Nici el nu ştia şi ăsta era aspectul cel mai blestemat. Şi-a propus drept ţel în viaţă să nu-şi împărtăşească sentimentele, să nu-şi împartă persoana cu nimeni. Şi iată că tocmai asta făcea.

Acest adevăr îl sperie de moarte. Chiar dacă îşi dădea seama că face o prostie, îi cuprinse obrajii cu palmele.

— Beth, dragostea ne-a ruinat viaţa. Nu ura sau amărăciunea. Nu gelozia. Vorbi mai încet. Dragostea.

— Tot nu… Înţeleg. El îşi plimbă degetele pe pometii ei.

— Mi-am promis solemn ca mie să nu mi se întâmple niciodată. M-am jurat să nu las ca vreun

copil să treacă prin ce-am trecut eu. Beth, n-am să mă îndrăgostesc niciodată. N-am să mă căsătoresc niciodată. Îşi lăsă mâinile în jos şi se îndepărtă de ea. Credeam că ar fi bine să ştii. Beth îl privi cu ochi mari şi începu să-şi dea seama despre ce era vorba. Era un fel de scuză pentru ce s-a întâmplat între ei în această seară. A fost cuprinsă de furie, se simţea prost şi jignită în bunul ei simţ.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, spuse ea cu vocea tremurătoare. Nu trebuie să-ţi pară rău.

— Nu pot. Am impresia că am profitat de tine. Am impresia că te-am înşelat.

— Să profiţi de mine? repetă ea, căldura cuprinzându-i obrajii. M-ai înşelat? Chance, dar nu sunt un copil. Nu sunt o adolescentă amăgită de cuvintele frumoase ale unui bărbat mai în vârstă. Făcu un pas spre el, furia înteţindu-i-se, alăturându-se jignirii şi jenei, făcând-o să nu dorească decât să-i dea de înţeles ce gândeşte.

— N-am nevoie de părerile tale de rău. N-am nevoie de scuze pentru pasiunea ta. Am provocat-o, mi-a făcut plăcere. Şi, cu certitudine, n-am să-ţi cer scuze pentru ea.

— Nu asta am vrut să spun.

— Nu? Ai impresia că ai amăgit-o pe biata Beth cea urâtă. Ţi-e teamă că Beth cea mică şi naivă îşi va face o impresie greşită şi te va hăitui. Îşi puse mâinile pe pieptul lui. Ei bine, nu te voi hăitui. Şi n-am să aştept nimic de la tine numai fiindcă m-ai sărutat.

— Beth, eu…

— Nu sunt un copil, repetă ea, întrerupându-l, cu vocea tremurând de furie. Vrei să-ţi dovedesc? îi luă mâinile şi i le puse peste sâni. Sfârcurile i s-au întărit de dorinţă şi ea îi înlănţui degetele cu ale ei şi le apăsă mai tare. Ţi se pare că este reacţia unui copil?

Chance abia reuşi să-şi stăpânească răsuflarea, simţindu-se imediat şi puternic excitat. Îşi mişcă mâinile împreună cu ale ei şi vârfurile ascuţite ale sânilor îi zgâriau palmele. Beth se sprijini de mâinile lui, de el.

— De ce? întrebă ea, luptând pentru aer. De ce nu poţi fi cinstit cu mine? Chance, de ce te temi?

Cuvintele ei i-au atins un nerv. În timp ce îşi scutura capul a negare şi simţea cum îl cuprinde panica, îşi aplecă gura peste a ei, într-un sărut plin de pasiune.

Capul lui Beth se lăsă în spate sub această presiune şi se prinse de umerii lui.

Peste o clipă el îi dădu drumul, iar ea făcu cu greu un pas în spate.

— Nu-mi este teamă, răspunse el reţinut. Am fost cinstit. Nu vreau să te rănesc.

Vreau să fiu prietenul tău. Cuvântul a lovit-o ca o ghiulea, doborând-o. Se luptă să nu arate învinsă, să-şi menţină mândria jignită. Îi oferise totul şi el dorea să-i fie prieten. S-a făcut complet de râs.

— Foarte bine, spuse ea înţepată, îndepărtându-se de el. N-am să mă agăţ de tine.

Rămânem prieteni. Colegi. Nimic mai mult.

— Beth. Îşi întinse mâna spre ea. Hai să stăm de vorbă, hai să…

— Chance, cred că am stat de vorbă suficient. Trecu pe lângă el şi-şi luă eşarfa. Te rog să mă duci acasă.

Două săptămâni mai târziu, Beth se privi în oglinda dormitorului. Din fericire, zilele de după balul de la 1 aprilie au trecut repede. Vânzările de obiecte de artă se dovedeau înfloritoare, iar Beth era foarte mulţumită. Îi rămânea prea puţin timp să se supere pe Chance din cauza acelei conversaţii prieteneşti.

Dar nopţile treceau cu o încetineală îngrozitoare. Nu putea să-şi închidă ochii fără să-şi aducă aminte cum s-a simţit în braţele lui: vie şi liberă şi frumoasă. Nu putea uita nici cum i-a aşezat mâinile pe sâni şi expresia de milă din ochii lui când i-a spus că vrea să fie prietenul ei. O mai durea încă atât de tare, încât nu putea respira. Beth încercă să uite durerea, concentrându-se mai degrabă pe imaginea pe care abia de o recunoştea. Arăta… sexy. Arăta sigură pe ea, înţeleaptă… Doamne, arăta seducătoare.

Uluită, îşi privi imaginea, dresul cu flori, decolteul periculos de adânc al tricoului ei cu două numere mai mare, brăţările care zornăiau.

Îşi răvăşi părul cu degetele şi studie efectul. Niciodată nu s-a considerat atrăgătoare, n-avea motive. Dar acum…

— Arăţi minunat, spuse Eva, aplaudând-o.

— Într-adevăr. Minute întregi Beth continuă să se privească în oglindă, amintindu-şi din nou de Chance, întrebându-se oare ce părere va avea despre noul său eu.

Se încruntă la imaginea femeii din oglindă. Nu a creat un nou eu, a creat o persoană cu totul nouă. Nu era bine… se simţea ca o intrusă.

Dar ce altă opţiune ar fi avut? După balul de 1 aprilie, Chance a rugat-o de mai multe ori să-i aranjeze o întâlnire cu Liza. Eva era ca un buldog căruia i se oferă un os plin de măduvă şi, până la urmă, în pofida scepticismului şi disperării ei.

Beth a acceptat să participe la această şaradă. Astfel că, încredinţându-se bunicii ei, şi-a început transformarea în Liza cea sexy, nesăbuită şi îndrăzneaţă.

Primul lucru pe care l-au făcut a fost să cumpere îmbrăcăminte, veselă şi colorată; dresuri în culori vii, fuste plisate mini, bluze decoltate din material moale, sexy, şi blugi strâmţi, lipiţi de picioare.

Beth a susţinut că, un singur rând de îmbrăcăminte va fi suficient - ea se gândea să i-o prezinte pe Liza lui Chance şi apoi să o trimită pe sora ei într-o excursie lungă, undeva în străinătate. Poate să-i aranjeze o căsătorie cu un

prinţ singuratic.

Dar, ca de obicei, Eva vedea lucrurile altfel şi, în final, au cumpărat tot felul de lucruri, pentru orice eventualitate.

A urmat apoi coafura ei. Eva a insistat să renunţe la stilul ei de bătrână doamnă şi să-şi lase părul liber în bucle mari. Beth a trebuit să recunoască: a rămas surprinsă de rezultat. Părul ei, fin şi ondulat, n-ar fi putut să arate mai bine nici dacă ar fi fost aranjat de un profesionist. Au urmat bijuterii, pantofi şi produse cosmetice noi; cartea de credit a bunicii ei a fost complet epuizată. Dar cea mai importantă transformare a fost cea a comportamentului ei. Eva a învăţat-o să fie dramatică şi impertinentă, a învăţat-o cum să se mişte, cum să vorbească, ce gesturi să facă. În sfârşit, bunica ei a decis că este pregătită. Acum, stătea şi privea la persoana pe care abia de o recunoştea şi dorea să dea cumva ceasul înapoi. Se îndepărtă de oglindă.

— Eva, am exagerat. Am să-i spun lui Chance adevărul. Părinţii lui au fost artişti, are de-a face cu artişti în fiecare zi, sunt convinsă că va înţelege de ce am…

— Minţit, completă Eva. A minţit. Cuvântul suna atât de necinstit. Atât de vinovat.

Beth îşi acoperi faţa cu mâinile şi gemu.

— Cum de-am ajuns într-o astfel de încurcătură? N-am vrut să supăr pe nimeni.

N-am vrut să… mint. Doar că nu puteam

suporta să afle că schiţele sunt ale mele.

Se uită din nou în oglindă. Chiar crezi că pot face faţă?

— Da. Eva îi întinse rujul. În plus ai vrea să-ţi pierzi slujba? Ai vrea să-l pierzi pe Chance?

Beth îi aruncă bunicii ei o privire uluită. Era chiar atât de transparentă? Simţi cum faţa i se înroşeşte, iar bunica ei o mângâie cu blândeţe pe obraji.

— Liza, n-are să-ţi pară rău. Crede-mă.

Beth oftă şi patruzeci de minute mai târziu, Beth - acuma Liza - intră la *Art One*.

Pregătise această întâlnire cu grijă: ceruse o după-amiază liberă, aceeaşi după-amiază când ştia că Judy pleca mai devreme, ziua în care Virginia, contabila, era în concediu. Rămânea Chance. Singur. S-a gândit că-i va veni mult mai uşor dacă nu va trebui să suporte privirile tuturor.

Beth îşi frecă palmele umede. Va intra, îl va, lăsa pe Chance s-o întâlnească pe Liza şi va pleca. Va găsi motive ca să nu se mai revadă niciodată şi cu asta totul se va termina. Grăbindu-şi paşii, Beth se îndreptă spre biroul lui Chance. Se opri în prag, inima bătându-i incomod în piept. Chance era cu spatele spre ea, uitându-se afară la frumoasa zi de primăvară. Gustă din plin această imagine a lui, cămaşa şi pantalonii din material moale, închis la culoare, felul în care ţesătura se întindea peste umerii lui largi, felul în care se mula pe alte părţi ale corpului, părţi pe care nu era cazul să le

observe.

Îşi întoarse privirea. Oare Liza ar fi observat astfel de lucruri? Probabil că da.

Şi, Sfinte Doamne, sora pe care şi-a creat-o probabil că ar fi şi comentat.

Ţinându-şi respiraţia, Beth intră cu curaj în biroul lui Chance.

— Este cineva acasă? întrebă ea, încercând să-şi îngroaşe vocea puţin, aşa cum o învăţase Eva. Chance se întoarse. Privirile li s-au întâlnit. Trăsăturile lui au oglindit surpriza, apoi imediat şocul. Bătăile inimii ei, oricum frenetice, şi-au dublat ritmul. Picioarele îi tremurau atât de puternic, încât, pentru o clipă, s-a temut să nu cadă. Sau să leşine din lipsă de oxigen. Ce naiba voia să facă?

— Beth? întrebă Chance cu o voce răguşită. *Răspunde da,* îşi spuse ea.

Renunţă acum, până nu este prea târziu. Ignorând orice fel de bun-simţ, intră veselă în biroul lui.

— Pe ea o caut. Sunt Liza. Au trecut câteva secunde. Lui Beth i s-a părut o veşnicie.

Leşinul devenea o posibilitate şi mai mare decât cu o clipă înainte.

— Liza? repetă Chance, evident uluit. Făcu un pas înainte. Beth nu mi-a spus că… sunteţi gemene. Beth înghiţi, dorinţa de a mărturisi totul fiind dublată de teama absolută şi paralizantă de a o face. Se uită dintr-o parte la el şi-i aruncă o

privire cochetă.

— Atunci am două motive să mă supăr pe ea.

— Două?

— Da, da. Beth îşi plimbă privirea cu îndrăzneală asupra lui, simţindu-se în acelaşi timp şocată şi eliberată de propriul ei comportament. Nu ţi-a spus că suntem gemene şi nu mi-a spus că eşti atât de… delicios. Chance începu să râdă şi-şi scutură capul.

— Nu cred că până acum cineva să-mi fi spus asta. Beth îşi simţi obrajii în flăcări şi-şi blestemă culoarea.

— Domnule Michaels, am oarecari dubii în această privinţă.

— Chance, o corectă, apropiindu-se de ea şi întinzându-i mâna. Şi crede-mă că n-aş fi uitat aşa ceva. Beth îi luă mâna, sperând că nu va observa cum tremura. El privi o clipă în jos, la mâinile lor împreunate, apoi se uită la ea. Asemănarea este uluitoare. Sângele i se urcă în cap şi Beth îşi retrase mâna. Se întoarse cu spatele la el, pretinzând că cercetează obiectele de artă.

— Sora mea mi-a spus că ai vrut să mă întâlneşti, murmură ea, luând în mână o sculptură din bronz. Se uită la el peste umăr. De ce?

— Din curiozitate. Ea puse sculptura jos.

— Ei bine, acum ţi-am satisfăcut-o. Îi aruncă un zâmbet provocator, apoi se îndreptă spre uşă. Spune-i lui Beth că am căutat-o.

— Hai să bem ceva. Beth se opri, dar nu se

întoarse, folosind momentul ca să se adune. Când în sfârşit se uită peste umăr, spera ca el să aibă în faţa lui o femeie plină de încredere în sine, obişnuită să refuze invitaţii la băutură.

Afişă un mic zâmbet de regret.

— Nu pot, dar, oricum, îţi mulţumesc.

— Poate altă dată?

— Nu cred…

— Aş vrea să stăm de vorbă despre picturile tale.

— Picturile mele? repetă ea, simţind că deodată se sufocă.

— Am văzut câteva schiţe pe care Beth le-a luat din greşeală. M-au intrigat.

Picturile ei l-au intrigat. Voia să-i vorbească despre ele. Sentimentele dintre cele mai diverse au cuprins-o şi între ele dorinţa de a spune da nu se afla pe primul loc. Dar cu cât lungea această şaradă, cu atât mai greu îi va veni să se descurce.

— Mi-ar plăcea, spuse până la urmă, ezitând. Dar am nişte treburi acum… Trebuie să mă întâlnesc… cu cineva. Chance se uită la ceas.

— Şi eu mai am de lucru aici. Ce-ar fi să ne întâlnim peste o oră la cafeneaua *Dana Point*? Poţi să-ţi termini treburile până atunci?

Simţindu-se de parcă s-ar fi aruncat într-o prăpastie, Beth îi răspunse afirmativ.

Chance ajunse devreme la cafenea. Alese o masă pe terasa însorită, comandă un filtru şi

aşteptă, cu gândul la Beth.

De la balul de 1 aprilie nicio clipă nu trecea fără să nu se gândească la Beth. În mintea lui au rămas amintirea sărutului, schimbul lor de cuvinte de mai târziu, iar toate acestea îl împiedicau în activitate, îi penetrau somnul. Se trezea ar gândul la ea, dorind-o. Şi simţind o durere cum n-a simţit niciodată.

Încruntându-se, Chance încercă să nu se mai gândească la Beth. Pentru o clipă, când a văzut-o pe Liza, a fost atât de uimit de asemănarea cu Beth, încât a crezut că sunt una şi aceeaşi persoană. Dar apoi Liza s-a mişcat şi a vorbit. Chance zâmbi amintindu-şi cuvintele ei. L-a numit, Doamne Sfinte „delicios”.

Cum pot fi două persoane - chiar dacă sunt gemene - atât de asemănătoare şi totuşi atât de diferite?

I s-a adus cafeaua şi luă o înghiţitură din lichidul negru. Ochii Lizei aveau exact culoarea ochilor lui Beth, albastrul-deschis, luminos al cerului de primăvară. Şi avea acelaşi fel dezarmant de a se uita la el - direct şi fără fasoane.

Chance se opri la acest gând. Până acum n-a ştiut cât de mult îl interesau ochii lui Beth. Se încruntă, simţindu-se incomod când îşi dădu seama de acest lucru. Dar mai incomod când a descoperit că a observat foarte multe lucruri legate de Beth.

De exemplu, felul în care-şi muşca buza de jos

când se simţea nesigură sau vulnerabilă, sau cât de mult o impresionau ghinioanele sau animalele părăsite.

Sau ceea ce simţea când ea îi zâmbea lui care era un bărbat puternic şi în toată firea. Chance îşi scutură capul să scape de aceste gânduri. Liza era tipul de femeie care îl interesa, îndrăzneaţă, de lume şi puţin cinică, sigură de ea. Cu ea se simţea la egalitate. Ceea ce nu i se întâmpla cu Beth.

Chance mai luă o înghiţitură de cafea. Chiar şi după o singură întâlnire cu Liza, o înţelegea şi ştia că şi ea înţelege cu ce fel de bărbat are de-a face. Liza nu se va aştepta la lucruri pe care el nu le putea oferi. Pretenţiile ei în ceea ce priveşte o relaţie dintre un bărbat şi o femeie erau directe şi lipsite de complicaţii.

Se întâlnise cu o duzină de femei de acest gen; pentru el Liza nu reprezenta un mister. Beth da. Blândă, amabilă şi dulce. Vulnerabilă. Beth îl făcea pe un bărbat să se gândească la lucruri despre care afirmase solemn că nu le va face niciodată, făcea ca un bărbat să uite lecţiile greu învăţate despre autoconservare. Nu era pentru el. Atunci de ce stătea aici dorindu-şi din tot sufletul s-o întâlnească pe Beth şi nu pe sora ei geamănă?

Iritat de propriile-i gânduri, Chance îşi îndoi şi dezdoi degetele. În viaţa lui nu era loc de mistere. Nici de complicaţii. Şi nu va uita lecţiile copilăriei lui.

Ce s-a întâmplat la balul de 1 aprilie a fost o greşeală. Sărutul lor a fost o aberaţie declanşată

de mirosul greu al parfumului ei, de noaptea cu lună, de neliniştea lui.

Chance începu să bată nervos cu degetele pe marginea ceştii, ignorând vocea din capul lui care-l numea mincinos şi îşi impuse să se gândească la arta Lizei. Prima oară când s-a uitat la schiţele Lizei a fost tulburat, simţise emoţia pe care o resimţea de fiecare dată când descoperea un talent bogat, necunoscut până acum.

A studiat schiţele, s-a gândit la ceea ce Beth i-a povestit despre arta Lizei. Emoţia pe care a simţit-o nu s-a diminuat odată cu trecerea ultimelor săptămâni.

Devenise, pur şi simplu, aproape obsedat de aceste imagini.

A sosit momentul să le şi vadă. Chance îşi ridică privirea şi o văzu. Liza stătea în mijlocul unei pete de lumină, părul ei devenind o aureolă de foc în jurul capului, expresia ei reflectând vulnerabilitate. Când se uită la ea se gândi la Beth şi la o amintire din copilărie - momentul în care şi-a dat seama că eşecul căsniciei părinţilor lui nu se datora urii, ci a tot ceea ce avea legătură cu dragostea.

Privirea Lizei o întâlni pe a lui. Chance răsuflă profund. Liza şi Beth erau una şi aceeaşi persoană. Ridicol.

Îşi scutură capul să se limpezească, iritat de imaginaţia lui. Era oare atât de obsedat de Beth, încât nu o putea despărţi de sora ei? Liza zâmbi şi veni la masa lui.

— Îmi pare rău că am întârziat.

— Nu, n-ai întârziat. Chance îi făcu semn chelnerului. Am băut doar o cafea şi mă bucuram de aceste ultime ore ale zilei. Recunoscătoare pentru acest moment.

Beth studie purpuriul apusului de soare.

— Este ora mea favorită din zi. Există o linişte, un calm, de parcă întreaga natură se pregăteşte să doarmă. Închise ochii şi trase adânc aer în piept. Simt mirosul oceanului. Este delicios, nu crezi?

Cuvintele Lizei erau blânde, mult prea blânde pentru femeia care credea el că este. Îi amintea de sora ei. Chance o privi cu atenţie, instinctul spunându-i că nu este în regulă ceva. Între timp sosi chelnerul şi Chance deschise gura să o întrebe pe Liza ce-ar dori, apoi şi-o închise când ea se uită la el şi zâmbi, mai întâi lui, apoi chelnerului.

— Un capuccino cu ciocolată, îi spuse tânărului. Şi cu frişca bătută bine. În timp ce chelnerul plecă să dea comanda, ea îi aruncă lui Chance un alt zâmbet seducător.

Îmi plac dulciurile.

— Şi surorii tale. Şi ei îi plac dulciurile. Am prins-o acum câteva dimineţi mâncând bomboane de ciocolată. Ţine o pungă ascunsă în fişet. Beth n-a ştiut ce să-i spună; i se părea nefiresc ca oricine să comenteze în faţa ei propria persoană.

— Ne asemănăm în multe privinţe, spuse

până la urmă.

— Dar sunteţi şi foarte diferite.

— Da. Beth îşi lăsă privirea în jos şi observă, spre oroarea ei, că mâinile i se mişcau nervoase în poală. Se controlă şi le lăsă mai relaxate. Suntem, într-adevăr.

— Diferenţele sunt evidente. Chance îşi puse coatele pe masă şi se aplecă spre ea de parcă ar fi vrut să-i spună un secret. În ce sens sunteţi asemănătoare?

Ea se uită la el prin ceea ce spera că sunt gene lăsate în jos provocator.

— Mai degrabă aş vrea să aud de la tine.

— Chiar aşa?

— Da. Îşi plimbă degetele pe suprafaţa metalică a mesei, dându-şi seama că persiflarea ar fi cea mai bună metodă de a-l ţine la distanţă, dar suficient de onestă să-şi dea seama că n-are nimic de-a face cu ea.

Adevărul era că îi făcea plăcere. Beth înghiţi. Nu trebuia să se lase prinsă în acest joc. Nu trebuia să se lase pradă propriei fantezii. Dacă o va face, va suferi. În mod dureros, Beth îşi dădu seama că s-a lăsat prinsă în joc din momentul în care l-a început. Voia să creadă că este real. Îi zâmbi din plin.

— Povesteşte-mi de Chance Michaels. Ceva ce n-aş putea afla privindu-te sau citindu-ţi o biografie.

— Hai să vedem… Chance se opri. Îmi plac

filmele cu gangsteri şi floricelele cu unt, chiar dacă nici unele nu sunt foarte bune. Când eram tânăr aş fi vrut să devin jucător de tenis profesionist, dar am renunţat la idee când am descoperit fetele.

— Fetele? Şi de ce? El îi zâmbi răutăcios.

— N-am mai avut timp să mă antrenez. Vreau să spun la tenis.

— Şi-ţi pare rău?

— Glumeşti? îşi ridică sprâncenele şi ea râse.

— Bănuiesc că nu. Cafeaua sosi şi ea se prefăcu a-i acorda o mare atenţie, punând zahăr, amestecând şi gustând-o, folosind timpul ca să-şi adune gândurile.

Lucrurile nu se desfăşurau conform planurilor ei. Pentru Dumnezeu, începuse să flirteze cu el. Încerca să-l atragă.

Dar voia ca el să se simtă atras de ea, nu numai în imaginaţia ei. Se găsea într-o mare încurcătură.

— Este rândul tău. Chance îşi sprijini bărbia cu pumnii. Trebuie să existe echitate.

— Foarte bine, spuse ea aproape sfidător, dorind să poată învinovăţi întreaga lume în afară de ea pentru această situaţie dramatică. Îmi vine să înnebunesc de sărbători, mai ales de Crăciun. Îmi plac dimineţile ploioase şi zgomotul tunetului - dar rareori am parte de ele aici. Şi fără nicio discuţie, ador jazzul în timp ce mănânc pizza cu anşoa. El îşi înălţă sprâncenele.

— Anşoa?

— Da, da. Beth zâmbi. Dar să nu-mi oferi măsline, sunt duşmanii mei de moarte.

El începu să râdă.

— Ce părere ai de şoferii care nu semnalizează când vor să cotească?

— Îi dispreţuiesc. Şi pe cei care nu te lasă să treci pe cealaltă bandă chiar dacă ei nu au intenţia să o facă. Dar ce părere ai tu? Luă o înghiţitură de capuccino.

Domnule Chance Michaels, ce detestaţi? Chance se gândi o clipă.

— Aroganţa şi minciunile nejustificate. Era cât pe ce să se înece; se strădui să înghită cafeaua şi panica ce a cuprins-o.

— Chiar aşa? Abia reuşi să pronunţe după o clipă. Chance dădu din umeri şi strânse ceaşca în palmă.

— Ei bine, poate aroganţa nu este atât de rea. Dar nu pot suferi falsul sau înşelăciunea. Beth se uită la el, simţind de parcă axa pământului şi-ar fi schimbat înclinaţia. Cu o clipă în urmă se gândea să-i spună adevărul. Acum nu mai putea.

Şi nici mai târziu. Eva avea dreptate – dacă îi spune adevărul ei o va concedia. Şi când adevărul va ieşi la iveală - şi va ieşi - el nu o va înţelege niciodată. Şi nici nu o va ierta. Clipi să-şi ascundă lacrimile care i se adunau în spatele pleoapelor, dându-şi seama că el a întrebat-o ceva.

— Scuză-mă, ce-ai spus?

— De când te ocupi cu pictura? Mâinile îi tremurau şi prinse cu una ceaşca de cafea.

— De când mă ştiu. Este singurul obiect de studiu care mi-a plăcut la şcoală.

Chance se sprijini de spătarul scaunului.

— Ai frecventat şcoala de artă în locul universităţii?

— Nu. Beth luă o înghiţitură din cafeaua rece cuprinsă de nesiguranţă. Universitatea de stat din Kansas. Şi, înainte de a mă întreba, am o diplomă de economist.

— Ce alegere ciudată.

— Nu dacă eşti copilul lui Suzzanah şi Burt Waters. Îi întâlni privirea.

De ce eşti atât de interesat? Chance îşi ridică sprâncenele.

— Ştii că sunt consultant în probleme de artă şi că încerc să caut şi să lansez talente.

— Bineînţeles. Eu… Beth este asistenta ta. El îşi scutură capul, având pe chip o expresie meditativă.

— Nu-i vorba de nimic special, dar sunt obişnuit ca artiştii să fie ceva mai impresionaţi de ocupaţia mea. Şi puţin mai emoţionaţi când îmi manifest interesul.

— Asta faci? îţi manifeşti interesul?

— Aşa cred. Înghiţi restul de cafea, apoi aşează cu atenţie ceaşca pe farfurie.

E-n regulă? Sau să lăsăm subiectul…

— Nu, bineînţeles că e-n regulă. Doar că…

Privi în jos la cafeaua ei, apoi se uită la el.

Ce-ai vrea să ştii?

— Eşti reprezentată de cineva? O galerie? Un alt consultant de artă sau reprezentant?

— Nu.

— Ai participat la expoziţii cu jurii? Ai primit invitaţii? Beth îşi scutură capul.

— Răspunsul este din nou nu.

— Pot să te întreb de ce?

— Nu pictez pentru bani sau elogii, răspunse ea ridicându-şi bărbia. Reprezintă asta o problemă pentru tine?

— Ar trebui să fie? Beth roşi şi privi în altă parte.

— Îmi pare rău. Eu… încercă să caute cuvintele potrivite, apoi se decise pentru cele adevărate, cele venite din inimă. Sunt foarte… vulnerabilă când este vorba de munca mea. Înseamnă totul pentru mine şi nu pot suporta gândul ca… să fie… îşi ridică mâinile, cu palmele întoarse. Nu prea le arăt. De fapt, nu le arăt deloc.

Chance se aplecă spre ea de parcă ar fi vrut să o atingă, apoi îşi lăsă mâinile în jos.

— Ce-am văzut este foarte interesant, spuse cu blândeţe. De fapt, mai mult decât interesant. Dar nu pot face o apreciere dacă nu văd lucrările în sine.

— Îmi dau seama. Auzi speranţa, anticipaţia care tremura în vocea ei şi le blestemă.

Liza n-ar fi fost atât de nesigură. Liza n-ar fi

fost atât de vulnerabilă. Nici măcar când era vorba de arta ei. Dar ea nu era Liza. Beth îşi muşcă buza de jos şi se uită la el neajutorată. Chance rămase uluit. Liza arăta exact ca Beth. Se încruntă.

Bineînţeles că arată aşa. Liza arăta tot timpul ca Beth. De aceea erau gemene.

Imagini ale momentelor pe care le-a petrecut cu Beth i-au trecut prin minte ca acelea dintr-un caleidoscop. Beth… pasionată şi moale în braţele lui. Beth… cu ochii reflectând dorinţa şi plini de durere.

Beth… vulnerabilă şi nesigură, muşcându-şi buza. Liza nu era timidă şi blândă şi vulnerabilă de-ţi rupea inima, Liza nu-l făcea să se simtă posesiv şi dornic să-şi ofere protecţia. Şi, totuşi, pentru o clipă ea a întruchipat toate acestea. Şi el la fel.

Uluit Chance o privi din nou pe Liza. Ce-i trecea prin cap era imposibil. De neimaginat. De ce să fi pretins Beth că este altcineva? Ce spera să obţină printr-un astfel de mijloc? Dar, se întrebă el, cum pot fi două persoane despre care se presupune că ar fi diferite, atât de asemănătoare? Chiar dacă sunt gemene?

Nu pot fi. Îl cuprinse furia chiar dacă se gândea că poate şi-a pierdut minţile. Beth pe care o cunoştea el era timidă, dar directă şi onestă. N-ar fi făcut aşa ceva. Şi totuşi… era sigur că instinctul nu-l înşală. Trebuia să afle. Şi dacă ea încerca să-l înşele, voia să ştie de ce. Avea două

modalităţi de a afla: să o întrebe sau să petreacă cu ea mai mult timp şi să descopere el însuşi adevărul. Numai o singură cale îi garanta acest lucru. Ajungând la o decizie, Chance se întinse peste masă şi îi prinse mâna.

— Aş dori să te mai văd, spuse el, mişcându-şi arătătorul încet de la încheietură până la degetul ei cel mare.

— Să-mi vezi picturile?

— Nu. Vreau să spun că doresc să-ţi văd lucrările, dar vreau să te mai văd... pe tine ca persoană. Pentru o secundă inima lui Beth a încetat să mai bată, apoi reîncepu cu un ritm ameţitor. Voia să accepte, dar această dorinţă era iraţională, iresponsabilă, imposibilă. Renunţă la dorinţă şi-şi ridică privirea.

— Ei, ei, domnule Michaels, nu crezi că te cam grăbeşti?

El apăsă cu degetul pe pulsul ei care bătea nebuneşte, apoi zâmbi.

— Sunt un tip care mă grăbesc.

— Cred totuşi că nu voi accepta.

— Am să te sun.

— Răspunsul este din nou nu.

— De ce? Ştiu că vrei. Ce putea să spună? Că nu voia fiindcă nu exista? Sau că sora ei geamănă va suferi dacă ea se va întâlni cu el? Trecuse deja dincolo de raţional - era furioasă şi geloasă din cauza interesului manifestat de Chance faţă de o persoană care era de fapt tot ea.

— Este cumva… Beth motivul pentru care nu vrei? Ea încetă să mai respire.

— Ce-are de-a face ea cu asta? El o prinse de degete şi se aplecă spre ea, încercând să-i citească expresia feţei.

— Tocmai aceasta este întrebarea mea. Beth îşi trase mâna care tremura din strânsoarea lui.

— Pur şi simplu, nu eşti genul meu. Chance îşi îngustă ochii.

Ea părea cuprinsă de panică; el insistă mai mult.

— Sunt exact genul tău. Şi tu eşti genul meu. Şi ştim amândoi acest lucru.

— Oare? îşi ridică sprâncenele calmă, dispreţuitoare. Scuză-mă, cred că am să mă duc să-mi pudrez nasul. Conştientă că o urmăreşte cu privirea, se îndreptă încet spre toaleta pentru femei chiar dacă instinctul o îndemna să meargă în galop.

Odată ajunsă înăuntru, se sprijini de unul din pereţii acoperiţi cu faianţă, răsuflând din greu. Simţi faianţa rece pe pielea ei înfierbântată şi era mulţumită de şoc.

O femeie ieşi dintr-o cabină şi o privi curioasă. Beth reuşi să zâmbească slab.

Apropiindu-se de o chiuvetă, lăsă să-i curgă apa rece pe încheieturi şi se stropi pe gât, apoi se privi în oglindă.

Voia să o mai vadă. Nu la birou. Nu ca angajată şi şef sau ca prieten. Ci ca bărbat şi ca

femeie. Chiar dacă nu era ea, el voia şi chiar dacă totul era o nebunie, ea dorea să fie cu el. Beth umezi un prosop de hârtie şi-şi şterse obrajii înfierbântaţi. Ştia că trebuia să refuze, să pună capăt lucrurilor. Situaţia devenise deja prea complicată. Dar dorea din tot sufletul ca el s-o sărute.

A sărutat-o când era Beth. Îşi închise ochii să-şi alunge - scena din memorie. Dar el n-o dorea pe mica Beth ca un şoricel care n-a ştiut niciodată cum să se comporte cu bărbaţii, mai ales cum să-i atragă. Chance o dorea pe Liza cea îndrăzneaţă şi sigură de sine. Chance dorea o creaţie a imaginaţiei ei, femeia care ar fi dorit întotdeauna să fie, dar nu a avut curajul să devină.

N-ar fi trebuit s-o doară. Dar o durea, în profunzime, până la oase.

Se uită în oglindă la creaţia fanteziei sale. Ce se va întâmpla dacă va accepta? Şi de ce să nu transforme fantezia în realitate? Chance s-a proclamat burlac convins; termină toate relaţiile înainte de a deveni serioase. Îi plăcea să se distreze. Ea nu s-a distrat niciodată. Nu şi-a permis niciodată un vis adevărat.

Va suferi. Îşi va pierde slujba. Dar amândouă erau ca şi împlinite.

Strânse în pumn hârtia umedă şi o mototoli. Dacă nu va profita de această posibilitate, nu va avea… nimic. Îl dorea pe Chance. Dorea să fie cu el. Chiar dacă era o nebunie, chiar dacă ea va suferi.

Îşi scoase rujul din poşetă. Nuanţa se chema „pepenele minunat”. Îşi puse puţin pe buze, apoi îşi scutură capul. Poate că, de fapt, era o personalitate multiplă, dar adevărul era că-i plăcea să fie Liza. Se simţea liberă, mai precis, eliberată. Ca Liza, îşi permitea să spună orice, fără teama de a se simţi jenată. Fără blestemata haină a timidităţii pe care o purta în permanenţă.

Dacă a luat hotărârea să trăiască un vis, atunci să o ducă până la capăt. Să se distreze, să treacă peste orice prejudecată. Înşuruba rujul şi îl băgă în geantă. Şi aceasta însemna ca, în ceea ce-l priveşte pe Chance, să acţioneze aşa cum simţea, însemna să fie o femeie curajoasă, senzuală şi plină de încredere.

Gândul o îngrozea. Dar o şi ameţea. Alegând ameţeala, se întoarse pe terasă.

Soarele începea să apună şi cerul din spatele lui Chance s-a transformat într-o paletă strălucitoare care rivaliza cu tot ceea ce folosea ea. Beth se opri o clipă şi îl privi, simţind o părere de rău. Dacă măcar ar fi dorit-o pe ea… pe Beth. Dacă măcar… Respiră profund şi se grăbi cu paşi decişi spre el. Nu o voia pe Beth, aşa că nu mai trebuia să dorească imposibilul, ci să înceapă să trăiască în realitate.

Cu un calm şi cu o siguranţă de sine care au surprins-o, se aşeză din nou pe scaun şi-i zâmbi lui Chance cu căldură.

— Unde am rămas? El îi întâlni privirea.

— Vorbeam de sora ta.

— Ce nostim! Nu-mi amintesc.

— Nu? Chance o apucă de mână. Trecând cu degetul peste pumnul ei, ajunse la scobitura dintre degetul mare şi cel arătător. Memoria poate deveni foarte selectivă. Ca de altfel şi adevărul. Ce-ţi aminteşti?

Beth căută să-şi stăpânească respiraţia.

— De o invitaţie, răspunse cu un calm pe care nu-l resimţea. Ceva despre pizza cu anşoa şi… popice. Mâine seară. Văzu surpriza întipărită pe fata lui şi râse. În Kansas jucam des popice.

— N-am mai fost din copilărie.

— Nici eu. Clipi des, vrând să demonstreze o inocenţă exagerată. Poate un mic pariu ar fi nostim? Cel care pierde plăteşte pizza.

— Eşti destul de bună la asta, nu-i aşa? Ea îşi ridică sprâncenele.

— La asta? El se opri, apoi zâmbi.

— Vreau să spun la popice.

— Nu. Făcu o mutrişoară bosumflată. N-am mai jucat de atât de multă vreme, încât probabil că nu voi fi în stare să dobor nicio piesă.

CAPITOLUL 6

— Doamnă, îi spuse o zi mai târziu Chance, eşti plină de energie.

Beth îl privi, uluită de seriozitatea vocii lui.

— Ce vrei să zici? El se uită lung la ea, apoi făcu semn către tabela de marcaj.

— Cum adică, trei lovituri dintr-un foc.

— La popice noi o numim tripletă.

— Aşa cum ţi-am mai spus, eşti o energică. Râzând, ea se ridică şi-şi pudră degetele.

— Este suficient să mă numeşti Liza cea norocoasă.

— Liza cea stângace este mai potrivit, o ironiza Chance. Eşti în formă.

— Ei, ei, domnul Michaels nu ştie să piardă? Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva. Se aplecă şi ridică bila de popice.

— Într-adevăr, Liza, nu-mi place să pierd deloc. Chance se uită din nou în ochii ei. Şi nu-mi place ca unii să mă facă să pierd.

La acest comentariu Beth simţi că bătăile inimii îi încetează. Cele treizeci şi şase de ore de când a acceptat această întâlnire, au fost agonie… şi extaz. A oscilat între a renunţa la întâlnire şi la toată această prefăcătorie nebună - şi incapacitatea de a dormi noaptea din cauza emoţiei. Dar nu a renunţat şi se simţea extraordinar de bine chiar dacă pretindea că este altcineva, chiar dacă a intrat în rol fără niciun efort, fapt care a speriat-o. Apoi, adesea Chance începea să spună ceva care o aducea înapoi în realitate şi-i amintea de nebunia acestei şarade.

Prinse bila cu degete tremurătoare şi-şi dădu capul pe spate cu o mişcare cochetă care nu-i era deloc caracteristică.

— Tot mi se pare că sună a strugurii sunt acri. Ignorându-i comentariile mormăite, îşi găsi

poziţia potrivită şi se pregăti să arunce. Cu ochii la ţintă, se apropie, se lansă şi dădu drumul la bilă, apoi o urmări cum se rostogoleşte şi loveşte în dreapta piesei principale. Celelalte piese au explodat la acest impact, toate zece răsturnându-se.

— Da! Beth se învârti, îşi linse vârful degetului arătător şi-şi atinse cu el şoldul, scoţând în acelaşi timp un şuierat. Dezgustat, Chance se sprijini de spătarul scaunului.

— Există vreo posibilitate de a trişa la acest joc?

— Vrei să mă acuzi că am trişat? întrebă ea, întorcându-se lângă el.

— În niciun caz, răspunse el imediat. Mă gândesc cum aş putea să fac eu asta.

Beth se rezemă de tabela de marcaj şi-i zâmbi, păruit căzându-i în valuri pe umeri.

— În Kansas am jucat mult popice.

— Mi-ai mai spus.

— Zău? reuşi să-i răspundă; inima bătându-i în piept încet dar puternic.

— Da, da. Chance îşi întinse mâna şi-i prinse o buclă pe care o răsuci în jurul degetului. Dar sora ta?

— Sora mea?

— Credeam că ai numai una.

— Da. Beth înghiţi. Numai pe Beth. El îşi plimbă privirea pe buzele ei, apoi se uită din nou la ea.

— Deci aşa... şi numai Beth juca şi ea mult popice?

— De fapt, da. Eşti gata să te recunoşti învins?

— În niciun caz. Când ea făcu gestul de a se îndrepta, el o trase uşor de păr, aducându-i capul mai aproape de al lui.

— Eşti gata? Adică vreau să zic, să plecăm.

— De ce aş pleca, murmură ea. Doar câştig.

— Într-adevăr. O trase din nou spre el până când gura ei ajunse la câţiva centimetri de a lui. Nu uita... Liza, jocul nu se sfârşeşte decât când se sfârşeşte. Îi atinse buzele cu buzele lui.

În timp ce Chance o sărută uşor, Beth fu cuprinsă de un fior. Îşi lăsă mâinile pe umerii lui. Zgomotele înfundate ale popicăriei s-au îndepărtat până când singurul lucru pe care-l auzea erau bătăile inimii ei. Şi sunetul scos de Chance, profund, din gâtlej, bărbătesc şi satisfăcut. Dorind un sărut mai senzual, Beth îşi înfipse degetele în palme până când unghiile aproape că i-au rănit carnea. Dorea cu atâta disperare încât tremura. Dar nu putea. Nu era Liza. Era Beth. Şi era speriată de moarte. Chance se îndepărtă puţin, dar degetele i-au rămas în continuare înfipte în părul ei. Privirile li s-au întâlnit. A lui era înceţoşată de pasiune, cu riduri de veselie la coada ochilor.

— Cred că îmi plac mult roşcatele agresive, murmură el. Beth a avut nevoie de o clipă să-şi

revină şi să-şi intre în rol. Când o făcu, îşi îngustă ochii.

— Mi se pare că pe aici nu roşcata este cea agresivă.

— Chiar aşa? Chance râse şi-i eliberă părul, roşcato, ce-ai zice de o lecţie?

Ea îşi ridică sprâncenele.

— Aş putea îndrăzni să întreb ce fel de lecţie?

— Bineînţeles că de popice. Şi el îşi ridică sprâncenele şi se sculă. Despre ce altceva ar putea fi vorba? Buzele ei mai ardeau în urma contactului cu ale lui şi, iritată, îi zise cu îndrăzneală:

— Este rândul tău să-mi spui.

— Cred că mă abţin. Deocamdată. Deci, ce spui de o lecţie?

Beth blestemă în sinea ei sentimentele pe care prezenţa lui i le provoca.

— Nu-ţi pasă să iei lecţii de la o femeie în mijlocul unui loc plin de bărbaţi, al căror nume este Macho şi a căror principală formă de rămânere în viaţă este berea?

— Eul meu poate suporta.

— De ce oare nu mă surprind aceste cuvinte? Chance râse, deloc ofensat.

— Păsările cu aceleaşi pene… Beth ar fi dorit să fie aşa. Dacă ar fi avut numai puţin din încrederea în sine pe care o avea acest Chance Michaels, nu s-ar fi găsit în această situaţie imposibilă.

— În regulă, acceptă ea, ştergându-şi mâinile de fundul blugilor strâmţi.

Ca mulţi dintre jucătorii fără experienţă, arunci bila direct.

Este foarte bine. Bărbaţii pot proceda în acest fel, deoarece au forţă.

În timp ce vorbea îşi ridică bila şi o aşează în îndoitura braţului.

— Problema cu bila aruncată drept este că nu poţi obţine acţiunea pieselor aşa cum se întâmplă când arunci gen cârlig. În consecinţă, nu nimereşti cum trebuie şi multe piese rămân în picioare. Îşi introduse degetele în orificiile bilei, demonstrându-i cum trebuie să o ţină.

— Ţine bila în palma rotunjită. Uite aşa. Apoi, când dai drumul, îndreaptă-ţi mâna.

Schimbarea poziţiei mâinii în timpul lansării face ca bila să nimerească în mijloc. Chance îi imită mişcările.

— Pare destul de simplu. Îşi aşează bila jos şi-şi încrucişă braţele pe piept. Ce-ai zice de o demonstraţie înainte de a încerca eu?

Nuanţa vocii îi era neutră, expresia lui - un studiu al inocenţei. Dar în ochii lui dansau sclipiri vesele. Arăta ca un puşti de zece ani care aşteaptă ca învăţătorul să se aşeze pe o pernă cu cuie. Beth îi arunca o privire sceptică.

— Care-i clenciul? El îşi ridică sprâncenele negre, părând statuia jignirii.

— Te rog repetă ce-ai spus.

— Clenciul. Figura. Şmecheria. El îşi înălţă braţele.

— Te simţi vinovată cu ceva? înainte de a încerca, vreau doar să văd tehnica acţiunii. Beth îşi ţinu o clipă respiraţia. Cuvintele lui păreau destul de nevinovate, nimic din tonul sau din expresia lui nu sugera că ar avea suspiciuni în privinţa ei şi totuşi se simţea din ce în ce mai mult ca un şoricel încolţit.

Poate că era vorba de mustrările ei de conştiinţă, se gândi ea.

— Cu ce să mă simt vinovată? Chance dădu din umeri şi din nou îşi încrucişa braţele, privirea lui rămânând în permanenţă fixată asupra ei. Ea înjură.

— Foarte bine. Am să fac o demonstraţie. Se apropie de teren şi se pregăti să arunce. Foarte conştientă de privirea lui care o urmărea, începu, apoi se opri şi începu din nou. Scuturând din cap, îşi spuse că trebuie să se concentreze. Doar făcuse asta de sute de ori în timp ce era privită cu insistenţă de multă lume şi chiar de adversari. Şi poate că el nici nu se uita la ea. Aruncă o scurtă privire peste umăr. Într-adevăr se uita. Îi fixa cu insistenţă fundul.

— Încetează.

— Ce e? o întrebă inocent, ridicându-şi privirea la nivelul ochilor ei.

— Nu te mai holba în felul ăsta. Nu mă pot concentra.

— Adevărat? şi inocenţa pieri brusc din zâmbetul lui. Dar eu nu făceam decât să-ţi admir silueta. Silueta de jucător de popice, desigur.

— Desigur. Hotărâtă să nu-l mai lase s-o intimideze, îşi luă avânt.

Când se aplecă să lanseze bila, el murmură pe un ton insinuant:

— Ce privelişte frumoasă! Bila zbură în şanţul lateral. Beth se răsuci cu obrajii în flăcări. Chance zâmbi.

— Chix.

— Comportarea ta a fost de-a dreptul murdară, spuse ea.

— Fiindcă am amestecat metaforele tale sportive? spuse ridicând din sprâncene şi pocnind din limbă. Beth îl privi fix şi apoi îşi îndreptă spatele. Pur şi simplu n-o să se lase intimidată, îşi spuse, luându-şi bila de pe banda de întoarcere şi pregătindu-se de o nouă lovitură.

De data aceasta, când ea se aplecă să arunce bila, el fluieră apreciativ printre dinţi. Ei îi scăpă bila din mână şi eşua lamentabil lovind-o de marginea de lemn a pistei. Beth se răsuci pe călcâie, strângând din dinţi. Cu un zâmbet foarte sexy, el îi murmură:

— Grozav îmi plac blugii tăi… Liza.

— Nu te porţi fair-play.

— Dimpotrivă, sunt cât se poate de fair-play cu tine.

Era rândul lui să arunce. Ea începu să fluiere,

să chicotească şi să-l încurajeze ironic, dar fără niciun rezultat. Nu numai că nu reuşi să-i distragă atenţia, dar mai asistă şi la o excelentă aruncare cu mâna dreaptă. Bila lovi în plin, doborând toate popicele. Chance se întoarse către ea cu un zâmbet impasibil.

— Fereşte-te, Michaels, spuse Beth şi se îndreptă cu gheare ca de pisică spre el. El o opri prinzând-o de mână. După care, privind-o intens în ochi, îi sărută încet fiecare deget. Pulsul ei o luă razna şi îi era imposibil să se concentreze. Mai aruncă două bile şi rată de fiecare dată.

— Ai găsit cum să trişezi, îi spuse întorcându-se către el şi punându-şi mâinile în şolduri.

— Eu? Să trişez?

— Da, zise Beth şi se îndreptă încet şi ameninţător către el. Şi o să-ţi pară rău. Am şi eu metodele mele.

— Aş putea jura că ai nişte metode sofisticate. Ea se îndreptă către el.

— Nu mă crezi, domnule Michaels. Greşeşti…

— Dimpotrivă, spuse şi se apropie de ea până se atinseră. Îi şopti: Nici nu-ţi imaginezi cât de serios iau eu lucrurile astea. Ea încercă să se îndepărteze, dar el o opri prinzând-o de mâini. Şi nici nu realizezi cât de mult vreau să te sărut.

Chance nu minţea. Chiar dorea să o sărute. O dorea atât de mult încât simţea acest lucru ca pe o durere. Deşi era sigur că ea juca cu el un joc, deşi de câte ori spunea câte ceva era clar că minţea, cu

toate acestea el o dorea.

— Încetează, murmură Beth cu o voce răguşită.

— De ce?

El îi luă mâinile şi i le puse pe pieptul său. Privi în ochii ei şi conştientiza că îl atrăgea astfel cum nicio femeie nu fusese capabilă să-i atragă vreodată, îşi mai dădu seama că, dacă nu era atent, putea să cadă el însuşi în capcana pe care o întinsese pentru ea.

— De ce m-aş opri?

— Nu ştiu… nu pot… dădu ea din cap pierzând şirul vorbelor. El se aplecă spre ea şi îşi apropie buzele de ale ei. Se opri totuşi o fracţiune de secundă, apoi o sărută. Cu respiraţia întretăiată, ea scoase un geamăt. De dorinţă, el simţi cum i se încordează tot corpul.

— Ce nu poţi? insistă el. Spune-mi… Liza.

Ce-ar fi putut să-i spună? se întrebă ea, năucită. Că vrea să fie cu el, să facă dragoste cu el? Că e o mincinoasă?

Beth se smuci. Chance o lăsă să se îndepărteze fără să insiste.

— Ce se întâmplă? o întrebă cu blândeţe. Vrei ceva?

— Nu, nu vreau nimic. Vreau să plec de aici, asta e tot. Mi-e foame.

Chance se uită un moment nedumerit spre ea, apoi zâmbi.

— Şi mie mi-e foame. Hai să mergem.

S-au dus într-o bombă, cu o firmă sărăcăcioasă.

— Cea mai bună pizza. Ceea ce-i lipsea localului - iluminare, decor şi servicii – era pe deplin compensat prin calitatea mâncării. Privind-o peste masă pe Beth, Chance îşi dădu seama că ar fi dorit să aleagă un restaurant luxos şi strălucitor.

— Aş dori să ştiu tot ce gândeşti, murmură, privind-o cum se foia stânjenită pe scaun. Ea îşi ridică privirea, roşind.

— N-ai auzit de inflaţie? Chance zâmbi, replicând în glumă:

— Şi eu care credeam că va fi o întâlnire de doi bani. Ea încercă să zâmbească dar nu reuşi.

— Mâncarea miroase foarte bine aici.

— Doar ai fost invitată, spuse el aplecându-se peste masă şi prinzându-i degetele tremurătoare. Erau reci, aşa că le frecă de ale sale. Eşti la limita răbdării. Ce-i cu tine? Ea îi susţinu pentru moment privirea cu o expresie blândă şi tristă.

— Nimic despre care să pot vorbi.

— N-ai încredere în mine, spuse el încruntat.

— Nu de asta, replică ea repede.

— Nu?

— Nu. Şi îşi scutură capul. Pur şi simplu nu pot. În orice caz nu acum. O.K?

Ochii ei cereau înţelegere şi el blestemă în gând.

O simţea foarte vulnerabilă, aşadar acum

venise timpul să o preseze. Însă loc de asta, el aprobă.

— O.K. Când le-a fost adusă pizza, au mâncat într-o tăcere aproape totală. În timp ce chelneriţa strângea masa şi pregătea nota de plată, Beth îl privi întrebătoare.

— Tot mai vrei să-mi vezi lucrările?

— Desigur.

— Ce-ai zice să mergem acum?

Vocea ei era sacadată, ceea ce îl făcu pe Chance să se încrunte. Până atunci nu avusese niciodată de-a face cu un artist atât de timid când era vorba să-şi arate lucrările. De fapt, în mod obişnuit, artiştii aproape îi cerşeau să-şi arunce măcar o privire pe lucrările lor. Avea sentimentul că ăsta era ultimul lucru pe care ea şi-l doreşte. Parcă era vorba de o oră la dentist, părea că vrea să scape cât mai repede, ca de o corvoadă. Aprobă din cap.

— Să mergem. O jumătate de oră mai târziu, Beth deschidea uşa apartamentului său. Intrând, Chance observă cele două fotolii adânci, confortabile, un lampadar vechi şi o măsuţă pentru servit cafeaua. Privind-o pe Liza, spuse:

— Nu ştiam că locuieşti cu Beth.

— Da, şi îşi drese vocea. Noi… locuim împreună.

— Înţeleg. Este şi ea acasă? Beth scutură din cap.

— Nu, nu este acasă.

— Eşti sigură?

— Da. Este plecată în oraş.

— Păcat, răspunse într-o doară, mi-ar fi plăcut să o salut.

— Da, desigur… şi făcând un pas înapoi. Vrei un pahar de vin?

— Desigur. Ezitând o clipă, ea spuse:

— Eu… noi nu am amenajat încă bucătăria noastră. În ce să-ţi torn? într-un pahar de hârtie sau într-o ceaşcă de cafea?

— Fă cum vrei. Ea ezită o clipă, apoi plecă spre bucătărie, dispărând prin nişte uşi batante. În lipsa ei, Chance începu să se învârtă prin cameră. În afară de nişte fotografii de familie şi câteva postere de artă, pereţii erau goi. Nimic altceva. De ce oare nu şi-a agăţat pe pereţi propriile lucrări.

— Uitasem de cele câteva cupe pe care nu le-au luat hoţii. Sunt ele mari, dar cel puţin sunt din sticlă. Chance se întoarse brusc oprindu-se din contemplarea fotografiilor. Beth îi întinse în pahar şi el observă că îi tremură degetele. Sorbi din pahar, uitându-se lung la ea, şi după un moment spuse:

— Tu nu eşti în fotografii.

— Poftim? şi strânse paharul în mâini.

El mai sorbi o dată şi arătând către fotografii, cu ochii ţintă la ea, repetă:

— Toate fotografiile astea de familie şi tu nu eşti în niciuna?

Beth îşi mută absentă privirea de la el la fotografii.

— Nu-mi place să mă fotografiez. Panica din ochii ei a devenit deodată atât de vizibilă, încât Chance îşi spuse în gând că e un prost. De ce să-i fie milă de ea? De ce s-ar simţi el vinovat? Nu era el cel care minte. Îşi îngustă ochii privind-o.

— Destul de ciudat. Cei mai mulţi părinţi îşi obligă copiii să apară în poze.

Ei îi pieri sângele din obraji; se întoarse spre uşă spunând:

— Să mergem în atelier. Eşti gata să arunci o privire?

El aprobă şi o urmă. Beth deschise uşa atelierului şi aprinse lumina.

Ajuns în prag, lui Chance i se opri respiraţia. Privind la ce i se oferea în faţa ochilor, mintea i se goli de orice gând. Atelierul era plin, înţesat chiar cu lucrările ei. Picturile atârnau pe pereţi acoperind orice colţişor, stăteau lipite de pereţi, direct pe podea. Scăldată în culori şi lumină, camera părea să aibă o strălucire proprie. Cu inima bătându-i puternic, Chance păşi în cameră. Arta ei era exact ce-şi dorise el să fie. Instinctul nu îl înşelase. Beth avea har, acel ceva indefinit, acea vrajă - abilitatea de a impresiona, a excita, a stârni, doar cu câteva pete de culoare pe pânză. Chance merse spre mijlocul camerei, conştient de prezenţa ei, a cărei teamă o simţea aproape palpabilă. Nu se întoarse către ea şi nu-i vorbi.

Toate gândurile lui, toată concentrarea erau pentru imaginile din faţa sa.

Ocoli camera inspectând, studiind fără grabă. Răscoli printre pânzele puse de-a valma de-a lungul pereţilor. Oranjuri delicate răzbăteau la suprafaţa picturilor, precum cozile unor comete, nuanţe de roşu-aprins străbăteau pânzele, rozuri străluceau, iar albul avea calitatea dantelei vechi. Formele erau pe cât de delicate, pe atât de evocatoare, moi şi rotunde ca rotunjimile feminine, sau ca fructele proaspete, dar coapte. Forme deschise, ale căror limite estompau imagini ce îndemnau la sensibilitate şi vulnerabilitate. Desenul ei era pe cât de delicat pe atât de expresiv. Totul îl emoţiona, îl mişca.

Chance se încruntă. Unde şi cum ar putea să găsească cumpărători? Lucrările erau prea delicate ca să fie aruncate în vârtejul New York-ului. Erau prea capricioase pentru Los Angeles, prea directe pentru Chicago. Marele talent este dintotdeauna cu un pas dincolo de modă şi din cauza asta greu de plasat.

Cu mintea bântuită de întrebări şi posibilităţi, se răsuci către Beth şi o privi cu duritate.

— Ai cumva diapozitive? Ea dădu din cap.

— Da.

— Sunt de bună calitate?

— Da… aşa cred.

— Am nevoie de ele, zise el brusc. Tot ce ţine de ultimii doi ani. Cum ea nu se mişcă, el ridică

din sprâncene. E vreo problemă?

— Eu… nu… Beth înghiţi în sec şi îşi încrucişa braţele în jurul corpului. Spune ceva despre lucrări, şopti ea. Orice. Chance îşi dădu seama că tremura, că faţa ei căpătase o culoare pământie, iar ochii-i erau larg deschişi.

— Nu e nevoie să iei diapozitivele, continuă ea, numai pentru că… ştii tu. Nu e necesar. Am să înţeleg dacă… Chance o trase către el şi apoi îi luă obrajii în palme.

— Cred că pictura ta este minunată.

— Eşti sigur? îi zâmbi.

— Da.

— Dar n-ai spus nimic. Şi căutând să-i citească pe faţă continuă: Dar arătai atât de supărat… atât de nerăbdător. Chance zâmbi din nou, simţindu-se în acelaşi timp şi rău şi bun.

— Când descopăr adevărata artă, mă simt atât de prins de ea, încât aproape că mă pierd. Uit să mai fiu sensibil sau grijuliu. Devin un fel de brută. Aşa sunt eu.

— Ce vrei să spui exact? El râse şi-i atinse blând, cu degetul, buza de jos. Tremura sub mângâierea lui. Simţi cum îi creşte pulsul.

— Cred că pictura ta este cu totul specială. Nu ştiu dacă şi alţii cred la fel. De obicei, instinctul meu îmi spune când arta valorează bani pe piaţă, dar există şi posibilitatea să greşesc. Şi nu ştiu cum să preţuiesc lucrările tale din acest punct de vedere. Sunt atât de deosebite… Beth

zâmbi de plăcere şi de mirare. Îşi dădu capul pe spate. Respiraţia îi deveni rapidă, inima îi bătea din ce în ce mai tare.

— Nu are importanţă. Îţi plac tablourile mele, asta îmi ajunge.

El îi mângâie faţa cu degetele, descoperind-o cu încântare. Zâmbi.

— Nu ştii ce spui.

— Ba da, ştiu! îi puse braţele pe după gât râzând, simţindu-se liberă şi încrezătoare în propriile forţe. Sărută-mă, Chance… din toate puterile. Şi el o sărută cu o forţă arzătoare desfăcându-i buzele şi îşi împreună limba cu a ei, explorându-i secretele gurii. Cum i se întâmplase şi ultima dată, îşi simţi virilitatea instantaneu şi răscolitor. Nu era îndeajuns să o sărute, simţea nevoia unei apropieri mai strânse şi mai profunde. Voia să se îngroape în ea. Beth simţi că se pierde şi îşi înfipse degetele în părul lui, sărutându-l cu înfocare la rândul ei, făcându-l să simtă că îl doreşte şi îi trezeşte întreaga feminitate.

Îi plăcea pictura ei, se gândea Beth confuză, îi găsea pictura minunată. Arta ei nu avea nimic comun cu Liza, cu acel personaj pe care ea îl inventase. Transpusese pe pânză, în pictură tot ce însemna ea – inima ei, sufletul, adâncurile ei aşa cum punea totul în aceste sărutări. Îl strânse tare în braţe, exprimând astfel fără cuvinte ce simţea şi ce dorea. Pentru prima oară în viaţa ei se simţea liberă să-şi exprime dorinţele - dorinţa de a fi femeie, cu forţa, cu temerile, cu răspunsurile la

dorinţele ei. Chance murmură ceva, înfiorat, cu voce joasă şi o aplecă peste masa de lucru.

Ea îşi înfipse degetele în părul lui. Ironia făcea că, prefăcându-se a fi altcineva, se regăsea pe ea însăşi pe această cale. Ridicând-o, Chance o aşează pe masă, îngropându-şi capul în decolteul ei, respirându-i parfumul pielii. Un parfum de femeie tânără, în acelaşi timp dulce, secret şi puternic parfum ce-i umplea fiinţa tulburându-i simţurile. În acel moment nici nu-şi putea imagina că a existat o vreme când nu o ţinea în braţe. Alunecând cu gura în decolteul ei, îi urmă linia delicată a gâtului până la claviculă apoi în jos pe pielea moale şi mătăsoasă mai albă ca laptele, exceptând pistruii, care îi înstelau pielea ca mici pete de zahăr ars. Zâmbind îi sărută fiecare pistrui, căci îi socotea adevărate mici miracole pe pielea ei dulce. Îi prinse sânii în mâini, sărutând prin decolteu înfiorarea pielii ei.

Îi simţi sfârcurile tari în palme, parcă cerându-i să le acorde atenţie, în timp ce ea îşi arcuia spatele şi gemea presându-se de el de parcă n-ar fi reuşit să se apropie destul. Chance ajunsese la un punct de unde simţea că nu se mai poate controla, tremura de dorinţă, gândindu-se că trebuie să o posede sau altfel va muri. Imagini ale picturilor ei, spiritul acestora îi umpleau mintea. În momentul acela nimic nu mai conta pe lume decât clipa şi pasiunea care-i devora. Se simţea perfect cu ea şi dacă o atingea şi o săruta era şi mai bine. Dorea să facă dragoste cu ea mai

mult decât îşi dorise ceva în viaţă şi cu o grabă care îi tăia răsuflarea. Doar o dată în viaţă mai simţise aşa ceva.

— Beth!… Beth… Numele ei îi scăpase pur şi simplu, buzele lui îl rostiseră fără să se gândească. Chance se crispă, realizând ce a făcut. Îşi ridică privirea. Cum el întrerupsese sărutul, ea deschisese ochii şi îl fixa mirată. În ochi îi mai strălucea pasiunea. Nu sesiză că Chance rostise numele surorii ei gemene.

Orice femeie sau bărbat ar fi trebuit să observe. Era o greşeală de neiertat din partea ei. Chance avea acum dovada. Scuturându-se, plin de o mânie fără margini, se îndepărtă de ea. De ce oare acum, cunoscând pe deplin adevărul, simţea totul atât de ciudat? Oare în tot acest timp el dorise totuşi să creadă în inocenţa ei?

— Trebuie să plec… spuse el cu o voce fără expresie, dar în care se simţea mânia.

— Să pleci? repetă ea fără să înţeleagă exact ce spune, ameţită, ţinându-l de pulover.

— Da. Şi se îndepărtă de ea, obligând-o să dea drumul puloverului.

Privirea din ochii ei i-ar fi înmuiat inima dacă n-ar fi ştiut ce actriţă perfectă era. Drept ce fel de prost îl luase? Probabil un mare prost, îşi spuse.

Beth se lăsă să alunece de pe masă dezmeticită, încheindu-şi bluza. Mulţime de emoţii se năpusteau asupra ei, jena fiind probabil una din cele mai mari. Îl privi, încercând să nu plângă. Ce

făcuse oare? Ce se întâmplase de l-a schimbat brusc din iubitul înflăcărat într-un străin rece şi furios?

— Mai vrei… şi îşi drese vocea, te mai interesează diapozitivele mele?

Chance se opri în uşă, se întoarse pe călcâie şi o pironi cu privirea.

— Diapozitivele tale? Confuză, Beth îşi împreună degetele tremurânde.

— Da, spuneai…

— Da, ştiu ce am spus. Adu-le la lucru. Vreau să spun, se corectă el imediat, dă-i-le lui Beth să le aducă. Ea se dădu un pas înapoi, uluită. Chance ştia adevărul. Ştia că l-a înşelat. Când a înţeles asta, a simţit că ameţeşte. Şi-a dus mâna la stomac, parcă primise o lovitură puternică. *Cum de şi-a dat seama*, se gândi, în timp ce simţea că lumea se prăbuşeşte în jurul ei, umplându-i urechile de vuiet. Niciodată n-ar putea să o înţeleagă. Ar trebui să-i explice. Nu trebuia să-l lase să plece aşa. Să o creadă o… Ce? O mincinoasă?

Ochii i s-au umplut de lacrimi, dar, adunându-şi forţele, a încercat să le oprească.

N-a vrut să-l facă să sufere, doar să se protejeze pe ea. Desigur, frica nu era o scuză. Dar el ar putea s-o înţeleagă. Fugi după el, prinzându-l de mână când tocmai deschidea uşa.

— Chance! Aşteaptă! Te rog! El se întoarse şi o privi în faţă. Furia din ochii lui îi tăie răsuflarea.

— Te rog, lasă-mă să… explic. Lasă-mă. Cu furie reţinută, Chance o smuci, apropiind-o de piept şi îi prinse gura într-o sărutare apăsată. După o secundă, o eliberă brusc, făcând-o să se clatine când se dădu câţiva paşi înapoi, cu ochii larg deschişi din cauza şocului.

— Nu spune nimic… Liza. Nu mai spune nicio vorbă. Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, ea îl privi cum pleacă.

CAPITOLUL 7

Chance stătea la geamul uriaş din biroul său, privind la noua zi şi gândindu-se la Beth. Şi la felul în care încerca să-l inducă în eroare. O credea o femeie fără vicleşuguri, o femeie sinceră. Dar toate părerile lui despre ea s-au dovedit a fi false. Cât de tare trebuie să fi râs de el.

Întinse mâna şi atinse sticla cu degetele, negând că ar fi jignit, negând că ceea ce simţea ar fi fost durere. Furie, îşi spuse, strângându-şi mâna în pumn pe suprafaţa tare, care nu voia să cedeze. Furie oarbă.

Şi-a petrecut noaptea fără să doarmă, întrebându-se de ce a făcut-o. A ajuns la o concluzie abia când soarele a răsărit. Din cauza picturilor.

Beth s-a folosit de el să-şi promoveze arta. Pur şi simplu din această cauză.

Artiştii îl urmăreau, îl aşteptau în pragul biroului şi îi trimiteau cadouri; unul a încercat

chiar să-l seducă. Dar Beth i-a întrecut pe toţi.

De fapt avea şi alte talente. Ar fi trebuit să se facă actriţă. Ca bunica ei.

Furia îl cuprinse din nou şi se îndepărtă de geam şi de lumina care-l supăra.

Numai de nu şi-ar aminti de ceea ce a simţit când a luat-o în braţe, numai de nu şi-ar aminti de felul în care a răspuns sărutărilor lui, mângâierilor lui. Chance se încruntă. Fără îndoială făcea parte tot din rol. Dar felul în care a răspuns nu făcea parte din rol. Şi acest lucru era cel mai greu de suportat.

Chance scutură din cap la acest gând şi altele şi-au făcut apariţia. Gânduri despre părinţii lui, despre căsătoria lor nenorocită, despre şantajul lor sentimental, manipulările cu emoţiile lui. Şi aceste gânduri au fost însoţite de senzaţia de sufocare, de a fi fost rupt în două. De multă vreme n-a mai avut acest sentiment.

Şi-a promis că nu-l va mai avea niciodată. Beth a încercat să-l manipuleze, exact cum au făcut şi părinţii lui. Chance se duse sfidător din nou la fereastră. şi la lumina care trecea prin ea. Cel puţin motivaţiile părinţilor lui aveau un sens. Cel puţin înşelăciunea lor se baza pe emoţii sincere. Dar aceasta… îşi încleşta fălcile.

În timpul orelor întunecate de insomnie, a ajuns la concluzia că înşelăciunea lui Beth a fost o binecuvântare deghizată, l-a amintit de promisiunea lui de a nu se ataşa emoţional de o femeie, promisiunea lui de a nu se pune într-o

poziţie în care sentimentele lui să poată fi din nou manipulate. Şi-a încălcat propria-i promisiune; s-a ataşat de Beth. A fost atras de vulnerabilitatea ei, de blândeţea ei. A început să ţină la ea. Chance înjură, durerea din piept devenind mai puternică, împiedicându-l să respire. Această femeie nu există, îşi repetă cu duritate. Beth Waters era tot atât de vulnerabilă ca un rechin şi tot atât de onestă ca un politician de cea mai proastă calitate. Îşi întoarse privirea spre pictura de pe peretele din faţa biroului său şi la pata purpurie, îndrăzneaţă, trasată cu vigoare.

Roşie - se gândi el. Cuvântul de alint - roşcata - i se potrivea lui Beth Waters pe care credea că o cunoaşte, cea de care a început să se îndrăgostească.

Dragoste? Chance îşi mişcă degetele, respingând adevărul cu toate implicaţiile sale, luptându-se cu instinctul care-l îndemna să comită un act de violenţă. Cum a putut fi atât de orb? Atât de stupid?

Fără îndoială că bunica vicleană a lui Beth a ajutat-o să inventeze această schemă. S-ar comporta prea uman dacă i-ar spune lui Beth adevărul şi ar concedia-o. Chance zâmbi amar şi se apropie de birou, aşezându-se în scaunul din spatele lui. Chiar dacă îşi are răspunsurile, va continua să pretindă că nu ştie ce-a făcut ea şi le va face curte ambelor „surori”. Cu timpul o va prinde şi o va obliga să spună adevărul. Singura parte a ecuaţiei care îl lăsa fără răspuns era că nu

ştia ce să facă în privinţa picturilor ei. Dacă nu le va promova el, o va face altcineva.

Era convins de asta. Beth era un mare talent şi, din acest talent, se puteau scoate bani mulţi. Iar banii nu aveau nicio legătură cu restul.

Chance se încruntă. Nu putea uita picturile ei. Imaginile persistau în mintea lui.

Chiar când s-a supărat gândindu-se că a fost prostit de ea, ele i-au rămas în memorie. Se încruntă şi mai mult. Cum a putut să facă aşa ceva? Era de neconceput ca persoana care a creat o artă atât de profundă, spirituală şi plină de sensibilitate să poată minţi şi manipula cu atâta sânge rece.

Dar a învăţat de multă vreme că geniul creator şi drăgălăşenia nu merg în mod necesar mână-n mână. Chance îşi continuă gândurile. Când Beth îşi va da seama că el ştie ce-a făcut, voia o confruntare. Nu că ar încerca să-i împiedice cariera sau să o afecteze din punct de vedere profesional - dar voia ca ea să se simtă prost, să-şi pună întrebări. Voia s-o facă să transpire. Chance zâmbi. Ideea îi plăcea. Chiar foarte mult.

Beth stătea în faţa uşii biroului lui Chance, cu programul lor săptămânal, pe care-l ţinea strâns în mâinile care-i tremurau. Respira profund, pregătindu-se pentru ceea ce va fi cu certitudine momentul cel mai traumatizant din viaţa ei.

Ştia ce o aşteaptă. Dacă felul în care s-a

comportat Chance seara trecută era un indiciu, va fi concediată. Dar nu acest lucru i se părea cel mai îngrozitor, nu în perspectivă. Cel mai îngrozitor era să ştie că Chance o va dispreţui şi că, după această întâlnire, nu-l va mai vedea niciodată. Beth îşi ţinu pleoapele strânse, reamintindu-şi cum s-a simţit în braţele lui, libertatea, abandonul. Faptul că nu se va mai simţi niciodată aşa o durea îngrozitor, o speria.

Îşi deschise ochii şi privi la uşă. Nu putea evita ceea ce urma, nu avea nicio scăpare. A sosit momentul să se confrunte cu consecinţele acţiunilor ei.

Îşi băgă capul prin deschizătură, bătând în tocul uşii. El îşi ridică privirea şi ochii li s-au întâlnit. Ea simţi în acelaşi timp regret, dar şi dragoste. Asta era situaţia.

— Chance? şopti ea cu vocea răguşită de emoţie. Aş putea… să stau de vorbă cu tine? Pentru o clipă i s-a părut că pe faţa lui citeşte furie. Se dădu înapoi. Dar o secundă mai târziu, el îi zâmbi şi o invită în birou.

— Bună dimineaţa. Confuză, Beth se uită la el cu ochi mari. Se aştepta la furie, dispreţ, respingere. Se întreba dacă o va înjura sau pur şi simplu îi va spune cu răceală să-şi adune lucrurile şi să plece.

Nu era pregătită pentru „Bună dimineaţa”. Nu era pregătită să fie primită cu căldură. Zâmbetul lui deveni mai amabil.

— Beth, s-a întâmplat ceva?

Ea scutură din cap, deschise gura să vorbească şi îşi dădu seama că nu poate.

Ezită încă o clipă, apoi intră şi se aşeză pe scaunul din faţa biroului lui. Se lăsă în el, cu agenda de lucru ţinută strâns în mână.

— Ai petrecut bine în weekend? o întrebă cu blândeţe, privind-o drept în ochi.

Beth se mişcă pe scaun, jenată de privirea lui directă, pierzându-şi total echilibrul.

— A fost bine, îi răspunse precaută. Liniştit.

— Dar n-ai stat acasă? Chance luă în mână un creion roşu şi începu să se joace cu el. Beth îi urmări degetele. Nu obişnuia să facă aşa ceva. Îşi ridică privirea în direcţia lui şi văzu că el o studiază. Neliniştită, îşi schimbă poziţia.

— De ce mă întrebi? El puse creionul la loc şi se sprijini de spătarul scaunului. O privi dintr-o parte şi-i zâmbi.

— Seara trecută am fost în apartamentul tău. Să o vizitez pe Liza. Nu ţi-a spus?

Dacă nu ştie atunci ce s-a întâmplat noaptea trecută? îşi drese glasul, amintindu-şi ceea ce a avut loc între ei.

— Da. Ai venit să-i vezi picturile. Chance se ridică, ocoli biroul şi se opri lângă scaunul ei, forţând-o să-şi întoarcă faţa spre el să-i întâlnească privirea.

— Ţi-a spus părerea mea despre ele?

— Da, şopti ea din nou. Deci el nu şi-a dat seama de adevăr - dar oricum ea va încerca să-i

explice. Deschise gura să înceapă să vorbească, apoi o închise din nou, etichetându-se laşă. Nu putea să o facă. Adevărul era că ar fi fost gata să suporte consecinţele numai dacă ar fi fost nevoie. Nu era încă pregătită să-şi ia rămas-bun de la Chance.

— Ai adus diapozitivele Lizei? întrebă el.

— Diapozitivele? repetă Beth, străduindu-se să pară normală, dar părând oricum sufocată.

— Hmmm, hmmm. Chance se aplecă şi-i aşează o şuviţă după ureche. În timp ce făcea acest gest, degetele i-au atins obrazul. Se cutremură.

— Nu-i nimic, roşcato. Am să le iau chiar eu de la ea. Aşa o numea pe Liza.

Deschise gura să-i amintească, apoi o închise, amintindu-şi că şi pe ea o numea aşa.

— Foarte bine. Oricând. Chance îşi ridică sprâncenele a mirare.

— Există vreo problemă? Bineînţeles că da. Nu voia ca el să se întâlnească cu Liza; nu voia ca el să o numească pe ea şi pe altcineva cu acelaşi nume. Dar cum putea să-i spună că era geloasă pe o soră inventată?

— Nu… Eu… bineînţeles că nu. Beth îşi blestemă atât roşeaţa din obraji cât şi bâlbâitul. Avem un program încărcat în această săptămână. Beth îi dădu agenda săptămânală. Încă nu am reuşit să recuperăm. Chance întinse mâna după agendă, dar în loc să ia carnetul o prinse de mână. Îi ţinu mâna în a lui, mângâind-o cu degetele.

— Mâna ta este la fel ca aceea a surorii tale.

— Suntem gemene, răspunse ea repede, încercând să se ferească. El o strânse mai tare şi-i întoarse mâna.

— Bineînţeles că sunteţi. Dar totuşi… îi urmări liniile din palmă. Ştii că aceasta este linia creativităţii?

— Nu. Eu…

— Este lungă. La fel ca a Lizei. Sângele i se urcă în cap.

— Chiar aşa?

— Da. Îşi plimbă în continuare degetul pe liniile palmei. Mâna ei tremură şi Beth ştia că el simte. Trebuie să fi simţit, dar n-a comentat.

— Beth, eşti creativă? O privi adânci în ochi şi tremuratul i se răspândi peste tot.

Neavând încredere în vocea ei, se mulţumi să dea din cap. El merse mai departe.

— Şi aici este linia dragostei. Mă întreb ce înseamnă? Arătă cu degetul o mică întrerupere. Sper că nu o inimă frântă?

Fără să aştepte vreun răspuns, îşi mişcă degetele până când îi cuprinse încheietura. Ea se întrebă dacă simţea ritmul nebun al bătăilor inimii ei.

— Beth, ai suferit vreodată din dragoste? înseamnă că vrea să o sărute.

Şi ea voia, voia atât de mult încât o durea. Cu răsuflarea uşoară şi rapidă, îşi dădu mai mult capul pe spate, cu buzele deschise, închizându-şi

ochii.

El îşi lăsă mâna jos.

— Peste o săptămână organizez Expoziţia de vară. Poţi să fii gata să pleci la San Francisco poimâine? Beth îşi deschise ochii, uluită şi jenată de comportamentul ei. Nu voia să o sărute. Şi chiar dacă ar fi vrut, nu puteau să se sărute. Sau să facă altceva. El se întâlnea… cu sora sa geamănă imaginară. Viaţa ei a devenit atât de complicată ca un serial de televiziune. Dar măcar de-ar fi un spectator în loc de actor.

— Vom pleca noaptea, continuă el, fără să o privească, răsfoindu-şi agenda.

Beth se ridică.

— Foarte bine. Voi fi gata. Văzând că tot nu se uită la ea, îşi drese vocea. Ai ales artistul pentru expoziţie?

Cu degetele între paginile agendei el se uită la ea.

— De ce?

Ea îşi băgă mâinile în buzunarele jachetei, simţindu-se prost sub privirea lui.

— Sunt asistenta ta. Este cel mai mare eveniment al anului. Presa mă vânează, iar artiştii noi sunt cuprinşi de frenezie. Fiecare… ar vrea atât de mult să fie cel ales.

Ştiu că artistul prezentat la Expoziţia de vară devine întotdeauna o stea.

— Şi tu, Beth, înţelegi dorinţa lor?

Înţelegea, chiar dacă ea personal nu le

împărtăşea sentimentele. N-a vrut niciodată să devină o stea; voia doar să creeze.

— Da, răspunse cu voce blândă. Cred că îi înţeleg.

— Îmi dau seama. Chance închise agenda şi o aşeză pe birou. Şi acesta este unicul motiv pentru care ai vrea să ştii?

— Da. Ce alt motiv aş putea avea? Sunt asistenta ta şi nu înţeleg de ce nu vrei să-mi spui.

— Nu înţelegi?

— Nu. Nu înţeleg. Cuprinsă brusc de furie îşi puse mâinile în şolduri. Se săturase să se mai joace de-a câinele şi pisica. Chance, ţi se pare că aranjamentul nostru nu funcţionează? Eşti nemulţumit de rezultatele mele?

— Rezultatele tale? Rezultatele tale sunt spectaculoase.

Beth îl privi confuză. Avea senzaţia că vorbeau despre două lucruri diferite.

— Dacă ai să-mi spui ceva, mi-ar părea bine să…

— Roşcato, ai să înţelegi. Crede-mă, aşa va fi. Chance îşi întinse mâna de parcă ar fi vrut să o atingă, apoi renunţă. Aş vrea deocamdată să nu spun la nimeni. Îi zâmbi vesel. E-n regulă? Ea răsuflă profund.

— E-n regulă. Porni spre uşă, apoi se opri şi se uită înapoi. Îşi dădu seama că o privea cu o intensitate deosebită. Se cutremură, încălzită dar şi îngheţată din cauza privirii lui. Mai ai ceva să-

mi spui? Chance clipi.

— Da, mai am. Eşti cea mai bună asistentă pe care am avut-o vreodată.

Beth ieşi, cuprinsă de cea mai stranie senzaţie. Dacă era adevărat, de ce ochii lui exprimau un regret profund?

A doua zi de dimineaţă, Beth se scula cu greu din pat, căscă şi-şi puse halatul cu motive florale psihedelice, cadoul bunicii ei de ultimul Crăciun. Ieşi în bucătărie să-şi facă o cafea, cu gândul la Chance.

După ce râşni boabele, umplu ibricul cu apă. În timp ce aştepta ca apa să se încălzească, privi fără să vadă, afară pe geamul de lângă chiuvetă. Ziua precedentă a fost copleşitoare, comportamentul lui Chance, o echilibristică între omul preocupat de afaceri şi de flirt neruşinat. Iar ea, fie având impresia că el ştie că ea şi Liza sunt una şi aceeaşi persoană, fie având impresia că nu ştie. Se încruntă.

Dar dacă ştia, de ce nu voia să-i spună? Chance nu era genul căruia îi plăcea să se joace. Ce spera să câştige prin acest subterfugiu?

Ceainicul începu să fluiere şi ea turnă apa fierbinte în filtru. Cu o zi în urmă, l-a surprins de mai multe ori că o urmărea, cu o expresie aproape… înfometată. Beth se cutremură, amintindu-şi cum a răspuns corpul ei la această privire, cuprinsă de o căldură sălbatică, de

necontrolat. O căldură care a tulburat-o şi a excitat-o.

Micile virgine timide nu erau obişnuite să dorească atât de mult, să fie atât de înflăcărate. Nu erau obişnuite să vrea ca şeful lor să le sărute fără să se stăpânească. Beth scutură din cap. Acum şi-a închipuit că Chance s-a uitat la ea cu o privire înfometată. Chance o dorea pe Liza, nu pe ea. Dar ea era Liza. Numai că el nu ştia. Sau poate ştia?

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi gemu. Chiar şi ea era confuză. Uneori se simţea ca Liza şi uneori ca Beth. Uneori se simţea ca o combinaţie între cele două.

Faptul că cineva bătea la uşa din faţă nu a surprins-o. De când a fost jefuită, doamna Beaver s-a obişnuit că, de cum se scula, să se ducă şi să bată la uşa vecinilor. Beth nu-şi puta închipui ce credea vecina ei că va reuşi să facă. Dar aceste vizite o făceau pe femeia singură fericită, aşa că Beth o acceptă cu bunăvoinţă. Lăsându-şi cafeaua, se duse la uşă. O deschise, căscând.

— Liza, văd că te-am trezit.

— Chance? Beth se frecă la ochi.

— Unicul şi de neînlocuit. O contemplă cu atenţie, apoi îşi fixă privirea pe faţa ei. Surâse răutăcios.

— Ce halat interesant! Beth se privi. Chiar dacă îmbrăcămintea ei acoperea totul, se simţea expusă. Strânse mai tare cordonul halatului.

— Ce te aduce aşa devreme?

— N-am putut să te prind ieri şi nici aseară, aşa că am venit acum. Ceea ce nu-i spunea mare lucru. Se încruntă şi-şi aşează un picior gol peste celălalt.

— Oh.

— Pot să intru? îi arătă punga împodobită cu emblema cafenelei *Dana Point*. Am adus *capuccino*. Dulce, aşa cum îţi place. Beth îşi muşcă buza de jos. Măcar de nu ar arăta atât de irezistibil. Măcar de n-ar fi îndrăgostită de el. Măcar de ar fi îmbrăcată.

— Îţi promit că voi fi cuminte. Îi oferi unul dintre zâmbetele lui care o sufocau şi ea se dădu la o parte.

— În regulă, intră. Cred că am un corn dulce sau unul danez care merge la capuccino.

— Este minunat. Chance o urmă în bucătărie. Ai scaune?

— Şi masă. Au ajuns în bucătărie şi se apropie de masa din lemn şi cele patru scaune cu spătar din stinghii, situate în mijloc. Au fost aduse ieri, la loc.

El se aşează şi ea se duse să scoată prăjiturile, farfuriile şi şerveţelele. Nu putea să ignore felul în care prezenţa lui umplea bucătăria, nu putea nega cât de bine se potrivea aici, stând comod într-unul din scaunele ei. Oftă. Doar un prost ar putea să dorească imposibilul. Chance o auzi oftând şi-şi ridică privirea, studiind-o în timp ce umbla prin

bucătărioară. Mişcările ei erau precise, eficiente. În bucătărie, la fel ca la birou, Beth era calmă şi atentă, nu se grăbea niciodată. Dar întotdeauna reuşea să termine ce avea de făcut. Dar nu din cauza acestor calităţi nu-şi putea lua privirea de la ea. Chance o analiză din cap până-n picioare, de la părul ei delicios de zburlit de după somn, la curbele şoldurilor, scoase în evidenţă de materialul subţire al halatului care se mula pe ele, până la degetele picioarelor cu vârfurile coralii care se zăreau sub marginea halatului.

Simţi că în profunzimile lui se stârneşte ceva şi se încruntă. A venit în această dimineaţă, gestul reprezentând următorul pas în planul lui de a o prinde. A venit să-i ia diapozitivele şi să-i ofere un contract din partea agenţiei. Nu să fie şi mai profund implicat, nu să facă dragoste, Trebuie să-şi amintească tot timpul de acest lucru. Se încruntă şi mai mult. Bănuia că Liza se pregătea să meargă într-una din aşa-zisele ei excursii şi s-o lase pe sora ei, Beth, să se ocupe de toate aranjamentele în ce priveşte tablourile ei. Din partea lui Beth această următoare mişcare părea foarte logică. Trebuie s-o oprească. Beth puse pe masă platoul cu cornurile daneze, apoi se aşeză într-un scaun în faţa lui. Doar acum îl privi.

Expresia în ochii ei în acelaşi timp vulnerabilă, timidă şi bucuroasă, îl sfâşie şi Chance a trebuit să-şi amintească talentul ei de actriţă experimentată.

Luă unul dintre cornurile dulci.

— Beth mi-a spus că aseară te-ai dus la cinema.

— Mda. Beth blestemă în tăcere minciuna. Cu o seară în urmă s-a simţit atât de vinovată că a stat de vorbă cu el, încât s-a dus la cinema numai să nu mintă din nou. Degetele lui s-au crispat.

— A fost bun? Adevărul era că n-ar fi putut să-i spună. A fost atât de preocupată de Chance şi de triunghiul pe care l-a creat când a inventat-o pe Liza încât nu a fost în stare să se concentreze asupra filmului. Dădu din umeri.

— Era una din comediile acelea uşoare. Nu m-a captivat.

— Păcat. Ea dădu din nou din umeri.

— M-am dus la un cinematograf de un dolar. Nu am cheltuit prea mult.

Tăcerea se instala între ei. Beth îşi lăsă ochii în jos privindu-şi mâinile, conştientă de subţirimea halatului şi a cămăşii ei de noapte, de intimitatea în care se găseau. Şi de faptul că nu-i putea refuza nimic. Mintea îi fu năpădită de amintirile momentului când a luat-o în braţe, gura lui atingând-o pe a ei. Sfârcurile i s-au întărit; simţea că nu mai poate respira. Îi oferi în tăcere farfuria cu cornurile dulci, încercând să nu-i întâlnească ochii, ştiind că, dacă se va uita la el, îi va citi dorinţa din priviri.

— Te rog să mai iei.

— Nu, mulţumesc. Împinse farfuria la o parte.

— Roşcato? Beth îl privi în ochi, apoi se uită

în altă parte. Va pune capăt acum şaradei. Trebuia s-o facă. Nu mai putea minţi, nu mai putea pretinde. Mai bine să piardă decât să suporte agonia de a fi îndrăgostită de el fără speranţă.

Îşi lăsă mâinile în poală.

— Îmi pare bine că ai venit, începu ea cu blândeţe, dar îngrozită că vocea îi tremura.

Trase aer în piept şi se mai calmă. Ar trebui… să-ţi spun ceva. Îmi vine greu, ştiu că ai să te superi… ai să fii chiar furios şi eu…

— Nu-mi mai spune nimic. Chance se ridică şi ocoli masa să ajungă lângă ea.

Aplecându-se în faţa scaunului ei, îi acoperi mâinile cu ale lui, obligând-o să se uite la el.

— Ştiu ce vrei să-mi spui. Mâinile ei au început să tremure şi ea blestemă această slăbiciune.

— Ştii?

— Da. Îi prinse degetele cu ale lui, surprins de graba pe care o simţea.

— Am venit azi-dimineaţă deoarece vreau să-mi explic comportamentul din seara precedentă. Vreau să-mi cer scuze.

— Nu-i vorba de asta, răspunse Beth repede. Te rog, lasă-mă să spun ce trebuie şi dacă şi după aceea mai vrei…

— Ssst. Îi puse cu blândeţe un deget peste buze. Le simţea calde şi puţin tremurând.

Îl cuprinse dorinţa de a le săruta şi a trebuit să-şi adune întreaga voinţă ca să se stăpânească.

Liza, să nu-mi spui că nu mai vrei să mă vezi. Spune orice, dar nu asta. Inima lui Beth a încetat să mai bată. Cum se poate întâmpla acest lucru? Cum se poate ca un lucru pe care şi l-a dorit cel mai mult, să fie atât de aproape, dar totuşi atât de departe? îşi lăsă ochii în pământ, ca el să nu-i vadă suferinţa.

— Chance, nu înţelegi.

— Eşti supărată pe mine. Chance se ridică şi o trase în picioare. Mâinile lui i-au lăsat coatele şi au prins-o de umeri, apoi a strâns-o la piept. Aseară m-am comportat urât. Îmi pare rău. Lasă-mă să încerc să-ţi explic. Îşi apăsă gura pe părul ei. Te rog, roşcato. Stai şi ascultă-mă. Din cauza dorinţei care o cuprinsese, Beth îşi ţinu ochii închişi şi-şi puse mâinile pe pieptul lui cu intenţia de a-l împinge.

Dar în acel moment a simţit bătăile ritmice ale inimii lui. Deşi îşi spunea că face rău, se uită la el.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută? întrebă ea, cuvintele ieşindu-i tremurate din gură. De ce ai fost atât de furios? De ce ai fugit?

El se uită atent la ea pentru a descoperi subterfugiul, calculul. Văzu suferinţa şi dorinţa. Combinaţia l-a afectat.

— M-am speriat, răspunse el simplu. Ea îşi ridică sprâncenele, surprinsă. Şi plină de neîncredere.

— Te-ai speriat? Tu? De ce? Chance îşi înfipse

mâna în părul ei, făcându-i plăcere senzaţia mătăsoasă a şuviţelor ei. Zâmbi.

— De tine, roşcato. Numai de tine. Beth scutură din cap.

— De ce… te-aş fi speriat?

Chance o trase din nou la piept. Gândurile de răzbunare au dispărut. În acest moment nu conta decât faptul că ea era în braţele lui. Şi că îl credea.

— Mi-am dat seama că am început să ţin la tine. Să ţin într-un fel în care mi-am promis că nu se va întâmpla niciodată. Cu inima plină de dor, Beth şopti:

— Ce-ai spus?

— Te rog să-ţi petreci ziua cu mine. Zâmbind cu o uşurinţă pe care n-o simţea, o cuprinse în braţe.

— Mai dă-mi o şansă. Beth clipi, surprinsă de invitaţie, şi mai surprinsă de schimbarea dispoziţiei lui.

— Astăzi este zi de lucru.

— Cui îi pasă? Hai să mergem la grădina zoologică. Sau la Disneyland.

— Nu cred că este o idee, bună.

— Beth este pe-aici?

— Nu… adică da. Vreau să spun că doarme. Trebuia să o trezesc mai de dimineaţă. O să mă omoare. El îşi încordă braţele.

— Te voi apăra.

— Ei, hai să fim serioşi. Trebuie să pleci.

Începu să se desfacă din braţele lui.

Chance o lăsă şi se uită la ceas.

— Mai bine du-te să o scoli fiindcă am nevoie de ea la serviciu la ora potrivită.

Făcu un pas spre ea. Fiindcă îmi place să fiu foarte… Mai făcu un pas. Foarte… O luă din nou în braţe. Prea târziu. Beth îşi ţinu respiraţia cu disperare.

— Dar ce se va întâmpla la *Art One*?

— Beth se va descurca. Trezeşte-o şi spune-i că pleci cu mine.

— Nu! Vreau să spun, se corectă ea, că nu pot să-mi petrec ziua cu tine. Îşi împinse părul de pe frunte. Am alte proiecte. El o prinse de braţe şi se lipi de ea.

— Nu pot exista proiecte mai importante decât noi.

— Noi? vorbi ea cu dificultate.

— Da, da. Se aplecă spre ea şi-i atinse buzele. Ai gust de capuccino cu ciocolată.

Ea scânci şi ochii i se închiseră. El îi mângâie spatele în cercuri concentrice. Beth simţi că se topeşte.

— Hai, vino, îi şopti el la ureche. Hai să ieşim şi să ne distrăm.

Da, îi venea ei să spună; îngrozită, A îşi înghiţi cuvintele. Era oare şi proastă şi idioată? îşi scutură capul şi, apărându-se de senzaţia care o cuprinse, se desfăcu din îmbrăţişarea lui. Vinovată, se îndepărtă.

— Ştii, cred că Beth mi-a spus că azi are oră la doctor.

— Este bolnavă?

— Nu. Control de rutină. Iar eu, chiar că am de făcut nişte… treburi.

— Atunci pe diseară.

— Diseară? repetă ea, uitându-se la el dintr-o parte.

— Da, da. Poate şi Beth ar vrea să fie cu noi. Ar fi foarte nostim.

— Nu poate. Scutură din cap, simţindu-se uşurată deoarece îşi aminti că, într-adevăr, are nişte planuri. Este ziua de naştere a Evei şi eu… noi am decis să o invităm în oraş la cină. Chance făcu ochii mici.

— Înţeleg.

— N-o lua în nume de rău, spuse Beth repede. Vreau să ne mai întâlnim, numai că…

— Numai că? întrebă Chance liniştit, strângând mâna în pumn. Vorbeşte-mi… Liza.

Beth se uită la el, apoi îşi întoarse privirea.

— Lucrurile nu sunt aşa cum… este complicat. Eu… Lăsă fraza neterminată şi ochii i s-au umplut de lacrimi. Voia să-i spună, voia. Dar nu putea suporta gândul să-l piardă. Să-l piardă? Tot ce-a fost între ei s-a bazat pe o minciună.

— Mă duc să-ţi caut diapozitivele. Dacă… tot le mai vrei. Chance se uită la ea lung, apoi dădu din cap.

— Am să le iau cu mine.

— Foarte bine. Beth ezită şi porni spre atelier. Mă întorc imediat.

Chance o urmări cum iese grăbită pe uşă, simţind cum clocoteşte de furie. Dar mai rău, era cuprins de un regret. La un moment dat, când a văzut cât de nenorocită era, s-a simţit foarte prost. Pentru o clipă a crezut în ceea ce zărise în ochii ei. Se gândea că nu-i mai bun ca ea. Apoi şi-a amintit cât de prost îl consideră. Şi de ce. Se duse la geamul de lângă chiuvetă şi se uită la priveliştea californiană - dealurile odinioară virgine, acoperite acum de şiruri-şiruri de case identice de două sute de mii de dolari, cerul perfect albastru de Paşti, vegetaţia luxuriantă care se menţinea prin sistemul de irigaţie extrem de scump.

A avut dreptate, în ce priveşte următorul ei pas, în ce priveşte capacitatea ei, dorinţele ei. Victoria îi era lipsită de conţinut.

Încruntându-se, îşi puse haina. A greşit. A crezut că se va amuza dacă va reuşi s-o încolţească. Dar n-a fost să fie aşa. S-a gândit că dacă se va prinde în jocul ei, îl va distra. Dar nu. Detesta minciunile. Şi înşelăciunea. Şi totuşi, era aici. Dar n-are să dea înapoi. Va duce lucrurile până la capăt.

San Francisco, se gândi el, când ea reveni cu colecţia de diapozitive. Înainte de a se întoarce cu avionul, adevărul va ieşi la iveală. Va insista cât de mult va putea şi dacă nu va reuşi, îi va spune în faţă. Voia să pună capăt acestui joc.

Ea îi zâmbi uşor şi-i dădu pachetul.

— Iată-le. El desfăcu plicurile unul după altul şi le ridică spre lumină să le controleze.

— Sunt foarte bune, zise el, punându-le la loc. Trebuie să semnezi un contract cu agenţia. În esenţă, îmi dă dreptul să fiu singurul tău agent în California şi în alte zone unde există o galerie a firmei *Art One.* Scoase din buzunar un plic.

— Îţi propun să te consulţi cu un avocat. Documentul te obligă. Aş vrea să-l primesc înapoi cât de curând posibil, deoarece până nu-l am, nu pot să-ţi vând lucrările. Beth luă contractul de la el, cu mâinile tremurătoare.

— Aşa am să procedez.

— Roşcato, ai făcut un mare pas. Sper că eşti fericită. Fără să-i aştepte răspunsul, porni spre uşă. Mai bine ai trezi-o… pe sora ta. Va întârzia la serviciu.

CAPITOLUL 8

San Francisco, oraşul ciocolatelor fine şi al tramvaielor şi al Debarcaderului pescarului, un oraş al vechiului şi noului, al tradiţiei şi modernului şi al unui deosebit de interesant amestec de culturi. Toate contopite, pentru a crea un oraş bogat în nuanţe şi conţinut, un oraş romantic. Un oraş al îndrăgostiţilor.

Beth se strădui să vadă prin geamul taxiului, apoi, în clipa în care taxiul se opri în faţa hotelului lor, sări din maşină. Prea emoţionată să aştepte ca Chance să-i plătească şoferului, fugi până în colţul

străzii, să vadă cum un tramvai urca dealul care începea de la hotelul lor. Vatmanul a tras clopoţelul şi Beth începu să râdă.

Era exact aşa cum şi-a imaginat întotdeauna că va fi. Chance veni în urma ei.

— Este prima ta vizită la San Francisco. Nu era o întrebare şi ea îi zâmbi.

— De unde-ai ghicit? Vântul a smuls câteva şuviţe de păr din coada ei. Zâmbind, ea şi le aşează după ureche.

— O, n-am fost în stare. Arăţi exact ca un călător plictisit şi cinic. Ea râse din nou.

— San Francisco este unul dintre locurile pe care am visat să le vizitez.

Îţi aminteşti de reclama aceea pentru orez?

Chance se gândi o clipă, apoi fredona melodia.

— Asta e. De fiecare dată când vedeam reclama, visam la dealuri şi la flori şi la tramvaie. *Şi la o poveste de dragoste*, se gândi ea. O dragoste pasionată cu un cavaler înflăcărat. Oftă. Unele visuri erau prea ridicole să fie povestite. Trebuie să mergem direct la galerie?

— Numai mâine dimineaţă. Ziua şi seara asta ne aparţin.

Ne, se gândi ea. Cât de delicios suna, chiar dacă, numai cu două zile în urmă, i-a mai spus aproape acelaşi lucru Lizei. Beth se încorda la acest gând şi la durerea pe care o simţea. Azi şi mâine o va da uitării pe Liza şi viitorul. O să-şi

facă cadou aceste două zile. Îi va spune adevărul când se vor întoarce la Los Angeles.

La naiba cu consecinţele. La naiba cu timiditatea şi teama. A venit vremea să se confrunte cu adevărul. Beth se uită la el. Deocamdată îşi va permite plăcerea companiei lui… şi iluzia afecţiunii lui.

— Ce facem acum?

El o mângâie pe obrajii înfierbântaţi, apoi scutură din cap şi-şi lăsă mâna în jos.

— Ar trebui să ne anunţăm la hotel. Beth suspină dramatic.

— Trebuie?

— Nu putem lăsa bagajele în stradă.

— Şi să sperăm că nimeni nu le va lua. Beth privi în jur. Toţi de-aici mi se par cinstiţi.

— Ai dreptate. Chance râse şi-i prinse mâna. Hai. Doar anunţăm la recepţie că am sosit şi trimitem bagajele în cameră. Îţi promit că în cinci minute suntem din nou aici, în stradă. Ţinându-şi promisiunea, cinci minute mai târziu se găseau din nou în faţa hotelului, oraşul şi tot ce el oferea aşteptându-i.

— Cu ce vrei să începem? o întrebă Chance.

— Cu Chinatown, răspunse ea fără nicio ezitare. Ciocolatele. Apoi Debarcaderul.

Dealul Rus, apoi…

— Doamnă, este cam mult. Chance îi apucă mâna şi o trase către staţia de tramvai. Ar fi bine să ne grăbim.

Au luat tramvaiul spre Chinatown şi au rătăcit printre magazinele care vindeau, în exclusivitate, produse provenite din China, cea mai mare parte a mărfurilor fiind destinată turiştilor. Au trecut în faţa unor vitrine unde atârnau pui întregi şi băuturi necunoscute şi afişe scrise numai cu caractere chinezeşti.

Chance râdea, o tachina şi flirta. Părea mulţumit să o lase să cumpere, certând-o glumeţ de fiecare dată când ea cumpăra câte o bijuterie ieftină. Uneori îi atingea obrazul sau părul şi când mergeau alături pe trotuar o ţinea de spate. Atingerea lui o încălzea şi o emoţiona; îl iubea atât de mult încât simţea că explodează. Şi i se părea că arătau ca doi îndrăgostiţi. Comercianţii aşa credeau - Beth putea ghici după privirea lor, după zâmbetul lor. Unul dintre ei chiar i-a oferit lui Chance un talisman care să o ţină pe Beth legată de el pentru totdeauna.

N-avea nevoie de talisman, se gândi Beth când el, râzând, l-a cumpărat. Oricum se simţea legată de el, în toate chipurile şi pentru veşnicie.

După câteva ore de plimbare în Chinatown, au mers în piaţa Ghirardelli, apoi la Debarcaderul pescarului. Beth nu-l mai văzuse pe Chance atât de relaxat de când… îşi împreună sprâncenele în timp ce se gândea. Înainte de apariţia Lizei. Nu era sigură ce însemna acest lucru şi nici nu-i păsa. Deocamdată îi aparţinea.

Grijile, ca şi îndoielile, mai pot aştepta.

Când au ajuns înapoi la hotel, soarele tocmai

apunea. Chance descuie camera lui Beth, apoi deschise larg uşa. Ea nu făcu niciun pas să intre, în schimb, se întoarse spre el şi-i spuse:

— Îţi mulţumesc. Nu cred că m-am distrat vreodată atât de bine.

Chance ar fi vrut atât de mult să o sărute, încât simţi o durere sfâşietoare.

— Şi eu m-am distrat.

— Aş vrea… îşi muşcă buza de jos şi scutură din cap. Nu, nimic.

El cedă dorinţei şi-i luă faţa între palme. Ea îl lăsă să o mângâie, iar el simţi cum se încordează la acest gest al ei plin de încredere.

— Beth, ce-ai vrea?

— Să nu se termine, spuse ea simplu. Lui Chance îi venea să ţipe. Cuvintele ei erau atât de aproape de adevăr - fapt era că foarte curând totul se va termina. Dar nu în seara asta.

— Nu s-a terminat, murmură el, atingându-i buza de sus cu degetul cel mare. Mai avem la dispoziţie seara asta. Am pregătit ceva special.

— Ceva special, repetă ea cu răsuflarea întretăiată, cu un zâmbet pe buze. Ce anume?

— O surpriză. Simţi întrebările, dar se aplecă şi-i atinse gura cu gura lui, înainte ca ea să le formuleze. Ea se topi în el, invitându-l să meargă mai departe, să guste mai mult. El se luptă cu dorinţa de a o lua în braţe şi de a accepta invitaţia ei.

Când era vorba de Beth, binele şi răul se

amestecau, apoi se topeau; planurile deveneau vagi, apoi dispăreau. Faptele şi invenţiile deveneau neclare - şi lipsite de importanţă. Că el o dorea nu era o invenţie. De asta era sigur.

De ce atunci, când era cu ea, îi era atât de greu să-şi amintească ce fel de femeie era? Chance se opri şi se îndreptă.

— Trebuie să mai fac nişte aranjamente, spuse el cu voce răguşită.

La şapte şi jumătate am să trimit o maşină după tine. Vei avea suficient timp să te pregăteşti?

Ea dădu din cap, dar în loc să-şi lase mâinile în jos, se lipi de pieptul lui.

— Camera ta unde-i?

— Imediat lângă a ta. Ea dădu din nou din cap şi se îndepărtă de el. Etichetându-se drept prost din cauza dorinţei de a o lua din nou în braţe, el se îndreptă spre hol.

Când a ajuns lângă camera lui, se întoarse spre ea.

— Ne vedem atunci diseară. Beth îi făcu un semn cu mâna, dar nu făcu nicio mişcare să intre în cameră. El închise uşa şi se sprijini de ea. Dacă acum se va uita în hol, o va mai vedea oare stând acolo, cu aceeaşi privire vulnerabilă, plină de dorinţă? Şi dacă ar fi aşa, ar fi în stare să reziste impulsului de a o lua în braţe şi a o păstra pentru totdeauna?

Cu un scurt râs amar, se pregăti să-şi ducă la capăt planurile pentru diseară. Şi răzbunarea lui.

Două ore mai târziu, cu planul completat şi răzbunarea la îndemână, Chance stătea în faţa depozitului pe care l-a închiriat, aşteptând-o. Se uită la ceas a cincea oară, înjurând timpul care trecea atât de încet. Seara asta va fi crucială. În seara asta ea fie că va recunoaşte ce-a făcut, fie el o va confrunta cu adevărul.

Oricum, de această dată ea va fi cea prinsă în plasă. Ar trebui să fie mulţumit. Ar trebui să fie satisfăcut. Dar în loc de plăcere, simţea o durere la inimă. În locul satisfacţiei simţea… tristeţe. Se înfurie. Cu toate că de multă vreme a învăţat să fie bănuitor, a avut încredere în ea. A început s-o placă.

S-o placă? Simţi o strângere de inimă, doar una mică şi înjură. Ce cuvânt blând pentru a descrie sentimentele lui faţă de Beth Waters. Ea l-a făcut să se simtă viu şi întreg şi… L-a făcut să simtă.

Numai din cauza părinţilor lui, medita el. Manipulările ei i-au reamintit durerile copilăriei, decepţiile. Căci, în timp ce o aştepta pe Beth, simţea de parcă ar fi fost sfâşiat într-o duzină de bucăţele.

Observă farurile unei maşini în parcarea întunecoasă. Beth. În sfârşit. Tremura de anticipaţie şi respiră uşurat de parcă şi-ar fi ţinut răsuflarea de o veşnicie.

Maşina se opri; Chance merse la uşă şi o deschise. Beth intră. Purta o bluză şi o fustă

tricotate din lână moale, de culoarea prunei închise, catifelate. Bluza era încheiată până în gât şi nasturii mici, aurii luceau în lumina blândă. Eşarfa pe care o avea pe umeri era dintr-un material transparent, subţire şi nu putea să nu se gândească la felul în care ar arăta, înfăşurată pe corpul ei gol. Simţi cum îl cuprinde dorinţa. Se forţă să-şi amintească ce i-a făcut, că era genul de femeie care minţea şi îl manipula. Îşi spuse că această atracţie era doar o iluzie, o scenă aranjată să o prindă în capcană. În planurile lui nu figurau momente de dragoste.

Oricum, se trezi că zâmbeşte.

— Docul numărul 12? şopti ea, uitându-se la tăbliţă şi apoi la şirul de depozite pustii. Privi din nou la el. Ce-i asta?

— Surpriză, murmură el. Hai, vino.

O prinse de mână şi o conduse înăuntru. Imensul depozit era gol exceptând două rânduri de arbori în ghivece, legate parcă între ele prin fascicole de lumină albă tremurătoare. Arborii erau aşezaţi de-a lungul depozitului, mărginind o cărare albă. La capătul ei era un chioşc, de asemenea înconjurat de o lumină albă.

Plină de încântare, Beth se întoarse spre el.

— Chance, este minunat. Dar de ce…

— Ssst. Îşi puse uşor degetul pe buzele ei şi o conduse până la chioşc. Pe parchetul chioşcului erau aşezate o pătură şi un coş de picnic, o sticlă de şampanie la gheaţă şi un mic casetofon.

— Voiam să fim singuri, şopti el, fără să poată să-şi ia privirea de pe profilul ei delicat. Niciun chelner. Niciun muzicant. Nimeni… doar noi.

Din nou acest cuvânt, se gândi Beth, simţind un fior. Voia să pună întrebări, dar se abţinu. Se va bucura de aceste clipe, va lua ceea ce i se va oferi. Motivele lui Chance nu aveau nicio importanţă, nici sentimentele lui faţă de Liza.

Se lăsă pe pătură, trăgându-şi picioarele sub ea.

— Depozitul îi aparţine unui prieten de-al meu, continuă el, aşezându-se lângă ea. Îl închiriază pentru petreceri. Chance desfăcu dopul sticlei de şampanie, apoi turnă fiecăruia din vinul spumos. Îi întinse o cupă şi o invită să ciocnească cu el. Am avut noroc că era liber.

— Sărbătorim ceva? întrebă ea.

— S-ar putea.

— Expoziţia de vară?

— S-ar putea. Sorbi din şampanie şi se uită la ea peste marginea cupei. Ţi-ai lăsat părul pe umeri.

— Da. Îşi puse mâna pe buclele rebele şi îi făcu plăcere cum îi încadrau obrazul. În ultimele săptămâni şi-a dat seama că-i place să-şi poarte părul desfăcut, aşa cum şi-a dat seama că-i place să poarte îmbrăcăminte viu colorată şi la modă.

— Ţi-e foame? îi era, dar nu de mâncare. Oricum, dădu din cap.

Chance deschise coşul şi începu să

despacheteze.

— Creveţi fierţi la gheaţă. Paté şi biscuiţi, pâine franţuzească şi brânză Brie, fursecuri şi căpşuni cu cremă de ciocolată.

— Cum? îl tachină ea. N-ai pui fripţi? El râse.

— Îmi pare rău. Întinse nişte paté pe un biscuit şi îi dădu. Ea muşcă din el.

— Delicios. Chance îi mai dădu încă unul şi încă unul, apoi gustă şi el din delicatese. Îi plăcea felul în care ea îşi lingea buzele şi degetele, îi plăcea felul în care ea şoptea cuvintele de apreciere la fiecare nou fel sau aromă.

Este oare tot atât de sinceră când face dragoste, se întrebă el. Ar murmura la fel cuvinte de apreciere? I-ar spune cu - sau fără - cuvinte când gura sau mâna lui i-ar producă plăcere?

Beth muşcă dintr-o căpşună şi zeama a început să-i curgă pe buze, roşie şi umedă. El simţi că se sufocă de dor. Îi întoarse spatele, încercând să se stăpânească. Apăsă pe butonul de pornire al casetofonului şi tăcerea a fost întreruptă de Crăciunul alb cântat de Bing Crosby.

Beth râse, încântată şi cucerită. Se uită la Chance, gata-gata să-i spună cuvinte de dragoste. Le înghiţi - foarte greu - dar emoţia i se putea citi în ochi.

— Ţi-ai amintit. El se simţi cuprins de căldură şi, incomodat, îşi lăsă privirea în jos.

Lucrurile nu se desfăşurau aşa cum îşi planificase el. Starea lui de spirit era mai blândă,

la fel şi sentimentele lui. Încercă să-şi amintească de ce se află aici, de lucrurile pe care se pregătise să i le spună ca s-o prindă, dar nu putea să se gândească decât la albastrul ochilor ei, trandafiriul gurii ei moi. La felul în care inima-i bătea în piept.

— Când eram fetiţă, spuse ea, făcând un semn cu capul către luminile de deasupra lor, am fost o visătoare incurabilă. Părinţii mei erau îngrijoraţi şi mă descurajau.

Dacă mă prindeau, mă pedepseau. Râse uşor. Basmul meu preferat era *Prinţul fermecat.*

— Nu ştiam că avea castele şi în Kansas. Ea roşi.

— Bineînţeles că avea. Şi turnuri în care erau închise prinţese neînţelese, cu părul roşu. El râse şi se întinse pe partea lui de pătură, sprijinindu-se într-un cot.

— Eşti o romantică.

— Am fost, îl corectă, întâlnindu-i privirea, apoi uitându-se în altă parte. Îmi imaginam tot felul de scenarii şi momente romantice. Ce-i aici îmi aminteşte de unul dintre ele. Atinse cu degetul marginea paharului. Visuri prosteşti.

— De ce prosteşti? Eşarfa i-a alunecat de pe umeri şi a ajuns pe pătură. El frecă materialul subţire între degete. Oare nu toate fetiţele visează la cavaleri cu armuri strălucitoare şi la prinţi din poveşti?

— Presupun că da. Ea dădu din umeri. Dar

am încetat de multă vreme.

Chiar când şopti aceste cuvinte, îşi dădu seama că era o minciună; tot timpul a aşteptat ca el să fie cavalerul ei cu armură strălucitoare, prinţul ei din poveşti.

— Din cauza părinţilor tăi? Lăsă ca materialul delicat să-i alunece printre degete.

— Nu. Obrajii i s-au împurpurat mai mult şi-şi lăsă privirea în jos. Din cauza altor… motive evidente.

— Evidente pentru cine? Nu pentru mine.

— Eşti foarte drăguţ. Oare aşa se cheamă ceea ce face el? Este drăguţ? Captivat ar fi o descriere mai adecvată. Şi vrăjit ar fi mai corect. Chance se întinse peste pătură şi-i acoperi mâna cu mâna lui.

— Eu nu sunt niciodată drăguţ. Hai, roşcato. Spune.

Beth privi în jos la mâinile lor împreunate, apoi din nou la el.

— Foarte bine. Mi-am dat seama destul de repede că niciun prinţ din poveşti nu va veni după mine. M-am hotărât să mă apăr de decepţii imaginându-mi lucruri pe care nu le voi avea niciodată. Chance se încruntă.

— Şi de ce nu prinţul din poveşti? Ea scoase un sunet de frustrare şi de jenă.

— Am avut ochi să văd. Şi, din nefericire, şi băieţii. Ajungi la o vârstă şi nu te mai amăgeşti. În afara faptului că eram urâtă, mai eram şi timidă.

Nu ştiam cum să flirtez sau să tachinez. Nici măcar nu puteam sta de vorbă cu un băiat fără să mă bâlbâi ca o idioată. Cred că ai observat că nici acum nu pot.

În timp ce spunea aceste cuvinte, el îşi dădu seama că a fost o vreme când ar fi putut să o descrie aşa. Dar asta a fost în trecut.

— Acum te descurci destul de bine. Ochii ei se umplură de lacrimi şi făcu gestul de a se ridica. Chance o opri. O trase în jos pe pătură şi ea ajunse lângă el. Îi cuprinse obrajii şi se uită în ochii ei. Lacrimile care au izvorât l-au emoţionat ca şi tresărirea ei tăcută de plăcere.

— Beth, toate acestea sunt la timpul trecut. Toate. Ea privi în altă parte, iar el blestemă în sinea lui. Cu o blândeţe care l-a surprins chiar şi pe el, Chance o culcă pe spate. Prinzându-i capul în mâini, o obligă să se uite la el.

— Îţi aminteşti de noaptea balului de 1 aprilie? o întrebă cu voce răguşită.

Cum putea să uite? A fost cea mai minunată noapte din viaţa ei.

— Da, şopti ea.

— Erai atât de frumoasă. Atât de seducătoare. Noaptea aceea a fost atât de… specială. N-am putut s-o uit. Şi nici pe tine, Beth. Chiar când a început să vorbească, ar fi dorit ca tot ceea ce spunea să fi fost o minciună. Ar fi dorit să fi fost în stare să uite. Şi acum gândurile sale de răzbunare începeau să pălească, înlocuite de

alte gânduri, mai blânde. De alte dorinţe, de alte sentimente. Unele care nu puteau fi înlăturate, nu puteau fi negate. Ea scutură din cap.

— Era rochia.

— Nu. Se aplecă şi îşi atinse buzele de ale ei. Buzele ei tremurau, dar el nu era sigur dacă din cauza nesiguranţei sau a pasiunii. Îi gustă respiraţia. Micul zgomot, în acelaşi timp de surpriză şi de plăcere, îl încălzi nemăsurat. El se uită la ea.

— Nu, Beth, nu era rochia.

Sângele îi pulsa nebuneşte în vene. Voia acest lucru, îl voia pe el, mai mult decât orice altceva. Faptul că el o dorea era pentru ea aproape de neînţeles. Nu atrăgea niciodată bărbaţii, n-a fost niciodată atât de stârnită încât să uite normalitatea sau bunul-simţ. De aceea nu a fost niciodată cu un bărbat.

Dar acum bunul-simţ părea o iluzie ridicolă, iar normalitatea o haină sufocantă.

Beth îl dorea pe Chance, indiferent de consecinţe. Dorea ca el să o mângâie, să o excite şi să o trezească. Voia, în sfârşit să devină femeie. Femeia lui Chance.

— Era noaptea, şopti ea, întinzând mâna şi atingându-i gura cu vârful degetelor.

Oceanul… mâncarea… atmosfera magică.

— Nu… El îi prinse degetele şi sărută fiecare din ele, încet, prelungind plăcerea.

Nu… îi sărută palmele, frecându-şi dinţii de

carnea sensibilă…

Beth deschise gura să protesteze; el o acoperi cu a lui. Îi găsi limba şi o lovi cu a lui, excitant, ţinându-şi amândoi respiraţia.

Când el a întrerupt sărutul, a durat încă puţin timp să-şi regăsească vocea.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat acasă la mine… după bal? Ea dădu din cap timidă, înroşindu-se. Când mi-ai aşezat mâinile pe sânii tăi… Acum îşi deplasa el mâinile în aşa fel, încât au atins marginile sânilor ei. Ea se arcui, un mic geamăt scăpându-i de pe buze.

— Te-am dorit atât de mult, încât am crezut că voi muri, şopti el, mişcându-şi mâinile mai departe până îi cuprinse sânii. Sub palmele lui sfârcurile i s-au întărit şi de această dată el îşi reţinu un geamăt. Dar ai avut multă dreptate. Mi-era teamă. Deoarece, Beth, tu erai ca o vrajă. Şi mai eşti şi acum.

Beth îi trase capul până jos şi-i prinse gura, apoi limba. Toate simţurile îi erau stârnite. Se lipi de el, înlănţuindu-i gâtul cu braţele.

Îşi deschise gura mai mult, dorinţa ei fiind însoţită de disperare. Aceasta era seara ei. A doua zi se vor întoarce la Los Angeles, la realitate. Şi la adevăr. Apoi, după toate probabilităţile, nu-l va mai vedea niciodată.

La acest gând o străfulgera o durere ascuţită, dar înlătură decisă gândul şi durerea. Mâine va avea suficient timp pentru suferinţă, pentru

regrete şi pentru „dar dacă”. Dar nu în seara asta. În seara asta visurile şi iluziile se vor transforma în realitate. Beth îşi introduse mâinile sub puloverul lui şi-i mângâie pieptul, minunându-se de ceea ce simţea - un piept puternic şi colţuros. Diferenţa dintre corpul lui şi al ei nu era subtilă şi ea se bucură de aceasta. Bărbatul era cealaltă parte a femeii, acest bărbat, cealaltă parte a ei. În seara asta, pentru prima dată în viaţa ei, va deveni un întreg. Chance îşi smulse gura de pe a ei, îşi scoase cu o smucitură puloverul şi-l aruncă. Încântată, Beth începu să-l mângâie, explorând cu mâna şi cu ochii. Era frumos. Pieptul lui musculos era puţin păros, carnea lui - fierbinte de parcă ar fi avut febră. Îşi lipi gura de sfârcurile lui plate. Deveni ca o piatră sub limba ei şi când ea îl mângâie, el era cât pe ce să scoată un ţipăt.

Îi provoc plăcere, se gândi Beth, ameţită de puterea ei. Îşi mută gura la celălalt sfârc, provocându-i din nou plăcere.

Chance gemu şi-i trase faţa alături de a lui. Băgându-şi mâna în părul ei, o privi.

— Îţi dai seama ce-mi faci? vorbi el răguşit. Beth dădu din cap.

— Cred… că da. El îşi încordă degetele în părul ei.

— Vreau să facem dragoste.

Cuprinsă brusc de frică, Beth îi căută privirea. De la începutul timpurilor, femeile au

trebuit să se confrunte cu această clipă. Şi să supravieţuiască. Ştia că Chance va fi blând. Va avea grijă de corpul ei, îi va face plăcere - chiar dacă numai în această noapte. Ea îl dorea. Şi voia ca el să ştie.

— Da, şopti ea, lipindu-se de el. Da, Chance. Vreau să facem dragoste.

Fără să mai aştepte vreo invitaţie el începu să-i desfacă jacheta. Nerăbdătoare, ea încercă să-l ajute; el îi împinse degetele, chinuindu-se cu năstureii. Când reuşi să-l desfacă pe ultimul, dădu la o parte cele două părţi aproape cu reverenţă.

Pielea ei strălucea albă şi era ca mătasea. Sânii cuprinşi într-un sutien de dantelă, se ridicau şi se lăsau aşa cum respira. Chance scoase un sunet de plăcere şi ochii lor s-au întâlnit.

— Roşcato, eşti frumoasă. Îi scoase jacheta de pe umeri; materialul alunecă pe braţele ei şi ea îl dădu jos. Degetele lui abia i-au atins pielea şi ea a şi fost cuprinsă de un fior, de o senzaţie plină de erotism. Cu degetul arătător, el trase de elasticul sutienului şi îl scoase încet.

O clipă mai târziu, ea era goală în faţa lui, tremurând de dorinţă. Chance urmări cu degetul conturul formelor ei şi în urma lui se formă o uşoară piele de găină. Sânii ei ieşeau în evidenţă, iar el se aplecă şi prinse cu gura sfârcurile. Ea se arcui, apropiindu-se de el.

— Beth… Beth… îşi mută gura pe celălalt sân şi făcu aşa cum i-a făcut şi ea lui, sărutându-i sfârcul. Beth simţea că înnebuneşte de dorinţă. Se

arcui, arzând toată. Îşi îndreptă degetele pe catarama curelei lui, încercând neîndemânatică, din cauza grabei, să o desfacă. Din nou el îi dădu mâinile la o parte, dar de această dată numai fiindcă ea se mişca prea încet. Gâfâind, şi-au scos pantofii. Ea scăpă de lenjeria ei, el de blugi. Trăgeau fără milă şi nerăbdători de materialul care a protestat şi apoi a cedat. Chance o întinse pe pătură, acoperindu-i trupul gol cu al lui. Ea nu simţise niciodată greutatea unui bărbat şi se sufocă la această senzaţie.

Carne pe carne, moale pe tare, neted pe dur. Pământean, elementar şi excitant, era ceea ce trebuia să fie. Chance îi cuprinse gura, apoi limba. Excitaţia lui era puternică şi insistentă, a ei era tot atât de insistentă, dar umedă şi supusă. El îşi mişcă coapsele, ea îşi mişcă picioarele într-un gest de invitaţie. El intră în ea.

Beth scoase un ţipăt de durere şi-şi înfipse degetele în umerii lui.

Chance se opri, apoi deveni rigid, cuprins de şoc. Nu putea fi adevărat. Se ridică pe coate şi se uită la ea, la lacrimile care tremurau pe genele ei, la adevărul din ochii ei. Nu putea fi – dar era. Nu i-a trecut niciodată prin minte ideea că ea ar fi putut fi virgină. Asta schimba totul. Nu ştia de ce dar asta era situaţia.

Începu să se retragă din ea. Beth îl ţinu mai tare de umeri, rugându-se, fără cuvinte, să n-o părăsească.

— Beth, eu…

— Nu. Cuvântul a fost rostit brusc şi ea i-a prins gura. Încolăcindu-şi picioarele mai strâns peste trupul lui ea mişcă din coapse, forţându-l să intre din nou. El gemu.

— Beth… Dumnezeule, ştii ce faci?

— Da. Ea îi întâlni privirea şi-şi încordă picioarele. Chance, te rog, fă dragoste cu mine. Te doresc. Şi vreau să ştiu. Îşi mişcă din nou coapsele, învaţă-mă.

El se luptă pentru a se stăpâni, dându-şi seama că o doreşte prea mult ca să o refuze. Şi dându-şi seama că trebuie să acţioneze încet şi blând, altfel îi va provoca durere. Îşi apropie gura de a ei, găsind-o deschisă şi plină de dor şi o sărută profund. Lovind-o cu limba pe a ei, imită dansul pe care urmau să-l interpreteze cu alte părţi ale corpului lor, demonstrându-i ce bine va fi.

— Roşcato, vino cu mine, îi şopti la ureche, controlându-se din greu, şi îndepărtându-se de ea. Beth scânci şi se arcui; el o forţă să se mişte încet, să simtă mai bine.

Trecu cu mâna peste contururile coapselor ei, peste adâncimea abdomenului ei, mângâind, excitând. Apoi cercetă mai profund cu palmele pe pulpe, frecându-le până ce muşchii ei s-au destins şi ea deveni moale sub mâinile lui. Explora mai departe. Ea gâfâi şi încercă să-şi strângă pulpele, dar el o convinse cu cuvinte blânde, pasionate şi cu mişcări mai blânde, mai pasionate. Ea se desfăcu să-l primească. O găsi fierbinte, umedă şi pregătită. Chiar dacă şi el ardea de pasiune, nu se

grăbi. Voia ca ea să cunoască întreaga plăcere înainte ca el să o aibă. Îşi mişcă degetele până când respiraţia ei deveni sacadată, până când ea se arcui şi tremură toată. Când ea ţipă, o culcă pe spate. Încet şi cu grijă intră în ea, atent la tresărirea ei, mişcându-se în ea. Clipe îndelungate o ţinu, lăsând-o să se obişnuiască cu el.

Şi el respira sacadat, muşchii îl dureau din cauza efortului necesar de a se stăpâni. Chance îşi băgă mâna în părul ei.

— Te simţi bine? îi şopti buzelor ei ce tremurau. Ea se roşi.

— Da.

— Foarte bine. Acum ţine-te. O prinse de degete şi se împinse; ea scoase un sunet de plăcere şi de durere. El se opri apoi împinse din nou; acum ea simţi numai plăcere. La următoarea lui mişcare ea îl prinse cu picioarele, prea nerăbdătoare, prea înfometată să mai aştepte. Chance îşi pierdu controlul şi scoase şi el din gâtlej un sunet profund, bărbătesc şi sălbatic. Sunetul pluti deasupra ei şi o făcu să se simtă întru totul femeie, întru totul dorită.

Beth îşi lăsă mâinile să alunece de la înălţimea umerilor lui în jos, de-a lungul spatelui lui, alunecos din cauza transpiraţiei. Lui Chance îi venea greu să se abţină. Îl costa foarte scump. Ea îl simţi din cauza felului în care muşchii lui tremurau de tensiune sub degetele ei, îi auzi respiraţia stăpânită, simţea în modul aproape disperat în care se mişca în ea.

Tandreţea care o cuprinse a fost întreruptă de sufocare, apoi de un fel de leşin.

Chance îi găsi gura, îi prinse sunetele ei de plăcere. Aşa cum a făcut şi ea.

După aceea, s-au mişcat împreună blând, încet, terminând aşa cum au început.

Secundele au devenit clipe, apoi minute. Bătăile inimii le-au încetinit, respiraţia a devenit mai egală, carnea s-a răcorit.

Încă împreună, Chance o ajută să se culce pe o parte. Se priveau în tăcere. Chiar dacă grijile şi regretele au năpădit-o, Beth le alungă. Nu va pierde aceste clipe minunate, nu se va lăsa pradă altor griji. Cu toate acestea, ar fi vrut să-i cunoască gândurile, sentimentele lui cele mai ascunse. Se uită atentă la faţa lui. Mai devreme s-a minţit. Pentru ea conta foarte mult care au fost motivele lui în această seară. Conta atât de mult, încât simţea că pur şi simplu o sfâşie.

Se înfiora şi Chance o înveli cu eşarfa ei moale.

— La ce te gândeşti? îl întrebă.

— Cum poţi pune o astfel de întrebare? El îi zâmbi şi-i atinse vârful nasului.

Inima-i făcu un salt la acest gest inocent şi intim.

— Am fost… a fost bine pentru tine?

— Da. O culcă pe spate şi se uită în jos la ea. Părul îi cuprindea capul ca o aureolă de foc. Luă câteva fire. Moi şi mătăsoase, ele străluceau pe

vârful degetelor lui.

Părul îngerului păcătos, se gândi pentru prima dată. Se pierdu cu mâinile în masa mătăsoasă, simţind că este un ipocrit, dorind-o indiferent de condiţii. Uitând tot ceea ce ştia despre ea. Uitând toate lecţiile copilăriei.

Ce naiba va face acum?

Se încordă şi Beth îşi ţinu respiraţia. Observă regretul în privirea lui. Deja începea să se îndepărteze de ea. Îşi lipi palmele de pieptul lui.

— Te rog, nu, îi spuse ea. Nu trebuie să-ţi pară rău. Nu de această dată.

Cum să nu-i pară rău? Şi cu toate acestea, cum putea să se simtă atât de bine? Se uită la ea şi îi zâmbi solemn.

— Ţi-a plăcut?

— A fost minunat.

— Nu te doare? Ea îşi scutură capul, apoi se mişcă şi tresări.

— Un pic. Încruntându-se el îi mângâie din nou părul.

— Beth, dar cum s-a putut întâmpla? Cum de mai erai…

— Virgină, termină ea pentru el. O clipă îşi lăsă ochii în jos, apoi îi ridică.

— S-ar fi putut întâmpla… de vreo două ori. Dar nu m-am putut decide. Simţeam că nu este bine s-o fac, numai… ca s-o fac. Nu ţineam cu adevărat la niciunul dintre bărbaţi. Aşa că… Trase puţin aer în piept. Aşa că, iată-mă, un fapt jenant

dar adevărat, ultima virgină din America.

— Ai fost, îi şopti el, atingându-i gura cu a lui, satisfăcut într-un mod iraţional de a fi fost primul bărbat din viaţa ei, simţindu-se incredibil de puternic. În ultima oră, lucrurile s-au schimbat. Ea roşi din nou şi el îi atinse obrajii fierbinţi cu degetele.

— M-am întrebat o dată dacă roşeşti pretutindeni tot atât de delicios ca în obraji. Îşi plimbă privirea încet şi deliberat peste trupul ei. Răspunsul este da.

Roşeaţa deveni mai puternică şi el râse.

— Trebuie să ne întoarcem.

Beth îşi aminti de camera ei de hotel singuratică şi îi veni să plângă. Seara asta era aproape pe terminate. Viaţa ei şi tot ceea ce era legat de ea s-a schimbat. Şi totuşi, nimic nu s-a schimbat – căci minciuna ei mai exista.

— Da, murmură ea cu o voce supusă.

— Hei, ce s-a întâmplat?

— Nu vreau ca seara asta să ia sfârşit, şopti ea, dându-şi seama că a dezvăluit prea mult, dar oricum prea expusă deja ca să-i mai pese. El îi zâmbi tandru.

— Credeai că te voi lăsa pur şi simplu în faţa uşii? Crezi că după tot ce-am simţit amândoi, aş putea face aşa ceva?

Ochii ei i-au mărturisit totul şi el înjură în tăcere şi o strânse la piept.

— Nici eu nu vreau ca noaptea să ia sfârşit.

Ar fi dorit să spună minciuni, dar nu putea. Ar fi vrut să nu simtă nimic, dar simţea totul, în profunzime şi în esenţă.

Sunt tot atât de prins ca şi tine. Îi cuprinse faţa în palme.

— Vreau să te întorci cu mine la hotel.

Vreau să vii la mine în cameră, să petreci noaptea cu mine, în patul şi în braţele mele. Beth inspiră profund.

— Vrei să spui că doreşti… să facem dragoste din nou?

— Roşcato, roşcato… Chance începu să râdă şi o îmbrăţişă. Dacă aş fi în stare, aş face cu tine dragoste de o sută de ori în noaptea asta. Dorinţa o am… Doamne, şi cât de mult te doresc. Ea râse împreună cu el.

— Chance, hai să ne grăbim. Deoarece şi eu te doresc.

CAPITOLUL 9

S-au grăbit. S-au îmbrăcat în viteză şi după ce Chance a controlat ca depozitul să fie închis au alergat la maşina închiriată a lui Chance. S-au întors la hotel şi în camerele lor în timp record. Cel puţin lui Beth aşa i s-a părut.

— Am nevoie de nişte lucruri, îi spuse gâfâind, oprindu-se în faţa uşii.

Chance dădu din cap, apoi o prinse şi lipindu-şi gura de a ei o sărută profund.

— Să nu dureze prea mult. Beth intră în

cameră apoi fugi să-şi adune obiectele de care avea nevoie - cămaşa ei de noapte şi halatul, peria şi periuţa de dinţi, întrerupându-se doar atât cât să se dea cu puţin parfum după ureche şi între sâni.

Când porni spre uşă, observă că aparatul de înregistrat mesaje clipea. Ezită, apoi scuturã din cap. Dacă era Eva cu o urgenţă, va încerca să sune şi la Chance. Tot restul poate să aştepte. Chance îi deschise uşa în clipa în care ea bătu. Fără nicio introducere, i se aruncă în braţe.

— De ce a durat atât de mult? o întrebă el, sărutându-i buzele, obrajii, sprâncenele.

Credeam că voi înnebuni aşteptându-te. Ea râse şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui, sărutându-l, la rândul ei, cu pasiune.

— Cred că m-aş putea obişnui cu gândul că te înnebunesc. Chance gemu şi închise uşa cu piciorul.

— Vrăjitoareo, cred că ai şi făcut-o. Prinzându-i fesele, o ridică şi ea îl strânse de mijloc cu picioarele. El o duse în pat, şi, aşa cum erau, îmbrăţişaţi, s-au lăsat amândoi pe saltea.

— Acum, murmură el, cu voce răguşită. *Lecţia numărul doi.*

Au petrecut noaptea făcând dragoste. Stând alături, niciunul nu a reuşit să doarmă prea mult şi noaptea s-a transformat într-un vis erotic.

Prima dată când Chance a trezit-o, a mângâiat-o cu mâinile şi cu gura, stârnind-o,

excitând-o. Gustând locuri care au făcut-o să ţipe de plăcere, atingând-o în locuri care au făcut-o să delireze de dorinţă.

A dominat-o şi a condus-o şi Beth se agăţa de aşternut într-o încercare de a se fixa în lumea reală. Până acum îi era de neconceput să poată simţi o astfel de plăcere. Până în noaptea asta. Până la Chance. Când senzaţiile au ajuns la apogeu, ea ţipă şi îl imploră să pătrundă în ea.

Următoarea dată Beth a fost cea care l-a trezit; ea l-a explorat şi i-a declanşat senzaţii, ea a fost cea care l-a condus. S-a dovedit o elevă excelentă, căci de această dată Chance a fost cel care s-a agăţat de aşternut pentru sprijin, Chance a fost cel care a ţipat de plăcere.

Aşa a trecut noaptea, până când epuizaţi şi satisfăcuţi au adormit amândoi.

A doua zi de dimineaţă, Beth s-a trezit cu greu. A devenit conştientă de mai multe lucruri în acelaşi timp: de lumina care i s-a strecurat sub pleoape, de greutatea braţului lui Chance peste pieptul ei şi de uşoara febră musculară în locuri unde nu credea că are muşchi. Gemu şi se mişcă. Corpul o durea, membrele şi le simţea grele, capul era în ceaţă. Găsi că această combinaţie era delicioasă.

Înainte ca somnul să o cuprindă din nou, ea şi-a deschis ochii, privind la lumina strălucitoare a soarelui care se vedea de după draperiile grele. Mişcându-se cu atenţie, se desfăcu din îmbrăţişarea lui Chance să se uite la ceasul de pe

noptieră.

Nu aveau nici două ore până la deschiderea galeriei.

Zâmbi. Suficient timp să mai petreacă un minut cu Chance. Să-l privească. Să se delecteze ştiind că, în această clipă, el îi aparţine.

Se mişcă din nou, ridicându-se într-un cot, privindu-l. Era atât de chipeş, se gândi ea, simţind cum o cuprinde tandreţea. Şi un amant atât de bun. Roşi, amintindu-şi lucrurile pe care le-a făcut cu corpul ei, ceea ce a făcut ea lui.

De unde a apărut această femeie? se întrebă ea. Cum de s-a transformat într-o singură noapte, dintr-o naivă, într-o experimentată?

Chance. Avea încredere în el şi îl iubea. I s-a deschis ca o floare la soare. Niciun alt bărbat n-ar fi putut să o atingă aşa, niciun alt bărbat n-ar fi putut să treacă peste barierele timidităţii şi fricii ei.

Beth scutură din cap mirată, întinse mâna şi-i atinse una din sprâncenele lui închise la culoare. Oare visează? medita ea. Şi dacă da, oare o visează pe ea?

El gemu în vis şi-şi încreţi nasul. Beth îşi trase înapoi mâna, nesiguranţa şi îndoiala făcându-şi loc în gândurile ei. Ce-i va aduce ziua de astăzi?

Dimineaţa se vor duce la galerie şi vor finaliza planurile pentru expoziţia de vară, apoi se vor îndrepta spre casă. Acasă. Îşi muşcă buza de

jos. Şi adevărul.

Începu să tremure de frică. Încercă să o alunge, dar nu reuşi. Pătrunsese în ea atât de profund, încât inima-i porni la galop, iar respiraţia-i deveni sacadată.

În acest fel îl va trezi. Şi el va observa teama ei, incertitudinea ei; îi va pune întrebări. Întrebări la care ea nu voia să răspundă - deocamdată. Se dădu încet jos din pat, ţinându-şi respiraţia în timp ce el mormăi ceva în somn şi se întoarse pe partea cealaltă. Îşi puse cămaşa de noapte şi halatul şi-şi adună lucrurile. După ce se uită afară pe coridor să nu o vadă nimeni, fugi în camera ei.

În timp ce deschidea uşa, auzi foşnind o hârtie sub tălpi. Se aplecă să ridice plicul hotelului, pe care scria numele şi numărul camerei ei. Încruntându-se a mirare, îl deschise. Mesajul era de la Eva şi suna în felul următor. *Ai fost o fată foarte rea! Sună-mă!*

Privi lung la mesaj, simţind cum o cuprinde căldura. Cum de a descoperit Eva că şi-a petrecut noaptea cu Chance? Oare bunica ei avea calităţi supranaturale?

Chiar dacă simţea că se sufocă de jenă, Beth îşi scutură capul. Bunica ei nu avea calităţi supranaturale. Mesajul Evei se referea la faptul că nu a sunat-o aşa cum i-a promis. Cu certitudine. Dar totuşi…

Cu emoţie crescândă, Beth se uită la telefon, apoi la ceasul de pe noptieră. Eva nu s-a sculat încă; mesajul n-avea nicio semnificaţie - oricum nu

suficientă ca s-o trezească pe bunica ei. Atunci de ce simţea nevoia acută să o sune? De ce avea senzaţia că lumea ei se va prăbuşi?

Etichetându-se drept o idioată nevrotică şi plină de incertitudini, Beth se duse la telefon. Va suna ca să-şi dovedească sieşi că, de fapt, mesajul nu însemna nimic.

Ridică receptorul şi formă numărul Evei, degetele tremurându-i atât de puternic încât a trebuit să mai formeze o dată. Raphael răspunse la cel de-al şaselea semnal.

— Beth? întrebă el cam ameţit după ce o salută. Unde eşti? La San Francisco?

— Da, reuşi să vorbească Beth în ciuda inimii ei care era gata să-i sară din piept. Am răspuns la mesajul Evei. Este pe-acolo?

— Da. El căscă în receptor. Ţi-o dau. Apropo, felicitări, puştoaico. Am fost foarte fericit când am aflat vestea. Stai la aparat. Felicitări? Vestea?

— Raph, stai… Beth îşi înghiţi cuvintele şi sunetul de frustrare. El puse receptorul jos şi plecă s-o caute pe Eva. O clipă mai târziu bunica ei îl ridică.

— Draga mea. A trebuit să aflu veştile de la Raphael. Nu mi-a venit să cred că nu m-ai anunţat înainte.

— Eva, abia am primit mesajul tău şi…

— Abia mi-ai primit mesajul? Ei, ei. Femeia mai în vârstă râse. Ştiam că aşa se va întâmpla. Şi sunt foarte încântată. Nu ţi-am spus să ai

încredere în mine? Nu ţi-am spus că totul se va aranja?

— Eva, te rog, încetează. Beth se străduie să se calmeze. Despre ce este vorba?

Bunica ei tăcu o clipă.

— Cum adică? Bineînţeles despre Expoziţia de vară. Directorul galeriei i-a spus lui Raph că tu eşti cea aleasă.

— Eu? repetă Beth confuză. Ţinu firul telefonului atât de strâns încât degetele i-au amorţit. Imposibil.

— La ce oră te-ai culcat, azi-noapte? Eva scoase un sunet ciudat. Bineînţeles că nu este imposibil. Este un fapt. Eşti artista care a fost lansată la Expoziţia de vară.

Simţind de parcă cineva i-ar fi tras un pumn în piept, Beth scoase un zgomot şuierător.

— Vrei să spui că Liza?

— Nu. Directorul i-a spus lui Raph că numele artistei este Elizabeth Waters.

Beth se lăsă pe pat, dându-şi seama de adevăr. Chance ştia. Ştiuse şi noaptea trecută. Ştia de o bucată de vreme.

— De ce nu mi-ai spus că ai vorbit cu Chance? Este vestea cea mai palpitantă. Tu să fii artista lansată.

— A… eu… noi… nu. Cuvintele s-au terminat cu un hohot de plâns, Beth simţindu-se cuprinsă de un val distrugător. Trebuie să plec.

Puse receptorul în furcă şi apoi îşi acoperi

faţa cu mâini tremurătoare.

Chance ştia. Nu-şi dădea seama de când. Dar n-avea importanţă. Important era că tot ceea ce au trăit împreună a fost o minciună. Îşi lăsă mâinile în jos şi se uită oarbă la perete, o duzină de emoţii cuprinzând-o, dintre care nu în ultimul rând trădarea şi ruşinea. Ochi i s-au umplut de lacrimi apoi au alunecat pe obraji.

Atunci ce-a fost noaptea trecută? întreaga scenă - picnicul intim, luminile care clipeau, muzica de Crăciun.

Suspină aproape sufocată când îşi dădu seama de adevăr. Da, a fost o înscenare.

O înscenare ca s-o pedepsească. Să-i dea o lecţie. *Lecţia numărul doi*.

Cuvintele îi răsunau în cap, brutale, ironice. Cât de proastă fusese! O idioată romantică. Prinzându-se cu braţele, hohoti mai tare, sunetul pe care l-a scos răsunând amar, gol şi dureros. Cum de nu a bănuit sau nu s-a întrebat? A fost atât de proastă. Atât de… încrezătoare.

Îşi şterse lacrimile de pe obraji. Cum de s-a putut gândi că deodată a început să fie interesat de ea? De Beth Waters, cea anostă ca un şoricel. De femeia de care până atunci nu a fost interesat niciun bărbat, nemaivorbind de un bărbat atât de atractiv şi monden ca Chance Michaels? I-a spus că este sexy. Că este seducătoare. Şi l-a crezut atât de uşor. Deoarece voia atât de mult.

Cât de mult s-a amuzat pe socoteala ei. O

durea atât de tare încât credea că va muri. Nu va lăsa lucrurile să rămână aşa. Ideea i-a fulgerat prin cap, prin durerea şi nimicnicia pe care le resimţea şi-şi şterse cu mâna lacrimile. Nu va lăsa ca lucrurile să rămână aşa, se gândi din nou, luptându-se cu un val de teamă şi de respingere. Toate instinctele o îndemnau să fugă şi să se ascundă, să scape de agonia de a-l mai vedea. Să fie scutită de momentul în care ar trebui să-l privească în ochi şi să fie conştientă că tot ceea ce a împărţit n-a fost altceva decât o răzbunare. Se ridică de pe pat. Cu două luni în urmă şi-ar fi urmat instinctele şi ar fi făcut aşa. Cu două luni în urmă, din cauza fricii, a creat şarada care a dus-o în această încurcătură. Îşi ridică bărbia tremurătoare. S-a schimbat.

Aşa cum se pregătise să se confrunte cu el din cauza minciunii ei, acum se va confrunta cu minciuna lui. N-o să fugă. N-o să mai fugă niciodată.

Făcu un duş, frecându-şi corpul şi părul, încercând să înlăture orice urmă lăsată de el. Dar nu putea să elimine durerea din muşchi şi de fiecare dată când se mişca îşi amintea de noaptea petrecută împreună şi minciuna dragostei lor.

Şi nu putea să spele nici durerea din inimă.

Se îmbrăcă şi-şi făcu bagajul. Pentru a se calma, se folosi de practicile fireşti de a-şi împacheta frumos hainele. Reuşi să nu ţină cont de faptul că mâinile îi tremurau, dar nu putea ignora faptul că era aproape de a face o criză de

isterie.

Cum va putea să-l vadă pe Chance fără să se prăbuşească?

După ce a sfârşit cu împachetatul, Beth inspiră profund. Termină odată şi odată, îşi spuse. Şi apoi pleacă. Aruncă o ultimă privire camerei ei de hotel impersonale şi ieşi îndreptându-se spre camera lui. Chance răspunse înainte ca ea să termine să bată la uşă. Îi aruncă o privire şi din stăpânirea ei de sine atât de greu dobândită n-a mai rămas nimic. Văzu în ochii lui o uşurare. Şi o alarmă ascunsă.

A făcut duş şi s-a îmbrăcat, dar ceva în expresia lui îl făcea să pară încă somnoros şi satisfăcut.

— Beth, slavă Domnului, am fost îngrijorat. Deschise larg uşa şi ea trecu pe lângă el fără să scoată o vorbă, i-a venit să ţipe când a văzut patul, când şi-a dat seama că în cameră se simţea mirosul dragostei lor. Îşi înghiţi ţipătul şi se întoarse încet către el.

— Mi-ai lipsit, şopti el. Când m-am trezit şi am văzut că ai plecat…

— Şi când aveai de gând să-mi spui? întrebă ea. Când, Chance?

El se încruntă confuz, uitându-se la ea scrutător.

— Să-ţi spun… ce?

— Când m-am întors în cameră, am găsit un mesaj de la Eva. Mă felicita pentru că sunt artista

care va fi lansată la Expoziţia de vară. Vocea i se frânse. De când ai aflat? Chance o privi, confuzia transformându-i-se în furie când îşi dădu seama la ce se referea.

— O faci perfect pe indignata, murmură el. Perfect. Eşti o actriţă mai bună decât bunica ta. Tu eşti cea care m-ai înşelat. Tu te-ai folosit de mine să-ţi faci cariera artistică „Cuvintele lui au lăsat-o perplexă.

— Am descoperit foarte repede micul tău şiretlic Beth. Sau Liza?

Ea simţi cum sângele i se lasă în picioare.

— Ce vrei să spui cu „să-mi fac cariera artistică”?

Chance continuă de parcă ea n-ar fi vorbit.

— Mi-am dat seama de şaradă, atunci la cafenea, deşi n-am avut dovada decât în seara aceea, în atelierul Lizei. Îţi aminteşti de noaptea aceea? îţi aminteşti de…

sărutul nostru? Văzu după expresia ei că-şi amintea. La un moment dat ţi-am spus Beth. N-ai observat. Atunci am fost sigur. Îşi scutură capul a părere de rău.

Beth, nici măcar n-ai ştiut să minţi cum trebuie.

Ea se uită la el, amintindu-şi tot ce s-a întâmplat din acel moment şi până acum, amintindu-şi toate lucrurile pe care şi le-au spus. Tot ce-au făcut. Totul a fost o minciună. Se prinse cu braţele într-o încercare de a atenua durerea,

sentimentul trădării complete. El credea că a creat-o pe Liza ca să-şi facă o carieră artistică. Îşi mută privirea pe patul rămas aşa cum a fost când au făcut dragoste. Cum putea să creadă aşa ceva? înseamnă că nu o cunoştea deloc.

— Şi când aveai de gând să-mi spui?

— Când am fi ajuns la Los Angeles. În această după-amiază. Cuvintele sunau false chiar şi pentru urechile ei. Beth văzu, după expresia feţei lui, că aşa le considera şi el.

— Chance, să ştii că îţi spun adevărul. El râse rece.

— Sunt convins. Te-ai decis să-mi spui după ce ai aflat despre Expoziţia de vară.

— Nu. Făcu un pas în direcţia lui. Ce-am făcut nu a fost... din cauza picturilor mele.

A fost din cauza temerilor mele. A lipsei mele de încredere. A fost din cauza...

— De ce? o întrerupse el caustic. Din cauza dragostei?

Cuvintele lui i-au pătruns în inimă. Îşi ridică încă puţin bărbia, hotărâtă să nu mai fie niciodată femeia care a mers atât de departe din cauza fricii. Nu se va mai ascunde.

— Da.

— Să fim serioşi! N-am mai fost atât de prost de la treisprezece ani.

— Este adevărul. Inspiră profund, disperarea paralizându-i muşchii stomacului. A început ca un joc nevinovat... o mică minciună. Ai văzut schiţele

mele în dimineaţa aceea şi nu puteam suporta să afli că sunt ale mele. Nu puteam suporta ideea că le vei respinge. Aşa că… am spus că sunt ale surorii mele.

— Sora ta, o imită el. Măcar ai o soră?

— Nu. Obrajii i s-au împurpurat. Bunica mea mă numeşte întotdeauna Liza.

Sunetul pe care l-a scos el din gură părea brutal. Ea a continuat, cu toate că ştia că el n-o s-o creadă niciodată.

— Tot ceea ce ţi-am spus despre Liza şi arta ei era adevărat. Am încercat să nu mint. De cele mai multe ori am fost cu tine foarte sinceră. Lăsă cuvintele să plutească, apoi îşi îndreptă poziţia. Nu o va crede niciodată, dar oricum, ea se va apăra. Fără să vreau, m-am cufundat din ce în ce mai mult în minciună şi n-am mai ştiut cum să dau înapoi.

— Fără să-mi spui adevărul. Ea îşi ridică fruntea.

— Fără să te pierd. Văzând expresia lui, râse. Mi-ai vorbit despre părinţii tăi. Ştiam părerea ta despre înşelăciune. Nu puteam să suport ideea că nu te voi mai vedea niciodată. Chance îşi îngustă ochii, luptându-se cu emoţiile care l-au cuprins.

Cuvintele ei l-au impresionat, i-au mers direct la inimă. Dădu din cap a negare.

— A fost vorba de picturile tale. M-ai luat drept cel care îţi va deschide calea spre succes.

— Nu. Îi suportă privirea. Chance, n-am vrut

să te pierd. Te iubesc.

El îşi strânse pumnii. Ca şi părinţii lui, folosea dragostea pentru a-şi justifica acţiunile.

— Beth, este foarte convenabil. Sunt sigur că vreun sentimental nenorocit te-ar crede, dar nu este cazul meu. Ea scoase un sunet de furie şi de frustrare şi făcu încă un pas în direcţia lui.

— Ce-am făcut a fost o greşeală, am regretat de la început şi detest minciuna. Dar n-am făcut-o ca să te jignesc. Am făcut-o de frică. Mai întâi ca să nu mă expun şi după aceea ca să nu te pierd. Inspiră profund. Chance, ai vrut să mă răneşti în mod deliberat. M-ai amăgit. Am fost virgină. Cum ai putut… să-mi faci una ca asta?

Expresia din ochii ei îi sfâşie sufletul şi el se îndepărtă.

— Am aranjat petrecerea din seara trecută ca să-ţi plătesc pentru ce mi-ai făcut, spuse el blând. Să te prind şi să te oblig să recunoşti adevărul. Dar nu s-a întâmplat aşa. Râse şi sunetul pe care l-a scos era brutal, suna a gol şi o rănea.

N-am putut să-mi îndeplinesc ce mi-am propus.

Nu şi-a putut îndeplini ce şi-a propus? Beth îşi încleşta mâinile.

— Atunci de ce… ce s-a întâmplat noaptea trecută?

El se întoarse şi se uită la ea, furios din cauza minciunilor şi manipulărilor ei, dar mai mult furios pe el însuşi deoarece le-a uitat, chiar dacă numai

pentru o noapte.

Furios fiindcă i-a permis să ajungă la el. Să-l facă să sufere.

Cândva, n-a simţit nimic, acum simţea totul.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută, repetă ea, dorind o mică rază de speranţă.

Chance s-a apropiat de geam. Încet, dar cu o violenţă dezlănţuită, lovi cu pumnul cerceveaua. Când se întoarse spre ea, privirea lui era rece şi dură ca sticla din spatele lui.

— Sex, Beth. Fără să fie planificat. Nu făcea parte din răzbunare. Dar nimic altceva.

Ea s-a simţit de parcă ar fi pălmuit-o. Nu-şi dădea seama de ce aceste cuvinte, după toate celelalte pe care şi le-au aruncat unul altuia, o supărau atât de tare. Dar o supărau. S-a străduit să-şi regăsească vocea.

— Cred că acum te urăsc. Timp de zece secunde întregi, el se uită la ea, cu faţa încordată. Apoi îşi îngustă ochii.

— Excelent. De fapt, foarte bine. Dar, Elizabeth Waters, afacerile noastre nu s-au încheiat.

— N-am să mai lucrez cu tine nici chiar dacă…

— Picturile tale… Liza. Ai semnat cu mine un contract pe trei ani. Sunt reprezentantul tău exclusiv pentru Coasta de Vest. Şi am să te lansez la Expoziţia de vară.

— Nu-mi pasă de expoziţie. Şi nici nu vreau.

Poţi să faci ce vrei cu expoziţia ta…

— Oricum, eşti deja prezentă. Îşi încordă maxilarele. Felicitări!

Răsuflarea ei se transformă într-un suspin.

— De ce faci asta? Evident, mă, dispreţuieşti. Se gândi la noaptea precedentă şi la ce şi-au împărtăşit şi ochii ei s-au umplut de lacrimi. De ce vrei să mă reprezinţi? De ce vrei să faci din mine… o vedetă?

— Afaceri, răspunse el cu glas calm. Ai talente de vedetă. O grămadă de oameni drăguţi nu mi-ar aduce niciun ban. Dar tu - şi-şi plimbă privirea peste ea – îmi vei aduce o avere. Ea se strânse cu braţele, cu lacrimi în ochi care au început să-i şiroiască pe obraji. Cum putea fi atât de rece? Şi cum putea să-l iubească după tot ce i-a făcut?

— Elizabeth Waters, sper că eşti fericită. Ai căpătat ce-ai vrut.

CAPITOLUL 10

Beth bătu la uşa bunicii sale. A sunat-o de mai multe ori ultima zi şi jumătate, fără să capete vreun răspuns. Nu era obiceiul Evei să nu răspundă la mesaje şi Beth era îngrijorată să nu i se fi întâmplat ceva. Bătu din nou cu forţă, gândindu-se la săptămânile care au trecut de la ultima scenă îngrozitoare avută cu Chance. Fiecare zi era o agonie şi în fiecare zi îşi spunea că timpul o va vindeca şi că, odată şi odată, durerea

va dispărea şi va putea din nou să respire egal. Dar deocamdată, durerea se înrăutăţea şi erau momente când se întreba cum va supravieţui până a doua zi. Slavă Domnului că avea expoziţia asupra căreia să se concentreze. Erau o mulţime de proiecte şi zilele treceau cu preocupări legate de înrămarea tablourilor, de expedierea lor; se afla în legătură permanentă cu galeria din San Francisco şi cu noua asistentă a lui Chance de la *Art One*.

Ce ciudat că unele visuri se împlinesc… şi altele nu.

Ochii lui Beth s-au umplut de lacrimi şi, murmurând o înjurătură, clipi ca să scape de ele. Măcar de l-ar putea detesta. Măcar de l-ar putea uita.

Dar adevărul era că-l iubea prea mult ca să-l uite vreodată.

Beth bătu din nou cu pumnii în uşa Evei, apoi îşi lipi urechea de ea. O cuprinse teama. Ce va face dacă o va pierde şi pe bunica ei? Nu credea că va rezista.

— Eva, strigă ea, de data aceasta bătând şi mai tare cu pumnii în uşă. Sunt eu, Beth.

Dacă eşti înăuntru, te rog, deschide. O clipă mai târziu auzi în apartament un zgomot înăbuşit, apoi cheia învârtindu-se în broască. Beth aproape că începu să plângă de uşurare când se deschise.

— Eva, slavă Domnului! Unde ai fost? Eram atât de speriată…

Cuvintele ei s-au pierdut. Faţa bunicii ei era nefardată, ochii-i erau roşii şi umflaţi, gura ca o linie de parcă voia să exprime ani de dezamăgire amară. Arăta bătrână şi învinsă. Uluită, Beth îşi duse mâna la gură. N-o văzuse niciodată pe bunica ei în starea asta. Eva era mereu fără vârstă, plină de viaţă şi veselie şi spirit. Dar acum… Beth o prinse de mână.

— Doamne, Eva! Ce s-a întâmplat? Eşti bolnavă?

— M-a sunat agentul meu, îi răspunse bunica. Nu mi s-a dat rolul. I l-au dat actriţei mai tinere.

— O, Eva… Beth îi mângâie mâna. Îmi pare atât de rău. Ştiam cât de mult îţi doreai acest rolochii bunicii s-au umplut de lacrimi şi-şi trase mâna din cea a lui Beth.

Fără să mai spună ceva, se întoarse şi se duse încet în camera de zi.

Beth o urmă, privind cum bunica ei se lăsă pe canapea şi-şi trase pe ea o pătură, încovrigându-se sub ea. O durea s-o vadă atât de nefericită şi se gândi cum să-i aline durerea.

— Eva, vor mai fi şi alte roluri. Ea scutură din cap.

— Nu. Beth merse lângă ea şi se lăsă în genunchi în faţa ei.

— Ce vrei să spui că nu? îi zâmbi, încercând s-o liniştească. Bineînţeles că vor mai fi. Întotdeauna există un alt rol, aşa spuneai mereu.

— Asta a fost înainte de a îmbătrâni. Eva îşi

trase pătura mai mult pe ea. Scriitorii scriu poveşti despre tineri. Şi pentru câteva roluri destinate celor mai vârstnici, regizorii angajează talente tinere şi le fac să arate mai bătrâne. Scutură din cap. Nu, pentru mine este prea târziu.

— Să nu spui asta! Nu este prea târziu. Nu erai tu care-mi ziceai întotdeauna că o persoană este atât de tânără – sau atât de bătrână – cât vrea să fie? Strânse mâinile femeii mai vârstnice. De această dată, ai fost atât de aproape; aproape că ţi-ai împlinit visul. Data viitoare…

— Nu. Eva scutură din nou din cap. Nu-ţi dai seama? Am fost mai bună decât cealaltă actriţă, dar au angajat-o pe ea fiindcă era mai tânără. Nu mai este vorba de talent, ci de ceva pe care nu-l pot controla. Trase, cu dificultate aer în piept.

Soseşte clipa când trebuie să te confrunţi cu faptele. Şi faptele sunt că nu voi mai fi decât o actriţă de doi bani, de mâna a patra. Nu voi reuşi niciodată mai mult.

— Eva, dar nu este adevărat. Ochii lui Beth s-au umplut de lacrimi. Eşti o actriţă minunată. Ai vrut şi alte roluri. N-ai renunţat niciodată când n-ai reuşit să le obţii.

— Acest rol a fost ultima mea şansă. Beth, s-a terminat. O lacrimă solitară s-a prelins pe obrazul Evei. Mi-am pierdut viaţa. Am renunţat la tot numai să-mi împlinesc acest vis. Am ruinat copilăria mamei tale şi acum ţi-am stricat şi ţie viaţa. Dacă nu te-aş fi bătut la cap s-o faci pe Liza, dacă nu te-aş fi obligat…

— N-aş fi avut o expoziţie personală în acest weekend, o întrerupse Beth, cuprinsă de teamă şi de disperare. Dacă bunica ei va renunţa la visurile ei, va dispera, apoi va muri. Dacă ea va renunţa la visul ei, nu va avea pentru ce să trăiască. Dacă nu m-ai fi silit şi acum aş fi pictat tablouri pe care nimeni nu le-ar fi văzut.

— Şi l-ai fi avut pe Chance, adăugă bunica ei cu tristeţe. Eu sunt de vină că eşti atât de nefericită. Totul este din vina mea.

— Încetează! Beth sări în picioare şi se confruntă cu bunica ei. Mai întâi, eu am făcut alegerea, nu tu. Toată încurcătura este din vina mea. Îşi puse mâinile în şolduri. Şi, în al doilea rând, cum poţi să spui că ţi-ai stricat viaţa? Ai avut parte de veselie şi de libertate. Nu te-ai lăsat dominată de frică sau de ce aşteptau alţii de la tine. Ai avut încredere în tine. Ai avut curajul convingerilor tale. Câţi oameni pot spune acest lucru când vorbesc despre viaţa lor? câţi oameni pot spune că şi-au trăit viaţa aşa cum şi-au dorit? Beth vorbi cu voce mai scăzută. Eva, eşti idolul meu. Mi-ai arătat cum să trăiesc, m-ai încurajat să am încredere în mine şi să fiu curajoasă. Şi întotdeauna... Întotdeauna ai avut încredere în mine. Când nimeni n-a avut, nici măcar eu.

Cu ochii plini de lacrimi, Beth îngenunche din nou în faţa bunicii ei.

— Dacă nu erai tu, încă mă mai găseam prinsă în capcana fricii care mă sufoca.

Eva, să ştii că nu îmi mai este teamă. Nu-mi

mai pasă ce gândeşte lumea despre mine... cu excepţia mea. După ce rosti aceste cuvinte, îşi dădu seama că este convinsă de ele. În tot timpul vieţii ei de până atunci, lăsase ca frica s-o domine şi alţii să o controleze. Acum s-a schimbat. Nu mai era Beth Waters care se temea şi de umbra ei. A devenit o femeie nouă - o combinaţie între femeia pe care a creat-o în imaginaţia ei şi persoana care a fost în permanenţă. Beth se uită lung la bunica ei uluită, apoi râse încântată.

— Eva, ai spus că sunt nefericită – cum aş putea fi?

Pentru prima dată în viaţa mea ştiu ce înseamnă să fii liberă şi întreagă. Râse din nou şi o trase pe femeia mai vârstnică în sus. Pentru prima dată în viaţă sunt numai eu! Dacă nu m-ai fi bătut la cap, acest lucru nu s-ar fi întâmplat.

Beth o îmbrăţişa, plină de speranţă, ameţită de propria-i putere.

— Eva, am să-l fac pe Chance să mă iubească. Ştiu că pot... deoarece el deja este pe jumătate îndrăgostit de mine.

La început a crezut că bunica ei plânge, apoi şi-a dat seama că chicoteşte. Beth îi dădu drumul şi-şi aplecă puţin capul în spate să-i întâlnească privirea. Când o făcu, avu un sentiment de uşurare - observă că strălucirea din ochii bunicii a revenit. Eva era iar ea însăşi şi Beth putea jura că începea deja să comploteze.

— Şi ce-ţi propui să faci? întrebă Eva, ridicând dintr-o sprânceană.

Beth se opri, apoi scutură din cap.

— Nu ştiu. Dar voi face orice. Pentru prima dată în viaţa mea mă voi folosi de tot ce am - inima mea şi tot ceea ce sunt şi am.

— Ei bine, nu vreau să mă amestec, spuse bunica ei maiestuoasă. Dar îţi propun ceva măreţ. Beth se abţinu să nu zâmbească.

— Chiar teatral.

— Da. Eva începu să străbată camera. Vernisajul tău este la sfârşitul săptămânii. Va fi prezent?

— Fără îndoială.

— Va fi cea mai bună ocazie.

— Tot aşa m-am gândit şi eu.

— Trebuie să-ţi găsim rochia potrivită.

— Sunt sigură că ai ceva. Eva se opri din umblat şi se uită la nepoata ei.

— Dacă tot ce plănuim eşuează, te voi închide cu el în depozitul de tablouri.

Beth zâmbi.

— Şi-l voi seduce.

— Un plan excelent.

— Eva? Beth zâmbi când bunica ei îi întâlni privirea. Bine ai venit din nou între noi.

Ce-a făcut?

Chance se uită la fotografiile de publicitate ale lui Beth, care se aflau pe biroul lui, cele pe care le-a folosit la informaţia de presă privind Expoziţia de vară. Imaginea ei i-a zâmbit timidă,

tachinându-l pentru prostia lui. Se simţea tulburat. O iubea. În sfârşit, a recunoscut. Chiar dacă numai sieşi. S-a îndrăgostit de Beth… şi a respins-o. Cum a putut fi atât de prost?

Mângâie uşor suprafaţa lucioasă a fotografiei, atingerea ei amintindu-i moliciunea pielii ei. Zâmbi puţin, încălzit de mirare şi de tandreţe. Ea a reuşit să treacă de bariera fricii pe care a ridicat-o în jurul lui şi a ajuns la el. În profunzime şi fără să se străduiască prea mult. Iar el nu va mai fi niciodată acelaşi bărbat. Ţinând în continuare fotografia ei, îşi întoarse scaunul cu faţa la fereastră. În sudul Californiei ploua rar, şi totuşi aici… ploua. Apa se scurgea în pârâiaşe pe sticla imensului său geam până jos să umezească şi să hrănească pământul uscat şi însetat.

Aşa cum l-a hrănit Beth pe el. Era pe moarte şi nici măcar nu a fost conştient.

Chance se uită din nou la fotografie. L-a cucerit fără să-şi dea seama. Cu căldura şi cu umorul ei, cu inteligenţa şi spiritul ei, cu dulceaţa şi vulnerabilitatea ei. Cu onestitatea ei.

Onestitate! S-a gândit la noaptea din atelierul ei, la expresia ei, la teama pe care a simţit-o cum emana din ea în valuri aproape palpabile. Îşi aminti de nesiguranţa ei în acea zi la cafenea, îşi aminti de felul în care şi-a ridicat fruntea de parcă se pregătea să primească o lovitură.

Explicaţia motivelor care au decis-o să o creeze pe Liza era adevărată. Nu voia să-l facă pe el să sufere; nici măcar nu voia să mintă. Era

îngrozită la ideea de a arăta cuiva creaţiile ei şi de a fi respinsă. Tot timpul, Beth a fost onestă din punct de vedere afectiv. El a fost cel care a minţit-o. Şi s-a minţit şi pe sine.

Chance scutură din cap şi se uită afară la cerul cenuşiu. A acuzat-o că s-a jucat cu el, dar întreaga lui viaţă a fost un joc. Jocul de-a v-aţi ascunselea în faţa propriilor sentimente, de a se asigura că nimeni nu, se va apropia prea mult de el, ca nimeni să nu aibă puterea să-l facă să sufere, aşa cum au făcut părinţii lui.

Beth a pus capăt tuturor acestora. S-a apropiat atât de mult şi atât de repede de el, încât s-a speriat de moarte. Aşa că şi-a continuat jocurile şi până la urmă a îndepărtat-o. Acum avea în faţa lui perspectiva unei vieţi fără ea. De a nu o mai ţine niciodată în braţe, de a nu râde împreună cu ea, de a nu împărţi cu ea minutele muncii de zi cu zi. De a nu face niciodată dragoste cu ea. Simţi cum îl cuprinde durerea şi se strâmbă. Cum de s-a putut teme de suferinţă când deja suferea atât de rău, încât credea că nu-şi va reveni niciodată.

Nu dragostea a ruinat căsătoria părinţilor şi copilăria săi, ci părinţii lui.

Descoperirea l-a făcut să se simtă de parcă ar fi primit o lovitură în piept. Voia să dea vina pe cineva, pe ceva. Nu voia să-şi arate părinţii cu degetul, deoarece îi iubea, reprezentau lumea lui. Astfel, copilul din el a dat vina pe dragoste.

A sosit momentul să renunţe la noţiunile copilăreşti. A venit timpul să nu mai lase ca

trecutul să-i întunece prezentul, ca temerile să nu-l mai domine.

Beth. Chance privi fotografia, simţind durerea ca un lucru viu. A fost un bastard lipsit de sentimente. Acum ea îl detesta şi nu putea să o învinuiască pentru acest sentiment. A pierdut-o. Îşi ridică privirea de la fotografie la geamul cât peretele. Ploaia a încetat şi norii întunecoşi au început să se risipească, soarele strălucitor, făcându-şi loc printre ei. Câteva raze de lumină au pătruns şi prin fereastră, inspirând profund, îşi întinse mâna către lumină, către căldura ei strălucitoare, în ciuda ultimelor lui acţiuni, nu era un laş. Şi, cu siguranţă, nu renunţa uşor.

Iar distanţa dintre dragoste şi ură era într-adevăr mică.

Chance îşi aminti suferinţa din ochii lui Beth la ultima lor întâlnire, felul în care vocea i-a tremurat. Apoi îşi aminti momentele în care au făcut dragoste. I s-a dăruit cu totul, având încredere deplină. L-a iubit. Şi-l mai iubeşte.

Dar ar putea să-l ierte?

Trebuie să existe un mijloc, se gândi Chance, hotărârea şi speranţa aliindu-se în sinea lui. Cerul s-a limpezit şi mai mult, lumina soarelui cuprinzându-l cu căldura ei. O va vedea pe Beth la vernisaj; o va prinde undeva singură şi o va implora să-l ierte. O va îmblânzi şi o va curta şi, dacă va fi necesar, îi va dovedi pas cu pas că este un alt om. Şi că o iubeşte.

Şase ore mai târziu, Chance stătea într-o parte, printre numeroşii invitaţi de la vernisaj, urmărind-o pe Beth cum se mişca în sală. Lucrurile nu se desfăşurau conform planului, se gândea Chance supărat. Din cauza mulţimii care voia să fie cu Beth, nu numai că nu a reuşit să rămână singur cu ea, dar nici măcar să stea de vorbă cu ea. Expoziţia s-a dovedit a fi un imens succes, aşa cum ştia că va fi.

Presa a sosit în masă, ca şi colecţionarii şi mulţimea obişnuită care frecventa evenimentele artistice. Picturile ei au prins. Beth i-a fermecat. Era pe cale de a deveni o celebritate în lumea artei. Chance se încruntă. Şi, pentru prima dată de când se ştia, simţea că nu dădea doi bani pe succesul expoziţiei. Dacă n-ar fi însemnat atât de mult pentru ea, i-ar fi dat pe toţi afară chiar înainte de vernisaj.

Auzea râsul ei din partea cealaltă a sălii şi se încruntă mai mult. Toată seara a văzut că se uita la el cu coada ochiului, apoi cineva o antrena într-o discuţie şi-i întorcea spatele. Oscila între convingerea că ea îl iubeşte şi convingerea că îl detestă. Această femeie îl înnebunea.

Nici rochia pe care o purta nu-i era de niciun ajutor. Roşie, cu o fustă scurtă, transparentă, care-i dezvelea genunchii în timp ce mergea, iar Chance se trezi că o urmăreşte cu privirea, vrăjit şi în speranţa că va zări măcar o bucăţică din pielea ei albă. Culoarea rochiei, purtată mai ales de o roşcată, parcă striga: *Observaţi-mă;*

materialul moale şi mătăsos şoptea: Atingeţi-mă. Doamne, cât de mult o dorea!

Chance îşi încleşta degetele pe marginea cupei de şampanei când o văzu că-şi dă capul pe spate şi râde la o replică a unui colecţionar. Apoi îşi îngustă ochii. Omul era bogat ca Roosevelt şi un cunoscut fustangiu. Se jură că, fie şi numai dacă o atinge pe Beth, îl va face praf.

De parcă ea ar fi simţit intenţia lui, se întoarse şi-l privi direct. Zâmbi, buzele ei umede mişcându-se lent. Apoi colecţionarul i-a şoptit ceva la ureche şi ea i-a întors din nou spatele. Chance îşi trânti paharul, înjură încet şi începu să-şi facă loc prin mulţime, ignorând saluturile oamenilor pe lângă care trecea.

Când a ajuns la ea, o luă de braţ.

— Malcolm, te rog să ne scuzi. De cum acesta începu să dea înapoi, el îşi îngustă ochii în semn de avertisment. Nu dădea nici doi bani pe faptul că acesta era unul dintre cei mai importanţi colecţionari din California-Malcolm J. Reynolds nu-şi va include în colecţie femeia lui. Celălalt bărbat s-a oprit în loc, înroşindu-se.

— Bineînţeles, bineînţeles. Reveni lângă Beth, aplecându-se galant asupra mâinii ei.

Au revoir, draga mea. Poate puţin mai târziu?

— Poate, murmură Beth, stăpânindu-şi zâmbetul, observând privirea furioasă a lui Chance. Suspină când colecţionarul îi părăsi. Ce om încântător!

— E un bătrân libidinos, spuse Chance cu gura aproape încleştată. Fereşte-te de el.

— Ce vorbeşti? murmură ea. Cam exagerezi cu spiritul de proprietate. Există oare în contract vreo prevedere pe care nu am sesizat-o? Ceva în legătură cu persoanele cu care am voie să-mi petrec timpul sau să mă întâlnesc?

Chance o privi furios. Micuţa lui virgină se transformase într-o vrăjitoare şi singurul vinovat era el. Se abţinu să înjure.

— Se pare că ţi-ai revenit foarte bine.

— Să-mi revin după ce? întrebă ea. Voia atât de mult să o sărute, încât aproape că tremura.

— După cele ce s-au întâmplat între noi, pe naiba.

— Dacă-mi aduc bine aminte, nu aveam de ales. Parcă mi-ai spus că te interesez numai din punctul de vedere strict al afacerilor. El îi strânse braţul cu putere şi-i vorbi cu voce, scăzută.

— Beth, te rog, încetează. Ea se trase din prinsoarea lui.

— Te rog să mă scuzi, trebuie să mă duc şi să-i încânt pe colecţionari.

În loc să-i dea drumul, Chance o trase la piept lui şi se aplecă asupra ei, sărutând-o cu pasiune. Capul ei se lăsă pe spate de la apăsarea buzelor lui şi ea se prinse de braţele lui ca să se sprijine. Conversaţia din jurul lor se întrerupse, apoi reîncepu într-o simfonie de şoapte pline de încântare. Chance îi privi pe toţi aproape cu ură.

Beth zâmbi victorioasă.

— Vezi că provoci o scenă.

— Păsări de pradă, bombăni el. Fără îndoială, puţină picanterie va spori vânzările.

— Mă descurc bine şi fără picanterie, aşa cum te-ai exprimat elegant. Sau poate n-ai observat? Furios, o privi cu ochi îngustaţi.

— Crede-mă că am avut ce să observ în seara asta. Hai, vino. Începu s-o tragă spre camera folosită ca depozit, singurul loc unde ştia că vor fi singuri.

— Ce intenţionezi să faci? îi şopti Beth, rezistând doar puţin. Sunt artista expoziţiei, nu pot să-i las.

— Vernisajul este pe terminate şi artistul pleacă întotdeauna cu o fracţiune de secundă înaintea mulţimii. Aşa se obişnuieşte.

— Aha, îmi dau seama, murmură ea. Se obişnuieşte să fii târâtă din cameră de un bărbat furios.

— Atenţie, roşcato. O împinse în depozit şi trase uşa după ei. Am ajuns la limita răbdării.

— Chiar aşa? Beth îşi ridică sprâncenele, mimând o surpriză batjocoritoare. Şi eu care credeam că toată noaptea m-a urmărit un nor de furtună. El se uită la ea supărat.

— Îl doreşti?

— Pe cine?

— Pe Malcolm. Ea îşi ridică fruntea.

— Tu ce crezi?

— Mă înnebuneşti.

— Meriţi. Acum lasă-mă să plec, zise ea, împingându-l.

— Beth, încetează.

— De ce?

— Fiindcă, pe naiba, te iubesc. Ea se uită la el aproape leşinată.

— Ce-ai spus?

— Te iubesc. Beth îl privi lung. Nu se aştepta la această declaraţie. Era hotărâtă să-i demonstreze că el simte ceva pentru ea, măcar dorinţă fizică. Era pregătită să înainteze cu paşi mici, oferindu-i răgazul necesar pentru a se îndrăgosti de ea.

Îşi ţinu respiraţia neîncrezătoare. Chiar o iubeşte?

El o trase mai aproape, respirând uşurat când văzu că ea nu opune rezistenţă.

— Te iubesc de multă vreme, dar mi-a fost teamă să recunosc adevărul. Totul s-a întâmplat în acea noapte, la balul de 1 aprilie. Ai nimerit chiar la ţintă. Mi-era frică să nu sufăr, frică de sentimentul pe care l-am avut în copilărie. De aceea mă amăgeam. Cu tine. Cu mine. Am căutat să mă feresc de emoţii. Dacă nu-mi permiteam să iubesc pe cineva, dacă nu permiteam cuiva să se apropie de mine, nu ajungeam să sufăr. Îi mângâie faţa, absorbind şi memorând tot ceea ce era legat de ea.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus că-mi place arta

copiilor fiindcă este atât de onestă, atât de sentimentală? Acum este atât de evident, încât nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama mai repede.

Nu mi-am permis să simt, de aceea m-am înconjurat cu ceea ce simţeau alţii.

Emoţiile oneste ale altora. Zâmbi. Apoi, ai apărut tu. M-ai convins să simt din nou.

M-ai atins. Nu m-am putut apăra de tine. Şi m-ai speriat îngrozitor. Aşa că te-am respins. Sau mai degrabă am încercat să te resping. Dar nu mi-am putut ascunde inima şi tu ai avut-o aproape de la început.

— Dar ce se întâmpla cu… Cuvintele ei i-au rămas în gât. Înghiţindu-şi teama, trase profund aer în piept. Eşti sigur că mă iubeşti pe mine? Nu vreo creaţie a imaginaţiei mele? Chance o atinse uşor cu buzele.

— Beth, întotdeauna am dorit să fiu cu tine. După balul de 1 aprilie m-am gândit tot timpul la tine. N-am putut mânca sau dormi, nu m-am putut concentra asupra muncii mele. Era îngrozitor pentru o persoană care nu a permis nimănui să se apropie atât de mult încât să conteze. Râse cu blândeţe. Dar nu puteam recunoaşte adevărul. Cum aş fi putut? Dacă aş fi recunoscut adevărul, ar fi trebuit să recunosc lucruri pe care nu eram pregătit să le fac. Aşa că m-am amăgit.

— O, Chance… Beth îl mângâie tandră pe obraji. Amândoi ne temeam atât de mult de suferinţă, încât era cât pe-aici să pierdem şansa

noastră de a fi fericiţi.

— Te-am văzut întotdeauna ca un întreg, şopti el. Am văzut întotdeauna femeia care a creat picturile de-aici-imagini ale sensibilităţii şi spiritului, ale inimii, durerii şi ale puterii voinţei. Şi iubesc femeia care m-a făcut să râd şi să simt, femeia care m-a făcut să văd cât de mult am avut nevoie de ea.

— Chance, te iubesc atât de mult!

El îi cuprinse gura, iar ea îl luă de mijloc, ţinându-l strâns, promiţând că nu-l va lăsa niciodată să plece. Când el sfârşi cu sărutul, amândoi au rămas fără răsuflare.

— Trebuie să ne întoarcem, murmură Chance. Beth se lipi de el.

— Aş vrea să stau aici cu tine şi să facem dragoste. Mi-ai lipsit atât de mult, încât am crezut că voi muri de dor. Chance gemu.

— Şi tu mie. Hai, vino. La bătaia uşii, au sărit amândoi vinovaţi.

— Dragii mei, îi chemă Eva. Ştiu că sunteţi acolo. Ieşiţi, haide ieşiţi… oamenii au început să vorbească. Beth crăpă uşa şi se încruntă la bunica ei.

— De când îţi pasă că oamenii vorbesc? Femeia mai în vârstă deveni rigidă.

— Nu-mi pasă dacă oamenii vorbesc despre mine. Ăsta este de fapt unul dintre motivele pentru care vreau să ieşi. Vreau să fac un anunţ. Chance gemu din nou.

Beth oftă. Şi-au părăsit cu reticenţă adăpostul. De cum au revenit în sala de expoziţie au văzut că, cu excepţia unui mic grup de prieteni şi a personalului galeriei, toată lumea a plecat. Dar cei care aşteptau au început să aplaude.

Chance roşi şi-şi ridică mâinile.

— Ei bine, o iubesc. Trebuia neapărat să stăm de vorbă.

După ce aplauzele au încetat, Eva se postă în mijlocul sălii.

— Vă rog, puţină atenţie. Am aflat tocmai acum, spuse ea cu înfloriturі dramatice, că eu am fost aleasă să joc rolul Monicăi în serialul Park Place. Sunteţi cu toţii invitaţi să sărbătorim la Malibu după vernisaj. Uluită, Beth se întoarse spre bunica ei.

— Ce spui? Când s-a întâmplat? Eva râse.

— Imediat după ce ai plecat la vernisaj. Actriţa pe care au angajat-o, actriţa mai tânără, a căzut şi şi-a rupt piciorul şi nu poate juca. Astfel că… Eva se întrerupse pentru a impresiona şi mai mult. Aveţi în faţa voastră o stea de televiziune. Plec la New York mâine dimineaţă.

— O, Eva! Beth o îmbrăţişa. Mă bucur atât de mult pentru tine.

Eva dădu din umeri nonşalantă.

— Aşa cum am spus întotdeauna, trebuie numai să ai încredere în tine. Şi să-ţi urmezi îndemnul mimii. În timp ce toată lumea o înconjură emoţionată pe bunica ei, Beth se

retrase, cedându-i femeii mai în vârstă scena. Întâlni privirea lui Chance. Zâmbind, el îi întinse mâna. Ea o luă şi degetele lor s-au înlănţuit.

— Te iubesc, îi şopti ea.

— Şi eu te iubesc. Vino aici. Apucându-i braţul o trase spre el. Ea îşi lipi mâna de pieptul lui, simţind sub palmă bătăile egale ale inimii lui. Se uită la el şi-i zâmbi.

— Fără teamă. El scutură solemn din cap.

— Fără teamă.

— De-acum înainte ne urmăm numai îndemnul inimii.

— Numai. Ea îşi puse mâinile pe umerii lui.

— Ştii ceva?

— Ce? îşi băgă degetele în părul ei, frecând între ele firele mătăsoase.

— Cred că Eva mi-a furat spectacolul. Ceea ce… Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, Beth îşi lipi buzele de-ale lui… ne permite să pornim… îi şopti la ureche… în alte aventuri.

— Ca de pildă? murmură el, mângâind-o pe spate. Ea suspină.

— Depozitul.

— Îmi place cum gândeşti.

— Şi mie. Râzând şi ţinându-se de mână, şi-au început viaţa împreună.

EPILOG

Beth privi la scrisoarea din mână, gura ei schiţând un zâmbet. Scrisoarea promitea tot felul

de recompense, în funcţie de răspunsul pe care-l va da la ceea ce se cerea.

— A sosit poşta?

Beth se întoarse şi-i zâmbi lui Chance care-şi băgase capul pe uşa atelierului.

— Desigur. El trecu prin cameră, se aplecă şi o sărută pe creştet. Punându-i mâinile pe umeri, Chance aruncă o privire asupra hârtiei pe care o ţinea şi citi conţinutul.

— O altă scrisoare-lanţ?

— Da.

— Ei, nu? o tachina el. Cred că trag o fugă să cumpăr timbre.

Gânditoare, Beth îşi sprijini bărbia de degetul arătător.

— Hai să vedem: Data trecută când am primit una de genul acesta, am aruncat-o şi mi-am găsit dragostea adevărată, personalitatea mea şi succesul profesional la care nici măcar n-am îndrăznit să visez vreodată. Râzând, rupse scrisoarea în două şi o aruncă în coşul cu gunoi, apoi se întoarse către soţul ei.

— Şi nu vreau să fugi nicăieri.

— Nu?

— Nu. Beth scutură din cap şi zâmbi răutăcios. Tocmai în acest moment am nişte planuri cu tine. Luându-l de mână, îl conduse spre dormitorul lor unde şi-a pus în practică planul.

SFÂRŞIT